Leigh Bristol

Mostenirea

"Un roman de referință în literatura de dragoste"
Publishers Weekly

"Acest roman este despre oameni, oameni reali, care reuşesc să supravieţuiască, înfruntând vicisitudinile vieţii. Mi-a plăcut, cu adevărat, această carte!"
Heartland Critiques

"Bristol a încondeiat o fascinantă, emoţională şi deosebit de complexă poveste de dragoste"
Publishers Weekly

ROMANELE LUI LEIGH BRISTOL SUNT CU ADEVĂRAT SPECIALE !

Plătiţi o singură carte şi primiţi două!

Cumpărând acest roman, primiţi gratuit un altul, ALIEN, Al 8lea pasager, de renumitul scriitor american Alan Dean Foster, autor al mai multor bestseller-uri internaţionale.

Lei 3200

Leigh Bristol

Moștenirea

în românește de Dora Sandolache

Editura Cristian Plus

Consilier literar: Daniel Cristian Dumitru
Coperta: George Cristea

Copyright © 1993, by Donna Ball and Shanon Harper
Toate drepturile rezervate Editurii Cristian Plus
ISBN 973-96620-9-9

Charleston,
Carolina de sud
iunie, 1886

Capitolul 1

Laurel Sinclair Laughton privea banii rămaşi pe fundul sertarului cu o expresie încremenită de uimire. Un dolar şi doi cenți. Cu numai o lună în urmă fuseseră aproape cincizeci, iar cu ei s-ar fi putut descurca un an întreg bineînțeles cu oarecare economie. Cincizeci de dolari reprezentau diferența dintre un trai modest dar respectabil şi sărăcia lucie. Cincizeci de dolari însemnaseră toată averea lor.

Laurel ridică încet ochii către mătuşa ei, care îi înfruntă privirea cu o mişcare de dispreț a buclelor ce-i atârnau ca nişte cârnăciori.

— Nu se cade să mă priveşti în felul acesta, domnişoară, rosti ea, deşi severitatea cuvintelor nu prea se potrivea cu tremurul vocii sale.

Nici măcar Sophie nu-şi dorea s-o înfrunte pe Laurel într-o criză de furie, şi cu atât mai puțin să fie cauza unei astfel de crize. Cu toate acestea, îşi luă inima

în dinți și continuă pe un ton foarte hotărât:

— Amintește-ți de unde erau banii aceia și cine...

— Ai cheltuit cincizeci de dolari pe un portret.

Laurel pronunță fiecare cuvânt în parte, distinct și apăsat, culegând monedele una câte una.

— Patruzeci și cinci, rectifică mătușa Sophie. A fost un adevărat chilipir. Sigur, adăugă ea mai moale, evitându-i privirea, erau și picturi în ulei, și tablouri pe pânză și...

Laurel lăsă monedele să cadă cu zgomot înapoi în cutie. Strânse din buze și ochii i se îngustară; nu lupta atât împotriva furiei, cât împotriva disperării. Furia era un sentiment trecător, mai ales când era vorba de mătușa Sophie; dar disperarea era ceva cu care Laurel învățase să trăiască zi de zi.

Caroline, așezată în scaunul ei de la fereastră, se grăbi să intervină în discuție. Trăsăturile feței îi trădau încordarea, dar tonul era împăciuitor.

— Haide, Laurie, nu fi supărată pe mama. N-a făcut decât ce-a crezut că e mai bine.

Aproape toată viața, blândețea și calmul Carolinei fuseseră picătura de ulei care putea liniști apele oricât de agitate ale lui Laurel, dar azi încercările celeilalte fete de a face pace nu făcură decât să-i adâncească sentimentele de frustrare și nervozitatea. Cu toată blândețea cuvintelor și cu toată strădania plină de bunăvoință de a-i lua parte mamei ei, Caroline știa. Știa ce însemna asta, iar Laurel își dădu imediat seama, după tulburarea care-i întuneca ochii, că era la fel de îngrozită ca și ea. Fu cât pe-aci să o repeadă pe verișoara ei, să țipe la ea, să-i poruncească să se schimbe odată și să înceteze să ierte întruna ceea ce era de neiertat. Cu un efort deosebit, reuși să își înfrâneze pornirea și să rostească foarte hotărât:

— Trebuie să duci înapoi portretul, asta-i tot.

Ochii mici, ca de şoricel, ai Sophiei Sinclair clipiră şi se măriră de spaimă:

— Nu pot să fac asta! E aproape terminat — chiar azi-dimineaţă l-am arătat celor de la Biserica Episcopală St. Michael...

Indignarea din vocea sa se stinse ca prin farmec. Un zâmbet de satisfacţie îi înflori la colţurile buzelor.

— Vai, şi ce surpriză le-am făcut! I-au rezervat un minunat colţişor chiar în vestibul, unde va sta ca un monument în cinstea iubitului meu soţ dispărut, care a fost atât de devotat bisericii şi comunităţii în care a trăit.

Clipi din nou şi, încruntându-se, reveni la subiect.

— Propunerea ta nici nu intră în discuţie, draga mea, încheie cu o smucitură din cap, mişcare ce făcu să-i tresalte cele două rânduri de guşă. E pur şi simplu imposibil.

Pentru câteva clipe, lui Laurel i se tăie respiraţia. Caroline văzu sentimentele care se succedau pe faţa verişoarei ei şi încercă să intervină:

— Laurie, dragă...

— Nici o "Laurie dragă", i-o reteză aceasta.

Văzu uimirea şi durerea pe faţa Carolinei, care se chircise în scaunul ei de parcă ar fi fost pălmuită. Sprijini palmele pe marginea scrinului şi se ridică încet, fulgerând-o cu privirea pe Sophie.

— Ai cheltuit ultimii cincizeci de dolari, rosti apăsat, pe un portret al unchiului Jonas, care să fie pus într-un vestibul al Bisericii Episcopale?

Mătuşa Sophie clipi de două ori, apoi ridică bărbia, întinzându-şi straturile de guşă:

— Aşa am socotit de cuviinţă, răspunse ea, cât se poate de demnă.

Un nou val de furie şi uimire se abătu asupra lui

Laurel, lăsând-o fără pic de vlagă. Apoi, brusc, se smulse de lângă scrin şi traversă camera, întorcând spatele celor două femei care o urmăreau neliniştite din priviri.

Prin fereastra deschisă pătrundea huruitul trăsurilor şi trilurile unei păsărele; undeva în susul străzii, o spălătoreasă îngâna un cântec din folclorul negrilor în timp ce înşira cearceafurile curate pe sârmă; un câţel lătra voios. În atelierul sărăcăcios din colţul străzii Lamboll domnea o linişte plină de încordare.

Artistul acela infam, responsabil de imortalizarea unchiului Jonas şi de greutăţile de acum ale celor trei femei, le-ar fi putut surprinde într-un tablou intitulat "Trei Păsări". Una era Sophie, potârnichea cea mică şi îndesată, o femeie de patruzeci de ani care încă se mai credea de şaisprezece, frumoasa Charlestonului, ale cărei capricii trebuiau în mare grabă îndeplinite. Trecuse prin greutăţile războiului, înfruntase sărăcia, rămăsese văduvă, cunoscuse răsturnarea tuturor valorilor pe care le crezuse veşnice şi totuşi plutise sfidătoare deasupra tuturor evenimentelor fără a admite schimbarea sau a recunoaşte că a pierdut. Cealaltă era Caroline, timidă şi ştearsă ca o pitulice, cu ochişorii ei care plimbau priviri îngrijorate de la mamă la verişoară şi înapoi. Iar a treia era Laurel care, cu faţa ei albă, cu trăsăturile hotărâte şi cu ochii în care ardea flacăra mâniei, putea fi cel mai bine descrisă în momentul acela ca o pasăre de pradă înfometată.

Veşmintele negre, de doliu, i se potriveau lui Laurel mai puţin decât celorlalte două femei, poate pentru că aceste veşminte care simbolizau durerea păreau nelalocul lor pentru un temperament puternic şi de acţiune care se ghicea în tot ceea ce făcea, de la felul în care se mişca şi până la felul ei de a vorbi, şi uneori în modul ei direct de a te privi. Nimic nu trăda timiditate sau

prefăcătorie la Laurel Sinclair Laughton, iar aerul de demnitate reținută al veşmintelor de doliu se transforma într-un aer de severitate şi autoritate care, orice s-ar spune, nu se potrivea unei femei de vârsta ei.

Hainele negre făceau să pară rigidă o siluetă care, fară să fie durdulie, avea rotunjimi plăcute, scoțîndu-i în evidență forma zveltă, dar făcând-o să pară mai înaltă decât era de fapt. Tenul, în contrast cu culoarea veşmintelor, părea izbitor de alb, iar ochii, de un verde plăcut, căpătau culoarea rece şi tăioasă a oțelului. Partea cea mai luxuriantă era o claie de păr castaniu, bogat, pe care Laurel nu avea nici timpul, nici dorința de a-l pune în evidență, purtându-l despărțit în două de o cărare perfectă şi strâns la spate într-un coc, ascuns cel mai adesea sub o bonetă sau sub un şal spre a-l mai feri de praf. Nu era o femeie frumoasă şi era perfect conştientă de limitele ei în ce priveşte atracția pe care o exercita asupra sexului opus, dar nici una, nici alta n-o deranjau. Avea destul de multe lucruri care s-o preocupe şi fără grija peținorilor.

Laurel avea douăzeci şi trei de ani şi până atunci purtase mai tot timpul doliu — mai întâi după mama ei, care murise când ea avea şase ani, apoi pentru Johnny Laughton, care-i fusese soț trei săptămâni şi care murise cu trei ani în urmă, şi acum după unchiul Jonas, înecat în timpul ciclonului care lovise Charlestonul anul trecut. Nu se gândea că avea o soartă neobişnuită sau cumva vrednică de milă; viața şi moartea i se păreau fireşti şi nu stătuse niciodată să filozofeze asupra lor. Singurul lucru cu care nu prea se putea pune de acord era responsabilitatea care îi apăsa tot mai greu umerii an după an.

Locuise împreună cu mătuşa Sophie şi cu unchiul Jonas de la terminarea războiului — asta însemnând

pentru Laurel cam de când se ştia ea. Fiica acestora, verişoara Caroline, era o fire foarte plăcută, dar bolnăvicioasă; mătuşa Sophie, în ceea ce privea problemele practice, era la fel de neajutorată ca şi fiica ei, şi unchiul Jonas, care până la război nu muncise nici măcar o zi în viaţa lui, se înhămase să întreţină cele patru femei din casă cu o dispoziţie de *savoir faire* plină de veselie şi cu o incompetenţă totală.

În acest mediu, Laurel se maturizase foarte repede. Când creditorii băteau la uşă, numai Laurel era cea care se pricepea să trateze cu ei. Când unchiul Jonas venea acasă târziu după o noapte de chefuit, rămânea în seama lui Laurel să-l certe cu blândeţe şi să-l pună la culcare fără să tulbure fragila bună dispoziţie a celorlalte femei. Nimeni în afară de Laurel nu părea să se descurce cu socotelile casei, iar când mătuşa Sophie, aiurită cum era, intra în vreo încurcătură, Laurel era aceea căreia îi revenea sarcina să o descurce.

Dar, oh, obosise de atâta descurcat şi aranjat şi făcut ca totul să fie bine! De ce oare viaţa nu putea, măcar odată, să fie uşoară?

— Poate că, încercă timid Caroline, dacă ne punem toate trei mintea la contribuţie...

— Poftim, eu, una, nu înţeleg de ce faceţi atâta caz, se bosumflă Sophie. Un bărbat aşa de bun ca Jonas al meu merită un tablou în memoria lui şi...

— Oh, mai tăceţi odată, amândouă! le-o tăie Laurel.

Îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Trebuie să mă gândesc.

Dar nu se putea gândi la altceva decât la unchiul Jonas, imortalizat în ulei pentru Biserica St. Michael cu ultimii lor cincizeci de dolari. ...Jonas, care cel mai adesea asista la slujbele de duminica cu un aer nefericit şi ţeapăn de vagabond incurabil şi ale cărui singure clipe

de fericire se petrecuseră în interiorul Palatului Roşu, aparţinând lui Miss Elsie. Iar când se gândea la acestea, Laurel nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

După o vreme, Caroline îşi luă inima în dinţi şi propuse:

— Poate dacă ne-am duce la bancă...

Laurel nici măcar nu întoarse capul.

— Singura modalitate în care ne-am putea ajuta de bancă ar fi s-o jefuim.

— Vai de mine!

Mătuşa Sophie îşi deschise dintr-o mişcare evantaiul şi începu să îl fluture mânioasă.

— Ce mai lucruri spui!

Întoarse capul ostentativ şi se aşeză pe o canapea îngustă, încrucişând gleznele şi ţinând spatele drept; mânuia evantaiul ca o domnişoară absolventă care vrea să-şi scoată în evidenţă îndemânarea în folosirea obiectului.

— Hotărât lucru, nu ştiu de unde aţi căpătat asemenea maniere, după ce că m-am străduit atâta...

Laurel nu mai auzi restul cuvintelor, căci se aplecase pe fereastră, încruntându-se uşor din cauza concentrării. Dacă învăţase ceva până acum, atunci asta era că nu există problemă fără soluţie. Nu-i rămânea decât s-o găsească.

Caroline se ridică şi traversă camera, legănându-şi şoldul sucit cu care fusese blestemată de la naştere. Puse uşor mâna pe umărul lui Laurel şi şopti:

— Te rog, nu te supăra pe mama. Ştii doar că aşa e ea.

Laurel o privi fără să vrea să-i treacă iritarea, dar îi fu imposibil să se împotrivească onestităţii celeilalte fete. Caroline avea o feţişoară mică, plină de sinceritate, acoperită de un puf castaniu şi nişte ochi blânzi ca de

căprioară. Puțini oameni, privind fața aceea, i-ar fi putut refuza ceva Carolinei, iar Laurel nu făcea nici ea excepție. Fără să vrea, scăpă un oftat.

— Nu sunt supărată, spuse ea, iar încruntarea care îi umbri fruntea nu fu decât autoapărare. Fără să vrea, Caroline o făcea întotdeauna să-i fie ruşine că nu are un temperament perfect; şi când îi era ruşine, Laurel se încrunta.

— Sincer, Caroline, aş vrea să nu îți mai dai atâta silința să fii pur şi simplu o sfântă tot timpul. Eşti aproape la fel de rea ca şi ea.

Caroline zâmbi; o luminiță ghiduşă i se strecură în privire, transformându-i trăsăturile palide într-o față foarte simpatică.

— Dar nu sunt, ştii asta, mărturisi ea, strângând-o pe Laurel de braț. Uneori mă înfurii aşa de tare pe ea, încât îmi vine s-o strâng de gât. Dar ei nu trebuie să-i spunem, nu-i aşa?

Din nou Laurel avu o strângere de inimă văzând cum, dintre toți oamenii, Caroline simțea nevoia s-o protejeze pe Sophie care, după părerea lui Laurel era în stare să se ia în piept cu o armată întreagă, şi încă fără prea mare efort. Dar chiar şi supărarea aceasta dispăru, făcând loc bunei dispoziții, în fața blândeții Carolinei. După o clipă, buzele reuşiră să-i schițeze un zâmbet.

— Nu, cred că n-ar trebui, căzu ea de acord.

Caroline îşi atinse uşor obrazul de cel al lui Laurel, ca pentru o scurtă sărutare.

— Nu fi îngrijorată, draga mea, ieşim noi din asta, sunt sigură. Dacă ne punem amândouă mintea la contribuție, este imposibil să nu găsim ceva.

Dar această asigurare, departe de a o linişti pe Laurel, o deprimă şi mai tare. Se răsuci să privească iarăşi pe fereastră.

Un băiat negru, desculț, dădea de-a dura un cerc pe strada îngustă, umbrită de pomi; un prepelicar cu pete albe și negre alerga ținându-se aproape de calcâiele lui. Furgonul de lapte își făcuse apariția, mergând încet către locul de parcare aflat peste drum, iar bătrânul care-l conducea se pregăti să sară jos, dar se trase brusc înapoi la trecerea unei caleşti elegante. Laurel zări pentru o clipă pălăriile bogat împodobite cu pene din interiorul caleștii și auzi râsete de femei, lucru care, pe moment, îi stârni interesul. Apoi se încruntă din nou, căci își dădu seama că ocupantele caleștii erau câteva din femeile, care lucrau la Miss Elsie. Se gândi că lumea ajunsese într-o stare jalnică dacă femeile uşoare se puteau plimba în ochii lumii prin oraș, cu pălării împodobite cu pene și în caleşti noi, în timp ce oamenii cinstiți își dădeau ultimul bănuț la biserică, ca după aceea să moară de foame.

Deodată, încremeni. Undeva, în subconștient, i se nascu o idee, care se contură, apoi îi aprinse o luminiță în ochi, devenind la urmă flacără. Scoase o exclamație și se smuci de lângă Caroline.

Aceasta o privi neliniştită.

— Ce este, Laurie?

Nu stătu să-i explice nimic.

— Tocmai mi-a venit o idee! răspunse ea smulgând pălăria de pe cuier și, năvălind pe uşă afară, porni să coboare treptele două câte două.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, Hugh Casom de la hotelul Charleston ar fi raportat că domnul care ocupa camera 110 era un oaspete model. Lui Hugh, ale cărui îndatoriri de recepționer îi dădeau posibilitatea să funcționeze ca una dintre cele mai de încredere surse de răspândire a bârfei din Charleston, îi făcea tot atâta plăcere să spioneze, cât îi făcea să raporteze, dar

singura observație pe care putea să o facă în ceea ce-l privea pe străinul de la 110, era că acesta avea o conduită ireproşabilă.

Adevărul e că nu era deloc un individ sociabil şi că abia cu cleştele îi puteai scoate ceva informații de natură personală, dar întotdeauna avea grijă să-şi achite nota de plată pe o zi înainte şi nu oferea nici cel mai mic motiv de nemulțumire.

Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cameră, unicele lui incursiuni fiind la bărbier şi la magazine; servea masa în restaurantul hotelului, singur, deşi părea să aibă o grămadă de bani de aruncat, căci comanda tot ce era mai bun în meniul hotelului. Nu încerca niciodată să strecoare femei sau whisky în cameră şi nu punea picioarele încălțate pe cuvertură. Acestea erau nişte calități de mare preț la cineva care era oaspete într-un hotel şi, dacă l-ar fi întrebat cineva, Hugh n-ar fi putut spune cu precizie ce anume îl făcea să nu se simtă în largul lui în prezența individului.

Poate numai din cauză că, în treisprezece ani de când lucra la hotelul Charleston, Hugh nu avusese ocazia să dea peste un individ care să se deosebească aşa de tare de restul lumii. Charleston era un oraş port şi un fel de centru comercial şi ar trebui spus că populația sa, în oricare dintre zile, prezenta o paletă cât se poate de bogată de străini. Dar individul acesta nu era străin. Era... neobişnuit.

Oh, era un tânăr destul de prezentabil; un individ trăit în aer liber dacă era să judeci după nuanța întunecată a pielii şi după asprimea palmelor, cu purtări bune şi cu aspect îngrijit. Avea un fel de a vorbi plăcut, o voce fără tonuri stridente şi nu era nimic în fizionomia lui care să-ți rețină atenția în mod deosebit. Dar ceva, care se desprindea din felul de a se mişca, din ținuta lui, făcea

instinctele de conservare aproape uitate ale unuia trăit la oraş cum era Hugh, să tresară. Şi asta din cauza ochilor. Avea nişte ochi atenţi, plini de aşteptare şi reci — inexpresivi şi duri ca un pistol de duel în zori, şi cam la fel de prietenoşi.

Nu prea aveai ocazia să vezi asemenea ochi într-un oraş vesel, prietenos, cum e Charlestonul; şi cu atât mai puţin într-un hotel de clasă cum era Charlestonul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai sigur era Hugh că ceea ce îl făcea suspect pe străin erau ochii. Şi dacă ar fi fost să-l întrebe cineva, el asta ar fi spus.

Hugh stătea pe treptele care dădeau în stradă, scurmându-se atent între dinţi şi bucurându-se de soarele de dimineaţă. O salută înclinând din cap pe tânăra văduvă Laughton când aceasta trecu pe lângă el şi se bosumflă văzând că ea nu-i răspunde. Vru să strige după ea, dar părea preocupată, aşa că, după toată osteneala, s-ar fi ales cel mult cu un salut plin de răceală. Şi pe urmă, ajunsese deja la colţ şi doar nu era să fugă după ea. Ridică din umeri şi se întoarse la locul lui, reluându-şi meditaţia cu privire la misteriosul individ, cu ochi inexpresivi de la 110, când o umbră căzu asupra lui şi, ridicând privirea, se văzu faţă în faţă chiar cu ochii respectivi. Hugh îşi îndreptă în mod automat ţinuta, ascunzând bâtul cu care se scurmase între dinţi şi chinuindu-se de zor să-şi aranjeze cravata. Un zâmbet larg, profesional, i se lăţi pe faţă, ceea ce era un alt semn că nu se simte în largul lui. Simpla prezenţă a străinului avea darul de a-l face să-şi dea toată silinţa ca să placă.

— 'Neaţa, domnule Tait. Ieşiţi puţin prin oraş, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Privirea lui Seth Tait trecu peste stradă cu o lipsă de interes pe care Hugh i-o remarca ori de câte ori acesta

intra sau ieşea dintr-o încăpere, sau pleca din hotel. La început Hugh, fusese curios să vadă la ce se uită, până când, după o vreme, îşi dăduse seama că Tait nu se uita la nimic. Şi ăsta era un obicei care-l făcea să nu se simtă în largul lui.

— Mda, sigur, spuse Hugh. Frumoasă zi de plimbare.

Era nerăbdător să-l vadă plecând pe individ şi asta pentru singurul motiv că ori de câte ori se întâlnea cu Seth Tait simţea aceeaşi nevoie acută de a se şti cât mai departe de el. Un lucru însă învăţase deja până acum: Seth Tait nu se grăbea niciodată. Nu pleca decât atunci când socotea el că e gata să o facă şi atunci se mişca încet, alunecând parcă, degajat. Ca un indian, gândea Hugh, deşi, în afară de bătrânul Joe William, care pretindea a fi jumătate Cherokee, atunci când era beat, şi jumătate creek, când nu era, Hugh nu cunoscuse în viaţa lui un alt indian.

— V-aş putea ajuta cu ceva? se oferi el, grăbit.

Îl mânca după ureche, dar, ca un adevărat bărbat, îşi înfrîna pornirea de a se scărpina. Nu se cădea.

— Un cal, sau o trăsură, sau poate o caleaşcă?

Seth Tait îşi întoarse încet privirea înapoi către Hugh.

Hugh nu se mai putu abţine: se scărpină.

— Cred c-ai putea, rosti Tait cu vocea lui tărăgănată, aproape şoptită. Caut o femeie.

Hugh clipi şi înghiţi în sec — nu că ar fi fost surprins, căci nu era ceva neobişnuit —deşi, la această oră din zi, lui Hugh i se părea cam indecent(— ci pentru că se simţea uşurat. Un bărbat care îşi exprima în mod deschis o necesitate firească nu putea constitui cine ştie ce ameninţare.

— Sigur că da.

Hugh tuşi uşor şi deveni mai ţeapăn.

— Avem nişte... ă... stabilimente faine în oraş şi, dacă nu vă deranjează, v-aş recomanda stabilimentul lui Miss Elsie, care e chiar aici după colţ. Este un pic cam devreme, desigur, dar...

Faţa celuilalt se lumină într-un zâmbet fugar.

— E bine că mi-ai spus, dar în momentul acesta mă gândeam la o femeie anume.

Hugh îl privi cu prudenţă.

— Aa!?

— Se numeşte Laurel Sinclair. O cunoşti?

De data aceasta, Hugh clipi din cauza surprizei.

— Despre văduva Laughton vorbiţi?

Tait nu răspunse.

În Hugh se luptau instincte contradictorii. Primul şi cel mai puternic era instinctul de conservare, care-l îndemna să-i spună străinului ce voia să ştie şi să încheie cu el. Instinctul cel mai nobil, care-i fusese cultivat din fragedă pruncie — poate chiar mai devreme, căci se spune că manierele cavalereşti sunt insuflate domnilor din Sud încă de pe vremea când se află în pântecul mamei — îl îndemna ca, mai presus de orice, s-o protejeze pe doamna respectivă. În cele din urmă al doilea instinct învinse. Hugh îşi adună tot curajul pentru a înfrunta privirea plată a lui Seth Tait.

— Nu ştiu, domnule, reuşi el să îngaime cu mare greutate. Dacă mi-aţi putea spune câte ceva despre natura interesului dumneavoastră faţă de această doamnă?

Pe faţa lui Tait nu tresări nici un muşchi.

— Avem nişte prieteni comuni. Am să-i transmit un mesaj.

Hugh ar fi vrut să creadă. Asta ar fi explicat multe — ce făcea Tait în oraş, de unde era, ce fel de om era, —

căci dacă exista vreo legătură între el şi familia Sinclair, atunci precis nu i se putea reproşa nimic — şi, mai ales, de ce se interesa de domnişoara Laughton într-o manieră atât de rece şi de inexpresivă. Sigur că lucrurile rămase fără explicaţie erau la fel de numeroase — de ce aşteptase atâta vreme până să caute un "prieten comun", de ce părea că nu-i ştie numele de căsătorie şi nici unde locuieşte, de ce rămăsese la hotel când Charlestonul era atât de cunoscut pentru ospitalitatea sa, încât se ştiau cazuri când familii deschiseseră uşa unor străini complet necunoscuţi, care stătuseră un an întreg, sau chiar mai mult, şi asta numai pe baza unei scrisori de recomandare din partea unei cunoştinţe oarecare. Dar Hugh nu avu chef să se aplece prea mult asupra semnelor de întrebare. Îi venea mult mai uşor să creadă ceea ce era mai evident, şi mai lesne. Lăsă ca sentimentul de uşurare să-i urce pe buze într-un zâmbet larg şi binevoitor.

— Vai, domnule Tait, ar fi trebuit să spuneţi asta de la început. Stau colo, pe strada Lamboll, căsuţa mică, galbenă, chiar de la mijlocul străzii, n-aveţi cum să n-o găsiţi. În mod sigur, o să fie încântate să vă vadă. N-au mai avut de multă vreme musafiri străini de oraş. De fapt, adăugă el cu generozitate, adineauri am văzut-o pe domnişoara Laughton trecând pe aici...

Cercetă strada cu privirea până ce dădu cu ochii de silueta familiară, înveşmântată în negru, care tocmai se oprise în faţa vitrinei de la croitorie.

— Uitaţi-o, e în dreptul magazinului domnişoarei Mason. Aţi putea s-o ajungeţi dacă vă grăbiţi.

Tait îi urmări privirea. Spuse scurt "Mulţumesc" şi porni în jos pe scări.

Acum că Tait plecase, Hugh se rezemă din nou de grilaj, revenind la poziţia obişnuită de contemplare.

"Laurel Sinclair..." , gândi el şi nu se putu abţine să nu remarce că Tait nu amintise de Miss Sophie sau de Miss Caroline, ceea ce i se păru ciudat. În ansamblu, se simţi obligat să admită că totul părea cam ciudat şi speră să fi făcut ceea ce trebuia.

"Laurel Sinclair..." , gândi el din nou, şi se răsuci să intre în hotel. Acum avea ce să raporteze, dacă l-ar fi întrebat cineva.

Seth distinse cu uşurinţă femeia printre ceilalţi oameni de pe stradă. Îmbrăcată în negru din cap până în picioare, era singura în veşminte de doliu aflată în faţa magazinului lui Miss Mason. Traversă strada, neştiind prea bine în ce fel avea s-o abordeze, dar asta nu mai avea importanţă acum, pentru că ea tocmai plecase din faţa vitrinei. Porni în urma ei cu pas liniştit.

Mişcările îi erau leneşe, expresia feţei plictisită, deşi mintea îi lucra intens. Laurel Sinclair Laughton — văduvă şi, după spusele recepţionerului, o femeie respectabilă. O undă de interes se trezi în el.

Nu putea să ghicească prea multe despre femeie de la distanţa aceea şi din spate, aşa că se apropie mai tare de ea. Se gândi s-o ajungă din urmă, sau chiar s-o depăşească, dar ea tocmai făcu o mişcare ciudată. Se opri, aruncă priviri grăbite în stânga şi-n dreapta, apoi se furişă pe o alee. Seth se gândi că ar fi bine s-o mai urmărească puţin.

Laurel Laughton mergea repede pentru cineva din Charleston. Totul se mişca încet în Charleston; zumzetul insectelor, briza care venea din când în când dinspre râu, tropotul cailor, până şi vorba era tărăgănată la locuitorii acestui oraş.

Seth nu mai cunoscuse ceva care să semene cu aburii fierbinţi şi grei care se ridicau din pavaj şi se

prelingeau din pomi ca o ceață, umezindu-i cămașa dimineața, și îmbibând cearceafurile noaptea. Era un abur prin care păşeai încet, cu mare efort; îți inhiba simțurile şi-ți slăbea vitalitatea. Seth nu putea înțelege sub nici o formă cum de-şi putea cineva dori să locuiască aici.

Nimic nu era vreodată urgent, nimic nu trebuia făcut în grabă. În lumea din care venea Seth, un bărbat care se mişca încet îşi risca viața; nu se putea obişnui cu ritmul din această parte a țării. Nici nu era sigur că dorea să se obişnuiască.

Ori de câte ori ieşea din cameră punea reflex mâna pe pistol să-l prindă la şold, dar apoi se controla şi-l lăsa la loc. Nu-i lipsise niciodată pistolul, de când avea doisprezece ani — fără el se simțea de parcă ar fi fost dezbrăcat.

Dar acesta era alt oraş, alt timp. Iar el era alt om.

Peach Brady nu-şi amintea nimic din primii săi cinci ani de viață. Colonelul Ike îi povestise că fusese găsit când avea numai vreo trei ani, rătăcind prin deşert, la o oarecare depărtare de tabăra unor colonişti care fuseseră, se pare, masacrați de indieni. Timp de doi ani, nu scosese nici măcar un cuvânt. Colonelul îl numise Peach —piersică (, pentru că smocul de păr de pe capul băiatului îi amintea de o piersică din Georgia, şi Brady după numele unui prieten din est care fotografia imagini din război.

Primul lucru pe care Peach şi-l amintea era o zi de culoarea cobaltului, un câmp înroşit de maci şi un berbec castrat rostogolindu-se în iarbă. Ridicase ochii la Colonel şi râsese, iar viața lui începuse.

La început fusese numai el şi Colonelul. Apoi veniseră băieții Bartow şi Red English. Umblaseră

împreună călare cinci ani întregi. Jim Bartow căzuse victima unui glonț în Cheyenne, iar fratele lui, Kale, fusese linşat când se dusese să-l caute pe şeriful care-l împuşcase pe Jim. După asta Matt Bartow nu mai fusese bun de nimic şi într-o iarnă, în Munții Sierras, a făcut febră şi a murit chiar în noaptea aceea. Red a plecat apoi de unul singur şi au auzit că a fost împuşcat în urma unui schimb de focuri iscat la un joc de poker în Miles City. Apoi Peach a rămas iarăşi singur cu Colonelul. Timpurile se schimbau cu repeziciune.

Pat Garet îl doborâse pe Billy the Kid. Băieții Younger, James — toți dispăruseră sau erau pe cale să dispară. Peste tot se întretăiau linii de telegraf şi căi ferate, şcoli şi biserici răsăreau acolo unde cândva bizonii fuseseră singurii stăpâni. În timpuri ca acelea, omul trebuia să se schimbe sau să moară. Colonelul era destul de înțelept ca să priceapă asta, chiar dacă Peach nu era.

Viața lui Peach se scursese depănând poveşti,poveşti despre vremurile de demult, poveşti despre vise pe care le visaseră cândva... şi mai ales un vis, pe care de atâtea ori îl repetaseră, până-şi pierduse lustrul. Colonelul Ike şi Augustus Sinclair, zilele de zbucium din timpul războiului, şi aurul... Chiar şi acum, Peach auzea răsunând vocea Colonelului, povestind visul, mereu acelaşi ca întotdeauna.

"Gus îmi era ca un frate. Ştii, războiul dă naştere la legături ca aceasta. Aveam grijă unul de celălalt. Soția lui, fetița lui, erau ca şi ale mele. Era un om bogat, proprietarul unei plantații de lângă Charleston pe nume Chinatree. Eu nu eram decât un băiat sărac de la o fermă din Mount Pleasant.

Yankeii au rupt frontul lângă Charleston; eu şi Gus am fost despărțiți de regimentul nostru. Atunci am dat

peste vagonul acela — era tras pe o linie moartă, distrusă de Rebs. A fost o adevărată minune, băiete, un miracol."

Seth lăsă vocea din trecut să se topească în umezeala fierbinte a verii, străduindu-se să-şi concentreze atenţia în prezent. Zâmbi cu subînţeles când o văzu pe femeia în haine de doliu strecurându-se prin poarta unei grădini şi îndreptându-se spre uşa din spate a unui stabiliment a cărui funcţie era uşor de recunoscut în orice oraş, mare ori mic, ori cătun din ţară. Intră grăbită înăuntru, fără să arunce măcar o privire înapoi.

Seth ghici cu uşurinţă ce fel de clădire era aceea — mai întâi pentru că era mai bine întreţinută decât oricare alta de pe stradă, proaspăt vopsită, alei curate şi butoane de sonerie bine lustruite, toate acestea indicând o casă importantă. În al doilea rând, avea un gard viu, înalt, pentru a feri musafirii de priviri indiscrete, iar jaluzelele erau coborâte la toate ferestrele la o oră când toate celelalte case de locuit sau clădiri administrative aveau ferestrele larg deschise, iar asta sugera că în acel loc musafirii de dimineaţă nu erau bineveniţi. Singura întrebare era ce căuta o femeie ca Laurel Sinclair înăuntru.

Stătu o clipă pe loc, studiind problema cu mare atenţie, căci cel puţin atâta lucru învăţase de la Colonel, că era o prostie să acţionezi în grabă. Apoi, cercetă strada din ochi până dădu peste ceea ce căuta: un negru, aşezat pe trotuar, care contempla traficul monoton al dimineţii cu nişte priviri triste şi nemulţumite. Seth se apropie de el.

— Ce ai zice să câştigi cinci dolari? întrebă el.

Capitolul 2

Când doamnele şi domnii din societatea oraşului Charleston vorbeau despre Laurel Sinclair Laughton, o făceau dând din cap cu nedumerire şi cu un lung oftat de suferinţă, urmat de observaţia că nimeni nu ştia niciodată la ce să se mai aştepte din partea ei. Aceştia formau Vechea Gardă, persoane ale căror nume de familie stăteau la însăşi temelia Sudului, a căror educaţie ireproşabilă îi făcuse să supravieţuiască Războiului Civil, restaurării şi dezastrelor naturale cu capul sus şi cu demnitatea intactă. Averile scăzuseră, fii pieriseră, fiice fuseseră obligate să se mărite sub rangul lor. Yankeii invadaseră unele din casele cele mai bune din Charleston, dar regulile ce guvernau comportamentul doamnelor şi domnilor de calitate nu se schimbaseră, iar linia de separaţie dintre familiile bune şi restul lumii era la fel de bine trasată şi neabătută ca întotdeauna. Laurel Sinclair se apropia periculos de linia aceea, dar nu

trecuse niciodată dincolo de ea. Şi de dragul numelui pe care îl purta, i se iertaseră multe; ea era, în fond, una de-a lor, iar Vechea Gardă îşi apăra oamenii ei.

Mama ei fusese o Beaulieu, din New Orleans, a cărei familie, se spunea, îşi întindea rădăcinile până la Împăratul Napoleon. Tatăl ei era unul dintre eroii care îşi dăduseră viaţa pentru glorioasa Confederaţie, iar familia lui, din care făceau parte răposatul Jonas Sinclair, soţia şi fiica lui, erau printre primii întemeietori ai oraşului Charleston.

Laurel încheiase o căsătorie respectabilă cu trei ani în urmă, cu Johnny Laughton din Columbia, iar lumea oftase uşurată când, în ajunul Crăciunului, ea se măritase şi plecase. Dar se întorsese trei luni mai târziu, după ce tânărul ei soţ decedase în urma unei pneumonii, în ziua de Anul Nou. Se şoptea că întoarcerea ei precipitată după încheierea funerariilor, avusese loc la dorinţa soacrei, căci doamna avea o constituţie delicată, ca toţi din familia Laughton, iar nervii ei nu ar fi putut suporta multă vreme compania proaspetei nurori — o situaţie pe care majoritatea doamnelor din Charleston o înţelegeau prea bine.

Lista încălcărilor etichetei era lungă şi variată la Laurel. Făcea zilnic piaţa singură, în loc să-şi trimită servitoarea, aşa cum stătea bine unei doamne, şi în plus, se mai şi târguia la preţ în gura mare. Dansa polcă până i se înroşea faţa, iar felul în care se purta cu Peter Barton era de-a dreptul ruşinos — nu că ar fi părut că există o legătură aparte între ea şi tânărul acela, dar faptul că apăreau mereu împreună o îndepărta de pe listele fetelor de măritat, iar în aceste vremuri, când bărbaţii erau aşa de puţini, nu se cădea să fii uşuratică.

Dar ceea ce deranja cel mai tare erau, bineînţeles, activităţile ei de la Clubul Veteranilor, unde îşi petrecea

trei după-amieze pe săptămână şi unde, după cum li se raportase, nu numai că asculta limbajul necioplit al bărbaţilor fără să roşească, dar se aflase că joacă şi cărţi. Lucrul acesta avea consecinţe atât de grave încât a captat atenţia Societăţii Memoriale a Doamnelor. Discuţia se încinsese repede şi ar fi avut urmări foarte neplăcute dacă verişoara Caroline nu ar fi susţinut, cu o voce timidă şi tremurătoare, că era sigură că Laurel nu proceda astfel decât pentru a face o plăcere bravilor eroi ai Confederaţiei şi că, de fapt, ar trebui să i se mulţumească pentru generozitatea ei, în loc să fie condamnată, căci nu aveau oare ele toate un tată, sau un frate, sau un soţ a căror memorie aceşti bravi bărbaţi o cinsteau?

În ce priveşte jocul de cărţi, din moment ce jucau numai pe beţe de chibrit, Caroline nu vedea ce rău ar putea fi în asta, şi dacă ar trebui să-i fie cuiva ruşine, atunci ele erau acelea, căci le lipsea curajul lui Laurel Sinclair de a lăsa la o parte convenienţele şi modestia pentru a se dărui celor care au nevoie de ele. Ajunsă la acest punct, întrunirea degenerase în lacrimi şi sentimentalisme amestecate cu remuşcări şi hotărâri impulsive, rezultatul fiind că acum Clubul Veteranilor era vizitat două după-amieze pe săptămână de doamne impozante care duceau flori proaspete şi coşuleţe cu fructe, spre regretul veteranilor, cărora le făcea plăcere compania spiritualei Miss Laurel, dar care şi-ar fi dorit din toată inima ca tocmai ea să fie cauza prezenţei celorlalte.

Dar nimic n-ar putea face, gândi ea în timp ce aştepta cuprinsă de nervozitate în salonul casei lui Miss Elsie, să poată fi iertată dacă ar fi fost descoperită acum. Dansul unei polci poate fi iertat, o părere sau două, rostite mai tare, trecute cu vederea, dar se îndoia foarte tare că însăşi Caroline ar fi putut găsi o scuză pentru faptul că Laurel se afla într-o casă cu reputaţie proastă la

ora zece dimineața. De aceea Laurel avusese grijă să folosească intrarea din spate şi să verifice de două ori pentru a se asigura că nimeni nu o vede strecurându-se pe alee. Cum stătea acolo, în picioare, singură, aşteptând să apară Miss Elsie, sentimentele îi erau împărțite între o teamă superstițioasă că ar putea fi trăznită pe loc şi o firească curiozitate de a privi în jurul ei.

Contase pe faptul că un asemenea local îşi desfăşura activitatea noaptea şi că avea să fie gol la această oră din zi. Deocamdată era uşurată să constate că avusese dreptate. Dar, ceea ce o surprindea, aducând-o aproape la dezamăgire, era că interiorul renumitului bordel nu se deosebea prea tare de o casă obişnuită din Charleston — decât că era, poate, puțin mai luxos.

Nu avea oglinzi pe tavan, nici pe pereți, de exemplu. Nu era îmbrăcat în pluş roşu, nici draperii de mătase nu avea, nici candelabre de cristal. Singurul lucru cât de cât mai deocheat era un tablou uriaş reprezentând trei femei, dintre care două dezbrăcate până la brâu, dar Laurel fu de părere că imaginea era mai degrabă jenantă decât provocatoare şi nu îşi putea imagina ce pasiuni ar putea stârni.

Pereții erau îmbrăcați în galben, covorul era un persian splendid, multe şezlonguri şi canapele aveau măsuțe lângă ele, dar oricât se străduí, Laurel nu văzu ce anume făcea din asta o casă de plăceri pentru gentlemani... până când ochii îi căzură pe scara lungă, şerpuită, unde un ciorap de mătase atârna zvârlit pe balustradă. Obrajii îi luară foc şi în cap i se învârtejiră o mulțime de imagini vagi şi confuze, încât aproape îşi pierdu firea, privind întruna, cu o fascinație morbidă, obiectul acela de lenjerie care decora scara.

Laurel nu îndrăznea să-şi imagineze depravarea

care se petrecea sub acest acoperiş, nici ce fel de femeie poate fi aceea care vrea de bună voie să satisfacă necesităţile primare ale bărbaţilor. Nu mai e nevoie să spunem că găsea ideea respingătoare — dar şi de o. perversitate care o intriga. Aveau toată lenjeria intimă din mătase? se întrebă ea. Şi oare chiar îşi dădeau cu parfum pe sub sâni şi la încheieturile genunchilor şi prin alte locuri pe care era ruşinos să le numeşti? Dar bărbaţii care veneau aici? Erau oare soţi şi oameni de afaceri, cum fusese soţul ei, sau Jonas, sau femeile trebuiau să suporte bărboşi, cu palme bătătorite, cu unghii murdare şi cu dinţi cariaţi? Căută să-şi imagineze misterele din camerele de sus pe care, ca un drapel, le sugera ciorapul de pe balustradă; instinctiv, paşii o duseră tot mai aproape de scară, până ce ajunse să-şi rezeme mâna de primul stâlp de susţinere. Îşi dădu seama că trebuia să plece de acolo înainte să o descopere cineva. S-ar fi putut ca sus să fie bărbaţi şi ce se făcea dacă dădea vreunul peste ea? Sau una dintre femeile din tablou, pe jumătate dezbrăcată... Se cutremură la gândul acesta, în timp ce curiozitatea, cu privire la care fusese de atâtea ori avertizată că îi va aduce necazuri, era încă trează. Trebuia să iasă repede de aici, câtă vreme încă mai judeca aşa cum trebuie şi norocul ţinea cu ea. Încă odată acţionase dintr-un impuls şi mersese prea departe.

Apoi auzi un zgomot în spatele ei şi fu prea târziu ca să mai fugă.

Tresări şi se răsuci cu un aer vinovat şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat scurt şi îndesat, a cărui chelie roz şi nasul turtit îi evocă un purcel. Nişte galoşi roşii susţineau o pereche de pantaloni în dungi, şifonaţi, deasupra un veston; nişte ţepi cenuşii îi acopereau partea de jos a feţei. În timp ce îl privea, el se scărpina pe coaste într-o manieră leneşă şi vulgară, apoi el o întrebă:

— Ce cauți aici?

Laurel începu să se bâlbâie:

— Eu... era ușa deschisă și...

Individul cel scund își îngustă ochii și o măsură pe Laurel cu o privire care îi făcu pielea de găină. Când ochii li se întâlniră, îi zise pe un ton disprețuitor:

— Nu angajăm.

Înțepenită din cauza insultei, Laurel își îndreptă ținuta, în timp ce se întorsese să plece. Șocul îi imprimă vocii ei autoritatea necesară și îi răspunse cu răceală:

— N-ai grijă, nu sunt în căutare de lucru. Am treabă cu Miss Elsie.

Bărbatul se opri, o cântări din ochi o clipă care părea o veșnicie, după care ridică din umeri.

— Aici.

Întinse degetul către hol și spre o ușă pe jumătate deschisă. După care dispăru.

După plecarea lui, Laurel respiră brusc, și nici nu-și dăduse seama că își ține respirația, și inima îi bătea așa de tare, mai-mai să-i spargă pieptul. Toate simțurile îi strigau "Pleacă. Pleacă acum, cât mai ești în stare". Și chiar voia să plece. Aici nu era nimic strălucitor, sau emoționant, sau palpitant. Era degradant și neplăcut, și oarecum înspăimântător. Ea nu avea ce căuta aici. Singurul lucru pe care îl putea face era să uite nebunia aceasta și să ajungă acasă cât mai repede.

Dar Laurel avea două trăsături de caracter puternice. Una era încăpățânarea. Iar a doua era o pornire autodistructivă de a refuza să dea ascultare gândului cel bun atunci când era cazul. Traversă holul, ezită o clipă în fața ușii întredeschise și bătu.

În momentul în care Seth, intrând după Laurel, ajunse în salonul din spate, ea dispăruse. Dar el nu era

locmai un necunoscător în materie de astfel de case, aşa că găsi singur drumul către camerele din faţă.

Holurile erau întunecoase şi răcoroase, mirosind vag a parfum, lucru obişnuit pentru asemenea locuri. Seth nu întâni pe nimeni până când ajunse aproape în poarta din faţă a casei, dar acolo, după un colţ, un bărbat scund, furios, cu nişte pantaloni cu bretele roşii, îi tăie calea.

— Ce dracu' e aici? se răsti el, deşi furia părea determinată mai degrabă de ora matinală decât de alte motive, holul unui hotel, ca să intre toţi neisprăviţii? O să binevoiască să-nchid dracului uşa aia din spate!... Ieşi afară!...

Întinse mâna să-l apuce pe noul venit de haină.

Seth ridică încet palma în sus, ceea ce de obicei înseamnă "fără violenţă". Omul de bază al lui Miss Elsie se uită în ochii lui, şi ceea ce văzu îi dădu fiori. Cunoscuse destui bărbaţi buni, răi, aşa-şi-aşa, ca să poată cântări caracterul unuia; n-ar fi făcut prea mulţi purici în slujba asta dacă nu s-ar fi priceput. Era ceva în ochii aceia care îi spunea că acel cineva ştie să ucidă; asta nu însemna că avea să ucidă, sau că ucisese, numai că putea să ucidă. Un asemenea fapt, privirea n-avea cum să-l ascundă. Lon Porter, care lucra pentru Miss Elsie de doisprezece ani şi se lăuda că e cel mai bun în meseria lui, mai văzuse o astfel de uitătură, în împrejurări din care nu ieşise nimic bun.

Lăsă mâna în jos.

— Nu deschidem până la trei, domnule, rosti el precaut. Reveniţi atunci.

Seth vârî mâna în buzunar şi scoase un dolar de argint. Nu-i făcea nici o plăcere să arunce astfel cu banii, dar când nu erai înarmat, cooperarea era mai eficientă decât intimidarea.

— Aveți aici o fată pe nume Laurie? întrebă.

Lon studie moneda de argint din palmă, o răsuci pe ambele fețe, apoi o lustrui de pantaloni, fără să pară deloc surprins.

— Avem una Dolly şi una Lilly. Pe care vrei s-o trezesc?

Seth începuse deja să aibă impresia că îşi pierde vremea de pomană, şi acum i-ar fi plăcut să nu se fi lăsat antrenat. I se părea chiar caraghios să se descopere intrând într-unul dintre cele mai luxoase bordeluri din Charleston doar pentru a urmări o femeie îmbrăcată în haine de doliu.Trecuse multă vreme de când nu mai fusese într-un loc aşa de scump ca acesta, bani avea, două fete care se numeau Dolly şi Lilly dormeau încă şi, dacă ar fi avut cât de cât minte, i-ar fi spus scundaculuí cu bretele roşii să le trezească şi s-ar fi apucat să petreacă, mai ales că încă nu avusese până atunci un bordel întreg la dispoziție.Tocmai băgase m|na în buzunar ca să-l plătească pe individ, c|nd, brusc, deveni iritat. Nu, nu avea chef să se distreze, şi nici n-o să aibă până când n-o să rezolve problema ce îl punea pe urmele lui Laurel.

— O mai cheamă Sinclair, rosti pe neaşteptate. Sau Laughton. O femeie văduvă. Mi-a spus cineva că a intrat aici.

Lon tresări, apoi se încruntă. Dădu din cap, spre camera din față.

— Acolo.

Seth mulțumi şi trecu pe lângă el, adăugând peste umăr:

— Ce părere ai, dacă cineva ar şti să roage frumos, ar putea să capete o ceaşcă de cafea neagră cât stă să aştepte?

Lon ezită, o mulțime de întrebări pe care nu

îndrăznise să le pună învălmăşindu-i-se în cap.

— Chiar acum, mormăi în cele din urmă şi se îndepărta în grabă.

Elsie Kettle nu era atât de bătrână pe cât arăta, dar nici atât de tânără pe cât pretindea. Avea obrajii pudraţi cu roşu, genele înnegrite cu tuş, buzele făcute cu carmin. Părul îi era blond doar datorită oxigenării, repetată de două ori pe săptămână, în pofida faptului că, uneori, smocuri întregi cădeau în apa de limpezit. Dar ridurile în care se aduna pudra de pe faţă, înnodate sub bărbie ori ale ei, fiecare rid fiind obţinut prin eforturi proprii. Lui Elsie Kettle îi plăcea să spună despre ea că văzuse tot ce era de văzut.

Dar ultimul lucru la care se aşteptase în dimineaţa aceea frumoasă de iunie era ca, ridicând ochii din registru, să dea peste văduva Laughton holbându-se la ea. Fu aşa o surpriză, încât scăpă stiloul din mână şi stropi pagina cu cerneală, ceea ce o făcu să scape o înjurătură.

— Doamne Dumnezeule, fetiţo, cum dracu' ai nimerit aici? Ia uite ce-am făcut din cauza ta!

Pentru a doua oară, Laurel începu să se bâlbâie.

— Eu... individul de afară a spus că... Asta e, am bătut, dar dumneavoastră nu...

Lăsă fraza neterminată, simţind cât de caraghioasă era pentru că îşi cere scuze femeii aceleia, dar şi pentru că surpriza o zăpăcise aşa de tare încât pur şi simplu nu găsise altceva mai bun de spus.

Din multe puncte de vedere, Miss Elsie era exact aşa cum credea Laurel că trebuie să fie o femeie decăzută. Avea o voce răguşită şi aspră şi un limbaj grosolan. Faţa îi era machiată şi dată cu pudră aproape de limita grotescului, iar părul galben-pai, negru la

rădăcină, sta cocoțat în vârful capului, într-o învălmășeală de bucle absurde. Era îmbrăcată cu un halat de tafta, în dungi, negru cu galben, care îi era prea scurt şi prea strîmt, iar mânecile şi ele prea scurte, nu reuşeau în nici un fel să favorizeze brațele unei femei de vârsta ei. Când Laurel se uită — îşi propusese dinainte să o facă — fu satisfăcută să observe că o pereche de ciorapi de mătase neagră împodobeau, într-adevăr, partea piciorului care se vedea din poalele halatului. Nimic nu era surprinzător.

Ceea ce o nedumeri pe Laurel fu să constate că o femeie uşoară, din cel mai infam bordel din Charleston, poate fi găsită într-un mediu atât de obişnuit cum era biroul acela mic, fără ferestre, ştergând cu furie o pată de cerneală dintr-un registru. Aspectul interiorului şi banalitatea activității se potriveau atât de puțin încât Laurel se descoperi dezorientată şi, fără să vrea, dezamăgită.

Miss Elsie lăsă la o parte registrul şi ridică nerăbdătoare privirea spre ea.

— Ia nu mai sta cu gura căscată, fetițo. Ce vrei?

Laurel îşi recăpătă cu efort demnitatea. I se adresă în mod voit, pe un ton plăcut şi politicos:

— Am venit să discut o afacere cu dumneavoastră.

Buzele roşii se întinseră într-un zâmbet şi Miss Elsie se lăsă pe spate în scaun, ducându-şi un deget la obraz, pentru a sugera curiozitatea.

— Nu zău?

Laurel dădu din cap afirmativ.

— Eşti nepoata lui Jonas Sinclair, nu-i aşa? o repezi Miss Elsie.

Laurel fu oarecum luată prin surprindere, dar îşi reveni repede.

— Da. De fapt, de aceea am venit să vă văd. Ştiți..

Miss Elsie chicoti.

— Să ştii că am ţinut la bătrânul pişicher. Păcat că s-a întâmplat aşa. Îi simţim lipsa aici.

Fără să vrea, Laurel roşi. Îşi imagină, deodată, cam cum ar reacţiona mătuşa Sophie la această conversaţie — sau, şi mai rău, cum ar reacţiona Caroline — şi îi cam pieri curajul. Dar dacă tot ajunsese până aici, şi atâtea lucruri erau în joc, se hotărî să meargă până la capăt. Începu din nou, foarte sigură pe ea.

— Miss Elsie...

Dar fu întreruptă încă o dată. Tonul celeilalte era sever — tonul folosit în afaceri — dar nu respingător. În timp ce vorbea se aplecă iarăşi asupra registrelor ei.

— Uite ce e. Pentru că bătrânul mi-a fost simpatic şi pentru că a fost ceva între noi, o să fac ceva care să ne salveze pe amândouă şi o să-ţi vorbesc pe şleau. Nu eşti dintre cele mai grozave fete care mi-au trecut pragul, şi dacă îţi spun câteva nume îţi plesnesc balenele la corset. Păcat de unele dintre ele. E de-a dreptul ruşinos să vezi cât de repede cade pe spate o lady când nu mai are pe ce să se rezeme. Daş n-am angajat niciodată pe niciuna dintre ele, şi nici n-o să angajez. O lady e o lady iar o curvă e o curvă. S-ar putea să te pricepi foarte bine să organizezi bazare de binefacere şi să aranjezi o masă de ceai, dar niciuna dintre voi nu se pricepe să facă ce e mai important pentru un bărbat — altfel de ce ar mai veni bărbaţii voştri la mine? Acu' mai bine du-te repede acasă înainte să afle cineva că ai fost aici. După cum arăţi, împopoţonată ca o cioară, o să-mi sperii clienţii.

-Laurel îi ascultă discursul cu o indignare şi o furie crescândă, după care păşi în faţă şi trase o palmă în registrul din faţa lui Miss Elsie. Ochii îi aruncau fulgere. Una era să i se spună că nu se cădea să vină aici, să i se interpreteze greşit impresiile şi să fie paralizată de groaza de a fi dată în vileag de o asemenea persoană şi alta să i

se spună că nu era bună nici măcar să lucreze într-un bordel; asta depăşea orice măsură.

Miss Elsie se sperie şi scoase o mică exclamaţie pe care Laurel i-o reteză cu asprime.

— Şi acum, ascultă-mă. N-am venit aici să caut de lucru. N-am venit să-mi înşiri filozofia ta despre cine merită şi cine nu merită să candideze pentru un post în... stabilimentul tău, şi mai ales n-am venit aici să fiu insultată! Am venit...

Trase adânc aer în piept.

— Să recuperez o datorie.

Miss Elsie ridică dintr-o sprânceană subţire, desenată cu creionul.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Laurel luă mâna de pe masă şi se dădu înapoi, străduindu-se să-şi recapete aerul de demnitate. Începu prin a-şi împreuna mâinile în faţă şi făcu un efort să-şi moduleze vocea pentru a obţine ceea ce Caroline ar fi numit vocea unei lady.

— Cred că-ţi aminteşti, continuă ea calmă, că acum patru ani, când doamnele din Liga de Temperanţă au năvălit aici provocând oarece stricăciuni casei tale, unchiul meu a avut amabilitatea să-ţi împrumute o sută de dolari pentru reparaţii. Aş vrea să îmi returnezi datoria aceea acum, te rog.

Expresia feţei lui Miss Elsie trecu de la iritare la uimire, apoi la amuzament. Izbucni în hohote de râs — din ce în ce mai tare, până când, plesnindu-se cu palmele peste genunchi, ajunse să râdă cu lacrimi.

— Doamne, drăguţă, ai un tupeu dat dracului! Dai buzna aici şi ai impresia că o să-ţi dau eu, aşa repede, o sută de dolari — şi asta chiar acum, pe loc.Se vede cât de colo că ai sângele bătrânului Jonas. Tot aşa mă făcea

el să râd, să mă țin cu mâinile de burtă!

Laurel își strânse degetele până îi albiră. Rosti printre dinți:

— Te asigur că nu e nimic de râs în asta. Nu-mi place să fiu insistentă, tu mă obligi. Va trebui să-mi plătești datoria.

Miss Elsie izbucni iar în râs şi puse mâna pe stilou, făcându-i lui Laurel semn să plece.

— Iubito, am plătit datoria aceea de mult. Şi acum ieşi afară, până nu încep să mă enervez. Am de lucru.

Laurel ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, dar n-o facuse. Pentru o clipă fu atât de uimită încât nici nu mai putu să gândească, după care rosti cu o voce înăbuşită:

— Imposibil. Am ținut evidența până la ultimul penny care a intrat în casă timp de zece ani, şi ştiu că...

Miss Elsie îi aruncă o privire vicleană:

— Scumpo, n-ai auzit niciodată de plată în natură?

Pentru o clipă Laurel nu pricepu ce voia să spună.Când în sfârşit începu să priceapă, respirația i se tăie şi rămase cu ochii holbați. Aceasta fusese ultima ei speranță, ultima dintre ultimele şanse. Cum să-i fie spulberată cu un hohot neruşinat de râs şi cu o astfel de insinuare ticăloasă?

Strânse degetele şi mai tare şi se luptă să-şi controleze tremurul vocii.

— Nu sunt câtuşi de puțin interesată despre noțiunile tale de comerț.Eu nu ştiu decât că unchiul meu te-a împrumutat cu o sută de dolari, bani gheață, şi am venit aici să-ți cer datoria. În bani gheață.

Pe fața lui Miss Elsie se putea citi nerăbdare amestecată cu amuzament.

— Şi dacă n-o plătesc, ce-o să-mi faci? O să chemi poliția?

Scutură iar din cap şi se întoarse la registrele sale.

— N-am timp de pierdut cu tine, drăguţă. Şi acum, cară-te.

Furia năvăli peste Laurel în valuri reci de disperare. Abia se putea stăpâni să nu tremure. După toate acestea, după toate riscurile asumate, după ce se furişase, îndurând privirile scârboase ale porcului acela îndesat de afară, după ce înfruntase râsul şi insultele lui Miss Elsie, după ce îşi riscase bunul renume, iată că era dată afară, cu mâna goală, fără nici o altă răsplată pentru eforturile ei decât o mândrie rănită şi un sentiment justificat de indignare. Era de nesuportat, de neconceput!

În viaţa ei, Laurel Sinclair învăţase să accepte multe neplăceri şi dezamăgiri, dar singurul lucru pe care nu îl învăţase era să piardă cu demnitate. Îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi se îndreptă către divanul din faţa mesei de lucru a lui Miss Elsie. Se aşeză cu mişcări studiate şi îşi aranjă poalele rochiei, întipărindu-şi pe faţă un zâmbet cât se poate de plăcut.

— Nu sunt foarte grăbită să plec, anunţă ea. Afară e foarte cald şi n-am cine ştie ce treburi de făcut. Poate că o să zăbovesc pe aici după-amiaza asta... şi chiar noaptea asta.

Miss Elsie ridică încet capul, îngustându-şi ochii.

— Sper foarte tare, adăugă Laurel, deschizând larg nişte ochi inocenţi, că n-o să-ţi sperii prea mulţi clienţi, pentru că am de gând să îi întâmpin personal pe fiecare în parte — în semn de respect pentru soţiile lor, desigur.

Miss Elsie trânti stiloul pe masă. Acum nu mai arăta deloc amuzată.

— Fetiţo, rosti ea cu răceală, nu e cazul să crezi zvonurile despre curvele bătrâne cu inimi de aur, pentru că inima mea este din oţel pur atunci când e vorba de buzunarul meu şi dacă n-o să dispari cu zdrenţele tale cu

el pe ușa aceea în cinci secunde, îmi chem omul și îl pun să te azvârle afară.

— Vai de mine!

Laurel își deschise poșeta și scoase o batistă neagră de dantelă cu care începu, grațios, să-și facă vânt.

— Oh, nu, nu cred că e bine să faci asta. Nu cred că doamnele din Liga de Temperanță ar vedea cu ochi buni cu una de-a lor să fie bruscată tocmai când încerca să aducă mesajul lui Cristos în inima necredincioșilor. Și după cât îmi dau seama, nu vrei să mai ai probleme cu Liga de Temperanță.

Cele două femei rămaseră o vreme așa, privindu-se în ochi, Miss Elie cu o expresie de severitate înghețată, Laurel zâmbind blând și dulce. Apoi trăsăturile aspre ale celei mai în vârstă începură să se relaxeze și un zâmbet ușor îi modifică linia buzelor de sus. Se lăsă pe spate în scaun și se uită gânditoare la Laurel.

— Ai cap de om de afaceri, micuță doamnă, rosti ea într-un târziu.

Laurel se învioră.

— Ca să-ți spun drept, nu prea m-am încurcat cu femei cu cap bun pentru afaceri, încheie ea. Mi-ar fi făcut concurență.

Laurel rosti cu răceală.

— Ce noroc pe tine că n-am fost niciodată interesată să intru în afaceri de genul celor de care te ocupi tu.

Miss Elsie chicoti și zgomotul o zgârie pe Laurel pe ceafă.

— Am auzit că joci poker.

— Mda, joc.

Miss Elsie se ridică și ocoli masa.

— Unii-mi spun că joc bine. Cred c-o să aflăm

imediat dacă-i aşa, pentru că...

Se rezemă cu spatele de masă, îşi puse un papuc peste celălalt şi zâmbi.

— Nu mă intimidezi tu pe mine.

Laurel nici nu clipi.

— Aşa să ştii, domnişoară, continuă ea calm. O să chem eu Liga de Temperanţă împreună cu primarul — care nu-mi este tocmai prieten la cataramă, dar este un client obişnuit aici. Şi cum jumătate din departamentul de poliţie îmi este dator cu câte o favoare sau două, cred că ne putem măsura cu doamnele bisericoase. De ce crezi tu că ne-au lăsat ele în pace atâta vreme? Ei, şi acum...

Îşi duse iar degetul la obraz şi îşi înălţă capul, cântărind-o din ochi pe Laurel.

— După câte cred eu, n-o să mă doară prea tare dacă ţii neapărat să-i saluţi pe câţiva dintre clienţii mei cu feţe roşii, dar cred că n-o să-ţi fie bine când aceiaşi clienţi o să se-apuce să povestească unde îşi petrece cinstita domnişoară Laurel Sinclair serile. Dintre noi două, mi se pare că tu ai cu siguranţă mai mult de pierdut. N-ai decât două alternative: să suporţi consecinţele sau să joci cum îţi cânt eu.

Timp de câteva secunde, Laurel susţinu eroic privirea celeilalte. Apoi, mândria a patru generaţii de Sinclair şi Beaulieu porni să-i circule prin vene, ceea ce o făcu să se ridice în picioare. Cu capul sus, se precipită pe uşă afară

Capitolul 3

Seth se rezemase de tocul uşii de la salon, sorbea din cafea şi asculta cu mare interes schimbul de replici din spatele uşilor întredeschise de la capătul holului. Ştia că, procedând într-o manieră elegantă, având în vedere cele aflate despre Laurel Laughton din discuţia din spatele uşii, ar fi trebuit să meargă la ea acasă şi s-o aştepte acolo. Dar Seth nu prea mai avea sentimente de gentleman în ultima vreme. Adevărul e că se simţea ticălos până în măduva oaselor. Şi era foarte curios. Erau prea multe lucruri în treaba asta care nu se potriveau. Aşa că, ascultă totul cu mare atenţie şi-şi calculă mişcările în aşa fel încât, când Laurel Sinclair îşi făcu apariţia pe hol, păşind cu capul sus şi aruncând flăcări din ochi, îi ieşi drept în faţă.

Laurel dădu peste el; jumătate din cafeaua neagră şi călduţă i se vărsă pe poalele rochiei. Ţipă scurt, speriată şi indignată. El o prinse de umeri şi o clătină

uşor, s-o calmeze.

Încercând să-l ocolească, îşi scutură puţin rochia şi îngăimă un fel de scuze, de genul: "Îmi pare aşa de rău... n-am observat... scuzaţi-mă, vă rog... trebuie să plec."

— A fost vina mea, o linişti Seth.

Scoase o batistă din buzunar şi se rezemă de perete, blocându-i trecerea.

În ce o privea pe Laurel, ea credea că ceea ce fusese mai rău trecuse, iar faptul că se izbise nas în nas cu unul dintre clienţii aceia neruşinaţi ai lui Miss Elsie şi că-şi vărsase cafea pe rochie nu conta mai mult decât o neplăcere trecătoare. Cu doar câteva clipe în urmă, ideea de a întâlni unul dintre bărbaţii decăzuţi care frecventau acel loc — de a întâlni pe oricine aici — constituise unul dintre cele mai negre coşmaruri, dar acum aproape că nici nu-i mai păsa. Simţea că plesneşte de furie, de umilinţă şi dezamăgire. Singura ei dorinţă era să iasă de acolo.

Luă batista, aproape fără se se uite la el şi îşi scutură absentă rochia. Pe materialul negru, pata era aproape invizibilă. N-avea rost să piardă vremea.

— Sper că nu te-ai ars, spuse Seth. Trebuia să mă uit pe unde merg.

O clipă, îi trecu prin minte — era prea supărată ca să-i mai pese — că individul stătea prea aproape de ea şi că o privea cu prea multă insistenţă. Poate pentru că, reflectă ea, sunt cine sunt şi sunt unde sunt...

Pe urmă se gândi că s-ar putea s-o ia drept una dintre fetele lui Miss Elsie, idee care o alarmă îndeajuns de tare încât s-o trezească la realitate.

— E-n ordine, rosti ea brusc înapoindu-i batista. Nu s-a întâmplat nimic.

Vru să-l ocolească, dar el nu-i dădu voie. Doar atunci realiză că necazurile abia începeau.

Ridică încet ochii. Mai târziu avea să-şi aducă aminte că era înalt, că arăta destul de bine, avea un obraz ars de soare şi, spre deosebire de majoritatea bărbaților, era proaspăt ras. Avea părul blond şi ondulat, era bine clădit dar zvelt, cu umeri lați, talie subțire, şolduri înguste, şi purta un costum cafeniu de tweed. Înregistă aceste detalii în mod reflex şi fără prea mare interes, căci singurul lucru pe care îl observa în legătură cu el, în momentul acela, era un fel de aură nedesluşită dar evidentă, de putere pe care acesta o emana, un fel de forța pe care o femeie mai slabă de înger ar fi considerat-o amenințătoare. El zâmbea politicos, deşi nu i se citea nici o urmă de căldură în ochi, continuând să-i blocheze trecerea.

Îşi ridică îndrăzneață bărbia.

— Domnule, te rog să mă laşi să trec.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Ei, haide, doamnă Laughton, rosti el tărăgănat, nu cred că vrei să ieşi pe aici. Ai nimeri direct în stradă şi n-ar putea să te vadă cineva.

Îşi dădu seama că avea dreptate şi tresări, apoi se răsuci iute să plece în direcția opusă. Dar imediat se opri. Inima ei, care bătea la fel de puternic ca atunci când părăsise biroul lui Miss Elsie, tresări alarmată. Se întoarse spre străin, precaută şi înspăimântată.

— Îmi ştii numele.

El făcu un semn uşor cu capul către uşa din capătul holului.

— Am ascultat fără să vreau, recunoscu, fără să pară deloc ruşinat. Şi trebuie să-ți spun, cucoană, că ai fost la înălțime. La un moment dat, am crezut că o s-o dai gata.

Laurel scăpă brusc tot aerul din plămâni într-un suspin înăbuşit. Obrajii i se aprinseră din nou. Şi aşa, era

destul de mult să înduri să fi umilită şi insultată după bunul plac al unei femei de rând ca Miss Elsie, dar ca un străin să fie martor la decăderea ei... şi s-o mai şi tachineze pe urmă! Ruşinea şi furia îi provocară un gust amar. Abia mai reuşi să îngaime:

— Domnule, aceea a fost o discuţie privată şi nu e deloc treaba dumitale. Bună ziua.

Se pregăti din nou să plece.

— Mda, poate că nu e treaba mea, aprobă el. Dar tot te-aş putea ajuta.

Se opri. N-ar fi trebuit, o ştia prea bine, şi se lămuri şi mai tare când îi întâlni privirea galeşă. Totuşi, rămase pe loc, lăsă puţin capul într-o parte în semn de condescendenţă şi întrebă:

— Într-adevăr? Şi cum ai putea s-o faci?

— Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi şansa să câştigi banii aceia?

Lui Laurel îi trebuiră vreo cinci secunde să înţeleagă ce vrea să spună, iar asta numai din cauză că nu i se întâmplase niciodată, şi nici nu avea motive să creadă că avea să i se întâmple, să primească o astfel de propunere. La început, fu atât de speriată încât nu ştiu cum să reacţioneze. După care, făcu ochii mari, nările îi palpitară şi se repezi să-l plesnească.

El o prinse de încheietură, strângând-o uşor dar ferm, ca un cleşte de oţel, înainte ca ea să-i atingă faţa.

— Asta-mi e răsplata pentru că vreau să ajut o femeie să iasă din încurcătură?

Ochii lui mimau surprinderea, dar se vedea clar că se amuză, ceea ce o înfurie şi mai tare.

— Creatură murdară şi ticăloasă, şuieră ea, încercând să-şi smulgă mâna din strânsoare. Cum îndrăzneşti? Dă-mi drumul să plec, imediat.

— Aiurea!

Uită să se mai lupte. Pentru o clipă, reacția străinului aproape o paralizează, lăsând-o fără replică. După care realizează pentru întâia oară că situația în care se afla nu prezenta un pericol oarecare, minor — se afla lipsită de apărare într-o casă rău famată, ținută de mână de un străin care o lua peste picior — şi îşi înăbuşi cu greu senzația de panică.

Se linişti. Îşi îndreptă ținuta, se uită drept în ochii lui şi încercă să imprime tonului o autoritate pe care simțea că nu o are deloc în momentul acela:

— Domnule, vă înşelați în privința mea. Eu nu sunt... Trebui să înghită în sec. Nu sunt angajată aici. Şi dacă nu-mi eliberezi imediat brațul, o să țip destul de tare încât să aduc poliția aici, indiferent de cine îi plăteşte!

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii şi o licărire amuzată îi jucă un timp în priviri.

— N-am vrut să vă supăr, doamnă, răspunse, şi, fără a trece cu vederea... hm! ... farmecele dumneavoastră evidente, cred că vă înşelați. Ştiți, există mai multe feluri de a câştiga bani într-un loc ca acesta.

Laurel făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

El îi dădu uşor drumul din strânsoare şi zâmbi.

— Am auzit că joci poker.

Fu aşa de surprinsă de această afirmație, încât nici măcar nu-i trecu prin minte să profite de ocazie şi să fugă.

— Şi?

— Şi m-am gândit că poate te-ar interesa o partidă amicală.

"Toate astea nu mi se pot întâmpla mie" gândi Laurel. Fusese o dimineață absolut obişnuită, ca orice dimineață din viața ei. Apoi, fără să bănuiască vreo clipă, descoperise că familia sa se afla în pragul sărăciei;

fusese ținută captivă într-un bordel de un străin care o lua peste picior, care, la toate, adăugase insulta de a o bănui că este necinstită, ca acum să afle, dincolo de închipuirile ei, că el nu voia decât să o aibă parteneră la o patidă de cărți. Oh, dacă ar fi putut să scuture din cap, să facă să dispară totul şi să se trezească înapoi în salonul casei din strada Lamboll, de unde să privească toate astea ca pe un coşmar.

Absentă, începu să-şi maseze încheietura mâinii. Deşi n-o strânsese s-o doară, îi simțea încă urma degetelor puternice pe piele. Nici un bărbat nu o mai apucase de mână în felul acesta. Inima încă îi mai bătea cu putere din cauza atingerii aceleia. Trebuia să fie nebună să mai stea acolo, chiar şi pentru o clipă.

I se adresă cu răceală:

— Domnule, mă tem că propunerea dumitale nici nu intră în discuție. Asta e.

Şi încă o dată se răsuci să plece.

— Mă numesc Seth Tait.

Îşi luă pălăria de pe cap, o vârî sub braț şi schiță o plecăciune.

— Acum ştii cine sunt.

Zâmbetul pe care i-l adresa era fermecător, iar provocarea din ochii lui enervantă, dar nu asta o făcu pe Laurel să rămână pe loc.

Se părea că Miss Elsie auzise zgomot în hol şi ieşise să vadă despre ce era vorba. Acum stătea rezemată de tocul uşii, urmărind amuzată scena: pe Seth îl cântărea din ochi, pe îndelete, în timp ce lui Laurel îi furişa priviri ce o scoteau din minți — ultimul lucru de care mai avea nevoie în dimineața aceea era compătimirea unei curve.

Laurel se întoarse ostentativ cu spatele la Seth Tait.

— Nu văd cum ar putea o "partidă amicală" să

deterioreze mai rău situația în care mă aflu, iar pentru ceva mai serios nu am bani.

— Aș fi fericit să te împrumut.

Ea îl privi cu atenție, uitând brusc toate precauțiile de mai înainte.

— Ai da bani... numai ca să joci cărți cu mine?

El îi întoarse privirea.

— Nu asta fac de obicei bărbații într-un loc ca acesta? Plătesc compania unei femei.

Laurel pufni. Dar indignarea ei nu era așa de mare cum s-ar fi cuvenit să fie, și vorbele tăioase pe care ar fi trebuit să i le azvârle în față nu-i veneau în minte. Era preocupată de această noutate, intrigată de ideea că un bărbat avea într-adevăr să plătească pentru ca ea să stea la masă și să joace cărți.

— Purtarea dumitale este... este condamnabilă, domnule, reuși ea să spună în cele din urmă, dar nu făcu nici o tentativă să se îndrepte către ieșirea aceea blestemată — singura ei șansă să-și salveze demnitatea și reputația.

— Ei, haide, doamnă Laughton, când întâlnești un bărbat într-un bordel nu prea te poți aștepta ca el să aibă manierele unui preot, nu-i așa?

Un chicotit înfundat îl determină să se întoarcă brusc către Miss Elsie, scutind-o pe Laurel de obligația de a mai spune ceva.

Laurel se bucura, pentru că orice ar fi spus nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile... și poate că ar fi lipsit-o de singura șansă pe care o mai avea de a repara ceva din toate relele acestei dimineți.

Mai târziu, n-ar fi putut spune că acționase dintr-o pornire de moment, fără să se gândească, furată de atmosfera din clipa aceea — deși asta i-ar fi oferit o oarecare consolare. De fapt, se gândise foarte mult, ca

întotdeauna când trebuia să ia o hotărâre, rapid, concentrată şi cu un mare consum emoţional.

Poate că ar fi ajuns la altă concluzie dacă lucrurile n-ar fi mers aşa de rău în dimineaţa aceea, dacă nu ar fi fost aşa de supărată şi n-ar fi suferit încă pentru că fusese umilită şi învinsă. Poate că ar fi fost altfel dacă străinul nu i-ar fi pus sare pe rană cu neruşinarea lui insultătoare. Şi mai era şi problema banilor. Putea să câştige, ştia că poate. Ani de zile cât fusese martora viciilor unchiului Jonas nu pierduse vremea degeaba.Putea câştiga, şi avea să o facă. Şi, la plecare, îşi va putea permite luxul să-i râdă în nas lui Miss Elsie.

— Sper că nu vă supăraţi dacă folosim salonul dumneavoastră pentru o mică partidă, nu-i aşa, doamnă? întrebă Seth.

Miss Elsie chicoti.

— N-aş pierde spectacolul pentru nimic în lume.

Intră în salon şi scoase un pachet de cărţi noi dintr-unul din sertarele unei măsuţe. Îl puse în mâna lui Seth, având grijă să se frece cu umărul de braţul lui.

— Vezi să nu fie decât un joc de cărţi. Ai auzit ce a spus doamna, ea nu lucrează pentru mine şi n-aş vrea să văd un tânăr drăguţ ca tine intrând în vreun bucluc.

Seth răspunse cu seriozitate:

— Aveţi cuvântul meu. Dar, probabil, făcuse vreun semn, ceva ce Laurel nu observase, pentru că Miss Elsie râse şi-şi mângâie gâtul cu vârful degetelor înainte să se îndepărteze.

Aşeză pachetul de cărţi în mijlocul mesei şi se uită întrebător spre Laurel. Ea ezită un moment, apoi intră în cameră, se aşeză şi îşi dădu jos mănuşile, scoţând degetele unul câte unul.

Seth îşi trase la rândul lui un scaun şi se aşeză. Băgă mâna în buzunar şi puse o monedă de aur de

cincizeci de dolari pe masă, în fața ei.

— Doamna începe, o invită el.

Laurel își plimbă privirea de la moneda de aur la partener, străduindu-se, cu mari eforturi, să-și ascundă surpriza — și lăcomia. Își scoase și cealaltă mănușă și întinse mâna să ia pachetul.

— Jucăm la culoare, dacă n-ai nimic împotrivă, domnule Tait, spuse răguşit, și asul ia.

Fu rândul lui Seth să fie surprins. Mânuind cărțile cu o îndemânare de profesionist, Laurel începu să le împartă.

Seth era un bărbat care se conducea după instincte, și instinctele lui erau toate în alertă în momentul acela. Ceea ce demarase ca o misiune simplă și clară devenise, nu se știe cum, o chestiune foarte complicată, iar complicațiile creșteau cu fiecare clipă. Curiozitatea, o știa prea bine, putea fi ceva foarte periculos dacă nu aveai grijă s-o struneşti, iar el se obișnuise să se apropie cu precauție de lucrurile pe care nu le cunoștea. Ceva era nelalocul lui în toată povestea asta și până avea să se lămurească despre ce anume era vorba, trebuia să înainteze foarte încet.

O studie pe femeia dinaintea lui cu o curiozitate calculată, ascunsă. Fața îi era ascuțită, gura hotărâtă și bărbia bine conturată. Avea o siluetă zveltă — alții ar fi spus slăbănoagă — deși severitatea liniilor era dată și de veşmintele pe care le purta, ceea ce îl împiedica să stabilească exact ce fel de șolduri ascundeau toate rândurile acelea de volane și crețuri. În schimb, spre satisfacția lui Seth, umflătura pieptului era imposibil de ascuns. Își petrecu o parte din timp analizând forma sânilor ei reliefați de corsajul rochiei, cu meticulozitatea și tăcerea firească a unui bărbat care nu mai avusese și nu mai dorise o femeie de câteva luni, și găsi analiza

satisfăcătoare.

Era cât se poate de clar, hotărî Seth, că aceasta Laurel Sinclair nu era o femeie supusă — ajunsese la concluzia că nu existau femei supuse, de casă, la est de Mississippi — şi că, în anumite împrejurări, ar fi putut fi socotită chiar drăguță. Dacă n-ar fi avut părul strâns, de exemplu, sau dacă cineva i-ar fi putut şterge crețurile permanente de încruntare dintre sprâncene... Când ochii ei verzi aruncau fulgere de mânie era aproape frumoasă şi îl făcea să se întrebe cum ar arăta fața aceea înviorată, îmblânzită, şi sărutată cum se cuvine... Nu, hotărî el. Nu era o femeie supusă. Pur şi simplu nu semăna deloc cu ceea ce se aşteptase.

Seth îşi dădu seama că avea să fie într-o poziție net dezavantajată, atunci când va trebui să ajungă la subiect. Cum ar fi putut oare să afle cât ştia ea despre tatăl ei şi Colonelul Ike fără să-i spună mai mult decât era pregătit să o facă? Realiză, oarecum şocat, că nu cunoştea celălalt nume al Colonelului. Acolo, în vest, lucrurile acestea nu contau, dar aici, în plină civilizație, constituiau un mare handicap. Şi ar fi fost mult mai uşor să vorbească cu doamna Laurel Sinclair Laughton dacă ar fi avut un punct de la care să înceapă.

— Unde ai învățat să joci astfel? o întrebă el după o clipă.

Ea nu-şi ridică ochii de la evantaiul de cărți din mână.

— Unchiul meu m-a învățat. Ce vă servesc, domnule Tait?

Seth aşeză neglijent două cărți pe masă.

— Am crezut că soțul tău te-a învățat.

— Soțul meu nu juca.

Îl servi pe el cu două cărți şi lăsă una de la ea jos. Seth îşi mască zâmbetul privind-o cum se servea cu o

altă carte.

— Deci eşti măritată.

— Sunt văduvă, după cum poți să-ți dai seama.

Ridică privirea spre el.

— Ați vrea să spuneți care e miza, domnule?

Seth împinse două monede de cinci dolari în mijlocul mesei.

Ea avea o expresie de jucător de poker cu care ar fi făcut față în orice *saloon* din țară. Şi acesta nu era decât unul dintre lucrurile pe care Seth începea să le admire la ea.

— După cum vezi, nu am schimbat. Dar pun zece ai tăi şi încă douăzeci şi cinci.

Seth ridică o sprânceană.

— Chiar îți iei cărțile în serios, doamnă?

— E singurul fel în care ştiu să joc.

— Mulți ar zice că e un obicei periculos.

— E periculos numai dacă pierzi.

Tait îşi coborî ochii spre cărți.

Laurel îl studie, încercând să desluşească ceva pe fața aceea — cea mai imobilă pe care o văzuse vreodată — şi pentru prima oară îi veni în gând că s-ar putea să fie la fel de bun la jocul acesta ca şi ea. Putea să fie mai bun. Gândul o făcu să i se usuce gâtul şi să i se contracte muşchii stomacului până la durere.

Dacă ar fi stat măcar un minut să se gândească la ce făcea de fapt, tot curajul i s-ar fi dus. Nu era acelaşi lucru cu jocul pe bețe de chibrituri cu nişte bătrânei guralivi a căror singură miză pusă în joc era compania unei femei tinere şi spirituale. Nu era nici pe departe acelaşi lucru cu învârtitul cărților când juca cu unchiul Jonas, iar el se minuna de cât e de precoce şi îi spunea poveşti încâlcite despre zilele sale de glorie. Juca poker pe bani adevărați — bani care nici măcar nu erau ai ei —

într-un loc unde nu s-ar fi cuvenit să se afle, cu un bărbat pe care nu-l cunoştea... un bărbat care, prin însăşi prezenţa sa aici, dovedişe că nu era un gentleman şi care o făcuse să accepte toate astea jignind-o mai mult decât o singură dată, un bărbat ai cărui ochi vioi şi atenţi nu scăpau nimic din vedere şi nu trădau nimic. Da, era periculos, dar n-avea timp să se gândească la asta acum. N-avea nici cea mai mică intenţie să piardă.

El părea că nu observă că Miss Elsie se strecurase în spatele lui şi începuse să-l mângâie pe umeri. Laurel găsi că este jenant şi totodată enervant. Ce fel de bărbat era acela care permitea unei femei să-l mângâie astfel, ostentativ, atunci când stătea la masă în faţa unei lady? Felul de bărbat, îşi aminti ea, care întâi de toate vine într-un loc ca acesta. În fond, se înţelege că nu intrase el pe uşa roşie a lui Miss Elsie numai de dragul unei ceşti de cafea.

După un moment de tăcere, fără să ridice ochii, el întrebă:

— Miss Laurel, dumneata cunoşti pe cineva căruia i se spune Colonelul?

— Eu cunosc mulţi colonei, răspunse ea uşor enervată. Charlestonul geme de colonei.

Tensiunea începea să devină de nesuportat.

— Ce ai de gând să faci, domnule Tait?

El învârti în mână câteva monede cu un aer absent.

— Ştii, mi-e greu să mă hotărăsc, se confesă el. Pe de o parte, nu-mi place să profit de o doamnă. Pe de alta, cred că n-ar fi prea cinstit din partea mea dacă nu ţi-aş da posibilitatea să plăteşti miza. Hai să fac în aşa fel încât să-ţi fie uşor. Plătesc douăzeci şi cinci ai tăi... Împinse mondele în faţă. Şi ridic cu cinci.

Lui Laurel i se puse un nod în gât. Dacă se oprea acum, n-ar fi pierdut nimic în afară de banii pe care îi

împrumutase. Dar dacă mergea mai departe...

— Colonelului ăsta despre care vorbesc eu, spuse el într-o doară, i se mai spune Ike.

Poate că numele i se părea întrucâtva cunoscut, dar Laurel era prea preocupată ca să-i mai pese. Aşa că răspunse scurt:

— Nu. Nu-l cunosc.

Îşi filă cărţile. Se uită la banii din mijlocul mesei. Făcu în minte câteva calcule rapide. Singurul lucru pe care îl ocoli fură ochii lui Seth Tait. Până când luă o decizie.

— De ce să nu simplificăm lucrurile, domnule Tait? spuse cu o voce plăcută şi împinse moneda de cincizeci de dolari în faţă.

Îi înfruntă apoi privirea, având grijă să nu se trădeze, şi văzu că, deşi buzele îi zâmbeau, ochii rămâneau inexpresivi, dovedind că, la rândul lui, făcea calcule.

— Mda, cred că este destul de corect.

Plăti miza ei.

— Uite, cincizeci de dolari dacă pierzi.

— Dar o sută dacă câştig.

Ea puse cărţile pe masă, zâmbind.

— Culoare simplă. Iată ce face jocul acesta atât de interesant. Nu-i aşa, domnule Tait?

Expresia feţei lui nu se modifică. Ochii îi erau la fel de atenţi şi tentativa aceea de zâmbet încă i se întindea pe buze.

— M-am gândit eu că de-asta ceri simplu la început. Şi eu aş fi făcut la fel.

Zâmbetul abia schiţat i se adânci, iar ochii căpătară o strălucire care se putea interpreta drept simplă admiraţie.

— Felicitări, doamnă. Cred că eşti unul dintre cei

mai abili trişori pe care i-am întâlnit vreodată.

I se tăie respiraţia. Sângele îi năvăli în obraji şi o clipă nici nu putu să vorbească. Când reuşi în cele din urmă, vocea îi era aşa de sugrumată de furie încât aproape că suna incoerent:

— Îndrăzneşti... îndrăzneşti să mă acuzi pe mine... că sunt trişor?

— Unul dintre cei mai buni, o complimentă el admirativ.

Laurel trase cu putere aer în piept. Inima îi bătea atât de tare încât îi tremurau mâinile. Dar cu un efort uriaş, reuşi să se controleze.

— Domnule, rosti ea cu siguranţă. Acuzaţiile dumitale sunt mai mult decât jignitoare şi n-o să-ţi dau satisfacţia să mă apăr. Regulile au fost clare de la început. Îţi las banii pe care mi i-ai împrumutat şi îmi iau câştigul meu, dacă nu te superi.

El pufni în râs.

— Ai tupeu, doamnă, îţi spun eu că ai.

Dar când, cu o mişcare rapidă, nervoasă, ea se repezi să ia banii, Seth ridică mâna în semn de avertisment.

— Numai o clipă, dacă nu te superi.

Ochii lui Miss Elsie, observă Laurel, scânteiau. Simţind un bolovan de gheaţă rostogolindu-i-se în stomac, se aşeză la loc pe scaun.

Seth arătă cărţile.

— Patru aşi, rosti el calm. Cred că este mai mult decât o culoare simplă.

Lui Laurel i se scurse tot sângele din obraji. Degetele îi amorţiră şi simţi cum îi îngheaţă buzele.

— Dar... dar este imposibil!

— Ţi-am spus că tu eşti unul dintre cei mai buni, replică el zâmbind. Eu am fost antrenat de un expert.

"Vremurile se schimbă", spunea mereu Colonelul, "şi omul trebuie să se schimbe odată cu ele". Avusese grijă să-l obişnuiască pe Seth cu civilizaţia, chiar atunci când jefuiau trenuri, sau trăiau din învârteli şi de pe urma petoalelor, ca să se poată descurca oriunde ar merge. Din păcate, pe Seth nu îl interesa schimbarea.

Lui Seth Tait îi plăcea partea dură a vieţii. Nu avea nimic în comun cu civilizaţia, în ciuda faptului că fusese obligat să înveţe să citească, să scrie şi să se poarte omenierat. Era obişnuit să ia partea care îi convenea, să îşi apere interesele cu degajare şi fără urmă de pasiune, tot aşa cum Colonelul şi Augustus Sinclair obişnuiau să jumble cu aur în valoare de zeci de mii de dolari, cu mulţi ani în urmă.

"Un miracol", spusese Colonelul. Vocea lui, în care răzbătea admiraţia şi uimirea, răsună o clipă în urechea lui Seth, spunând din nou o poveste de acum douăzeci de ani.

"Atunci eu şi Gus am năvălit în vagon, am scos paznicii afară şi am găsit aurul. Aurul pentru plata yankeilor. Şi l-am luat fără să ne gândim vreodată că am făcut ce nu trebuia.

Ne aflam la depărtare de numai vreo zece mile de Chinatree. Ne gândeam să-l ascundem acolo, cu ajutorul rudelor lui Gus.

Dar am fost atacaţi. Gus a plecat cu aurul iar eu am făcut tot ce-am putut să-i ţin în loc destul timp ca el să ajungă cât mai departe. Pe urmă am petrecut restul războiului într-o tabără de prizonieri a yankeilor.

Gus a reuşit. Am auzit că a ajuns înapoi la unitatea lui, apoi, după vreo trei săptămâni, a fost ucis. N-am avut cum să ne mai întâlnim. N-a avut cum să-mi spună unde a ascuns aurul acela.

După război, m-am dus la Chinatree, dar fusese ars din temelii. Familia lui se refugiase în sud. Şi pe atunci, Charlestonul nu era un loc prea prietenos pentru un fost rebel, aşa că n-am putut să stau prea mult pe acolo, să-l caut. Intrasem într-o încurcătură şi a trebuit s-o şterg în vest. Tot timpul am stat cu gândul să mă întorc. Mai stau şi acum. E acolo, aşteaptă doar să fie luat..."

Miss Elsie izbucni în râs, ceea ce îl făcu pe Seth să se întoarcă în prezent.

— Cred că astăzi nu e ziua ta cea mai bună, ce zici, scumpo? Poate aşa o să te-nveţi minte să stai la tine acasă, unde ţi-e locul.

Laurel se smuci în picioare, oarbă de furie şi se răsuci să plece.

— O, domnişoară Sinclair.

Ea se întoarse cu ochii arzând şi cu pumnii aşa de strânşi încât unghiile îi înţepau palmele.

Seth Tait îşi adună banii şi ridică spre ea o privire calmă.

— Cred că îmi datorezi cincizeci de dolari.

— Nu-ţi datorez nimic, domnule! Ai trişat!

— Nu poţi să trişezi, o corectă el cu blândeţe, când toată lumea joacă după aceleaşi reguli.

— N-am nici un ban, i-o reteză ea. Ştiai asta de la bun început.

El se prefăcu că stă pe gânduri.

— Vai, dar asta e o ruşine. Cred că va trebui să ne gândim la altă modalitate de a plăti.

Asta depăşea orice măsură. Capul i se învârtea, pulsul i-o luase razna şi, dacă ar fi avut curajul, l-ar fi scuipat. Îşi răsuci fustele şi, fără să mai spună o vorbă, păşi ţanţoşă spre uşă.

Miss Elsie hohotea întruna.

— Îmi placi, domnule.

Îşi plimbă palma pe gâtul lui, şi-o strecură pe lângă guler, veselia din ochi trecând în ceva oarecum mai seducător.

— Ştii ce, murmură ea. Mai treci pe aici şi o să vedem ce putem face pentru tine. Fac cinste.

— Oh, un gest frumos din partea dumitale, doamnă.

Seth se ridică în picioare şi îşi luă pălăria pe care o atârnase pe spătarul scaunului.

— Dar până atunci...

Zvârli o monedă de doi dolari pe masă.

— Mulţumesc că ne-ai găzduit în salonul dumitale.

Dădu să plece, când observă ceva căzut pe podea, lângă scaunul lui Laurel. Se opri, culese de jos o pereche de mănuşi negre şi stătu o clipă cu ele în mână, căzut pe gânduri, înainte să se întoarcă iar către Miss Elsie.

— Un lucru vreau să ştiu, zise el. Nu i-ai plătit unchiului ei datoria aceea, nu-i aşa?

Miss Elsie ridică din sprâncenele ei subţiri, desenate.

— Cred c-ar trebuit să ştii că asemenea lucruri nu se întreabă. Curvele întotdeauna îşi plătesc datoriile. Şi rânji. Ca şi jucătorii de poker.

După o clipă, Seth rânji şi el, şi porni în urma lui Laurel Sinclair, lovindu-şi uşor coapsa cu mănuşile.

— Să mai vii, ai auzit? repetă invitaţia Miss Elsie.

— Poţi să fii sigură, îi răspunse peste umăr.

Imediat auzi un ţipăt de femeie.

Capitolul 4

Seth ajunse la uşa din spate tocmai la timp să vadă pe cineva dispărând după colţul casei. Repezi în mod reflex mâna după pistol şi înjură tare când îşi aduse aminte că nu îl avea. Sări treptele două câte două şi o găsi pe Laurel Sinclair căzută în praf. Sunetele care-i porneau din gât puteau fi suspine sau, mai sigur, icnete de furie.

El îi puse mâna pe umăr, dar ea începu să se agite orbeşte, scoţând ţipete de furie şi de deznădejde, lovindu-l cu toată puterea în genunchi.

— Linişteşte-te, îi porunci, încercând să se ferească. Nu-ţi fac nici un'rău!

Dar ea continuă să-l lovească. Când Miss Elsie îşi făcu apariţia pe treptele de la uşă, îi dădu drumul şi o luă la fugă după individul pe care îl văzuse dispărând după colţul clădirii. După câteva minute, veni înapoi. Casele din Charleston erau construite în aşa fel încât nici una nu

dădea direct în stradă; atacatorul ar fi putut să dispară în oricare din cele patru curți interioare din jur sau chiar să traverseze piața şi să se amestece în mulțime. Nu se vedea nici urmă de el nicăieri.

Miss Elsie tocmai se străduia să o ridice pe Laurel în picioare, deşi aceasta nu-i oferea un tratament mai bun decât îi oferise lui Seth. Dezorientată, îşi scutura mecanic rochia de praf, apoi o îmbrâncea pe Miss Elsie care, bombănind cu răsuflarea tăiată, încerca să o ajute. Era palidă şi şocată, pălăria îi stătea într-o parte, rochia îi era plină de praf, şi în afară de o lacrimă abia observată şi de murdăria de pe obraz, părea să fie teafără şi nevătămată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Seth.

Laurel nu prea ştia ce să răspundă, iar când încercă să-şi amintească, toate i se învălmăşiră în minte. Ieşise ca o furtună din clădire, fără să vadă înaintea ochilor de furie, după care nişte mâini o înşfăcaseră şi se trezise pe jos, iar acum era încă prea şocată ca să-i mai fie frică.

— Am vrut să dau colțul şi cineva m-a îmbrâncit. M-a trântit jos.

Constată cu surprindere că vocea îi tremura. Asta o deranjă aşa de tare încât strânse din dinți, hotărâtă să nu mai scoată o vorbă. N-avea chef să ofere explicații. Refuza să cedeze nervos tocmai acum, în fața potrivnicei Miss Elsie şi a arogantului domn Tait. Şi mai ales nu avea de gând să plângă...

— L-ai văzut cumva? o interogă Seth.

— Nu.

Se concentră asupra unei pete de murdărie de pe rochie, străduindu-se să o îndepărteze. Nu voia decât să ajungă acasă şi să uite această dimineață oribilă... Nu, mai întâi voia să găsească o modalitate de a-şi opri tremurul mâinilor.

— Probabil a dat peste vreun beţiv rămas pe aici de azi-noapte, bombăni Miss Elsie, dezgustată. Doamne, fetiţo, la ce vrei să te aştepţi când te strecori pe aleea din spate a unui bordel? Cred că l-ai speriat de moarte pe bietul nenorocit.

Întoarse spre Seth o privire în care nu mai rămăsese nimic din ospitalitatea de mai-nainte.

— Pentru Dumnezeu, n-ai vrea s-o scoţi de aici înainte să facă şi alte necazuri? Cred că nu a mai rămas decât să dea foc la casă.

Fluturându-şi poalele parfumate din belşug, se răsuci şi porni ţeapănă pe scări.

Seth o văzu închizând uşa şi auzi pocnetul sec al zăvorului, apoi se întoarse către Laurel. Aceasta îşi aranjase pălăria, îşi potrivise rochia în talie, iar acum avea aerul că nu trecuse peste ea decât o uşoară adiere de vânt. Scoase mănuşile din buzunar şi i le înmână politicos.

— Ai uitat astea.

— Mulţumesc.

Vocea îi era calmă şi studiată, dar când se apucă să îşi pună mănuşile, Seth observă că mâinile îi tremurau îngrozitor. O undă de simpatie se alătură admiraţiei pe care o simţea faţă de ea, lucru pe care îl exprimă clătinând uşor din cap.

— Ai avut o dimineaţă ca-n iad, aşa e?

De data aceasta, nu primi nici o replică usturătoare. O clipă, se opri din aranjatul mănuşilor pe degete, dădu drumul unui ottat şi ridică spre el o privire întunecată.

— Da, răspunse ea simplu.

Această secundă de vulnerabilitate îl făcu să tresară şi îl dezorientă, căci era singurul lucru la care nu se aştepta, şi nu prea ştia cum să reacţioneze... sau dacă să reacţioneze. Dar până să cântărească el, secunda

zbură, iar Laurel fu din nou concentrată asupra mănuşilor, jenată parcă de clipa de slăbiciune.

— Ei, bine, rosti ea cu voce răguşită, mulţumesc pentru sprijin, domnule Tait, deşi a fost şi prea puţin şi prea târziu. Acum trebuie să plec.

Seth îşi reprimă un rictus provocat de o emoţie pe care nu o mai încercase de foarte multă vreme: încântare pură. Laurel Sinclair era într-adevăr o femeie care putea să dea gata un bărbat.

Îşi potrivi pasul după al ei.

— Nu ai de gând să leşini, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles, pufni ea. Eu nu leşin niciodată.

— Nici nu plângi?

— Nici nu plâng niciodată. Plânsul înrăutăţeşte lucrurile şi mai tare.

— Asta-i bine. Pentru că am batista murdară de cafea, şi alta nu mai am.

Ea se opri la ieşirea din curte, cercetă iute strada, apoi se întoarse către el.

— Bună ziua, domnule Tait, spuse pe un ton hotărât.

— Te conduc acasă.

— În nici un caz!

Când dădu să plece, el o apucă uşor, dar ferm, de cot.

— Te conduc acasă, repetă el, şi tonul lui sună la fel de hotărât ca al ei.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Încercă să-şi smulgă braţul din strânsoare, dar fără nici un rezultat.

— Crezi c-o să accept să mă vadă toată lumea umblând pe străzile Charlestonului cu tine? Nici măcar nu te cunosc!

Vocea ei trăda o notă de nelinişte. Cercetă iar

strada, ceea ce îl distră pe Seth. O căruță trecu zdrăngănind. Un grup de doamne, cu umbreluțe în mână, trecu pe cealaltă parte a străzii, din fericire, fără să le arunce vreo privire.

— Te rog, domnule Tait.

Îl privi cu ochii umbriți de spaimă.

— Cred că-ți dai şi dumneata seama că nu se cade să fiu văzută cu... Cum aş putea să explic prezența dumitale? N-ar trebui să insişti să mă conduci acasă.

— Nu-mi dau seama, continuă Seth, fără să-i pese de agitația ei, doar decât că n-am de gând să te las să mergi singură până acasă, după tot ce s-a întâmplat.

Laurel nu reuşi să-l facă să înțeleagă că nu era nici locul, nici timpul pentru dovezile lui de cavalerism, că era perfect sănătoasă, că nu avea nevoie de protecția nimănui, şi că sentimentele lui neavenite de gentleman mai mult stricau decât să repare — lucru pe care un gentleman adevărat l-ar fi priceput imediat. În ochii lui nu se citea altceva decât încăpățânare. Era evident că întârzierea lângă poarta aceea sporea şansele să fie văzută de cineva cunoscut, şi acesta era lucrul pe care nu l-ar fi putut îndura. Nu astăzi.

— Oh, bine!

Nervoasă, îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Dar, pentru Dumnezeu, cel puțin ia o trăsură. Nu vreau să ne vadă cineva.

El dădu capul pe spate şi începu brusc să râdă, speriind-o pe Laurel în aşa hal încât îşi uită teama şi se lăsă cuprinsă de un nou val de furie.

— De ce râzi? se răsti ea.

— De tine.

Ochii îi străluceau de râs.

— Petreci douăzeci de minute jucând poker cu mine într-un bordel şi acum îți faci probleme de ce o să

se întâmple cu reputația ta dacă vom fi văzuți împreună pe stradă.

Enervată, Laurel îl fulgeră cu o privire aspră, dar, din păcate, nu găsi nici o replică pe măsură.

Aproape imediat, Seth opri o trăsură închisă şi o ajută să urce în ea fără nici o ceremonie. Laurel îi spuse birjarului adresa, se rezemă de spătarul îmbrăcat în piele crăpată şi, închizând o clipă ochii, suspină oarecum relaxată.

Dar abia apucă să se destindă puțin, mulțumită siguranței pe care i-o oferea interiorul mirosind a praf din trăsură, când, rezultat al faptului că pentru prima oară realiza ce i se întâmplase, un nou val de neliniște o cuprinse, înfiorând-o. Fusese atacată. Chiar pe străzile Charlestonului, pe care o viață întreagă umblase în deplină siguranță. Cineva venise şi o bruscase.Până acum, nici un bărbat nu-şi pusese mâinile aspre pe ea, nimeni nu-i făcuse rău vreodată. Se cutremură şi avu o senzație de rău interior, în timp ce imaginile i se derulau în fața ochilor. Ar fi putut fi omorâtă, sau chiar violată, şi acum, deşi totul se terminase, nu se simțea deloc în siguranță. Era înghețată de spaimă.

— Îți treci în revistă păcatele, Miss Laurel? întrebă ironic o voce tărăgănată dinspre bancheta din față, care o făcu să deschidă brusc ochii, tresărind.

Fusese atât de cufundată în retrăirea ororii, încât uitase de celălalt ocupant al trăsurii.

— Dacă îndrăzneşti să sugerezi că meritam ceea ce mi s-a întâmplat... răspunse enervată.

— Vai de mine, doamnă, nici nu mi-a trecut prin minte. Oricine poate să depună mărturie că eşti o femeie la locul ei, decentă, cu un caracter integru.

— Iar tu eşti, indiscutabil, cel mai prost crescut bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Dacă ai avea măcar

jumătate din sensibilitatea cu care Dumnezeu a înzestrat o boabă de neghină, ai înțelege prin ce am trecut şi mi-ai arăta puțină bunătate, puțină...

— Înțelegere?

Asta păru să-l amuze foarte tare.

— Doamnă, am văzut felul în care eşti în stare să ai grijă de propria-ți persoană şi, ca să-ți spun drept, am înțelegere pentru individul acela care a rupt-o la fugă. Cred că fuga i-a salvat viața.

Simți cum i se urcă sângele în obrajii înghețați şi îşi îngustă ochii concentrându-se să găsească o expresie care să-l usture cât mai tare, dar între timp observă că senzația de spaimă şi de rău interior dispăruse. Reuşise să-i transforme spaima în furie. Îl privi cu atenție, întrebându-se dacă o făcuse intenționat.

El sta tolănit pe bancheta din față, umplând interiorul trăsurii cu prezența sa masculină. Pălăria era parcă aruncată neglijent pe un genunchi, celălalt genunchi atingându-i poalele rochiei. Nu-şi aducea aminte să mai fi remarcat la vreun bărbat nişte picioare atât de lungi, sau nişte coapse atât de puternice. Îşi mută iute atenția de la coapsele lui, dar asta nu făcu să-i scadă ritmul inimii, care, dimpotrivă, începuse să crească.

Fața lui era umbrită şi indescifrabilă, exact ca atunci, la masa de poker, cu o uşoară nuanță de veselie fluturând pe buze... de parcă ar fi deținut un secret murdar pe care îl ținea pentru el, sau parcă s-ar fi gândit a lucruri pe care un bărbat decent nu şi le-ar fi permis să e gândească în prezența unei doamne. Dar el nu era un bărbat decent, îşi aminti Laurel. Dacă ar fi fost, n-ar fi intrat în casa lui Miss Elsie. O singură privire spre ochii aceia vicleni şi atenți îi fu de ajuns să se asigure că gândurile lui numai curate nu erau. Probabil că numai ntr-o clipă de nebunie putuse să-i treacă prin minte că o

tachinase din motive altruiste. Nu era el, de fapt, cauza tuturor necazurilor ei?

Uitându-se la ea cu privirea aceea galeşă, uşor mirată, întrebă:

— Oare ce-ar fi putut determina o tânără ca tine, bine crescută, din înalta societate, să meargă să cerşească într-un bordel?

Cuvintele rostite de el nu făcură decât să-i confirme părerea pe care şi-o făcuse.

— Nu m-am dus să cerşesc, i-o reteză. M-am dus să iau înapoi o datorie. Aşa cum prea bine ştii, continuă ea cu răceală, din moment ce ai ascultat la uşă.

El dădu din umeri.

— Oricum, doar o nevoie disperată te-ar fi putut determina să ajungi până acolo.

Laurel îşi smuci bărbia în sus şi rămase cu ochii fixaţi pe fereastră. Trăsura se legăna încet, dându-i impresia că n-o să mai ajungă niciodată la destinaţie, croindu-şi drum cu dificultate prin aglomeraţia de pe străzile înguste, stârnind mirosul de fân şi de trotuar proaspăt stropit.

— Sărăcia iminentă, domnule Tait, îl informă ea, este totdeauna un motiv foarte puternic.

— Hmm!

Sunetul vocii nu avea nici un fel de inflexiuni, de nuanţe.

— Totuşi, eu sunt de părere că trebuie să existe o cale mai uşoară pentru rezolvarea acestei probleme.

Îi răspunse cu răceală, evitând să-l privească:

— Adevărat. Şi bănuiesc că ştii şi calea.

El păru că se gândeşte câteva momente.

— Ei bine, pentru început, ai fi putut să-i ceri lui Miss Elsie o slujbă, în loc să ceri de pomană.

Laurel aruncă trăznete din priviri.

— Eşti un bărbat vulgar şi dezgustător, reuşi să spună printre dinți.

Şi n-am de gând să mai rămân nici măcar o clipă cu dumneata în această trăsură, să fiu insultată. Fă-i imediat semn birjarului.

El zâmbi uşor.

— Nu, doamnă, n-am de gând să fac asta. Şi nu poți să mă acuzi că te-am insultat, dacă am rostit cu voce tare ceea ce gândeai.

Vorbele lui o prinseră cu garda coborâtă şi, deoarece era pregătită pentru o nouă replică, se trezi că închide gura cu o mişcare atât de bruscă încât îi pocniră dinții. Cum să se descurce cu un bărbat ce rostea cele mai neruşinate lucruri care îi treceau prin cap, fără nici o urmă de jenă sau respect față de o doamnă... şi care mai şi avea dreptate?

Pentru că existase un moment, în timp ce aştepta în salonul lui Miss Elsie, când se gândise la aceasta. În plus, ce altceva făcuse, decât să-şi ofere compania — să se ofere pe ea — lui Seth Tait contra mizei de cincizeci de dolari într-un joc de poker?

Duse mâna la gât, mângâindu-l absentă, şi întoarse iarăşi capul să se uite pe fereastră.

— Mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, domnule Tait, rosti ea cât putu de demn, dar nu cred că am solicitat în vreun fel bunăvoința ta de a-mi da sfaturi.

El începu să râdă cu atâta poftă, încât Laurel reuşi să înțeleagă de ce puritanii considerau râsul drept un păcat. Veselia lui îi provoca furnicături. Îşi încleştă mâinile în poală şi în gând îndemnă caii să meargă mai repede. Oare cât avea să mai dureze călătoria aceea îngrozitoare?

— Mă gândesc, totuşi, spuse el după câteva clipe, încă râzând, că nu prea ți s-ar potrivi felul acela de

muncă — cel puțin după părerea mea. Ia spune-mi, ce fel de muncă ar putea fi socotită respectabilă pentru o femeie văduvă ca tine?

Se părea că n-avea cum să evite conversația. Şi pe urmă, era acea parte din Laurel — stăpânită de diavol, necontrolată, care o băga întotdeauna în încurcături — care voia să stea de vorbă cu el, dacă nu din alte motive, atunci măcar ca să vadă dacă putea spune ceva care să-l şocheze.

Se întoarse şi îi răspunse:

— Poți să coşi, să deschizi o brutărie, sau să repari veselă chinezească, cum face verişoara mea Caroline, sau să pictezi tablouri caraghioase în acuarelă, pe care oamenii le cumpără de milă şi pe urmă le ascund în dulapuri. Numai că eu nu pot să fac o cusătură dreaptă nici dacă toată viața mea ar depinde de asta, iar dacă mă apuc de o prăjitură, precis nu va creşte; mă pricep mai bine să sparg vesela chinezească, decât s-o repar. În plus, ai perfectă dreptate, probabil aş fi groaznic de neîndemânatică până şi pentru felul de muncă pe care îl oferă Miss Elsie. Am fost măritată şi mi-a fost îndeajuns, mulțumesc.

Poftim, gândi ea satisfăcută. O fracțiune de secundă avu impresia că zăreşte o tresărire de surpriză în ochii lui, dar dispăru aşa de repede încât nici n-avu timp să se asigure că o văzuse.

— Poate că, sugeră el calm, ți s-ar părea altfel dacă ai face-o pentru bani.

— Ha! Nu te lăsa păcălit, domnule Tait. Toate femeile măritate o fac pentru bani.

Şi în clipa în care rosti aceste cuvinte simți cum se face roşie ca racul. Întoarse repede capul spre fereastră, nu înainte însă de a zări licărul de amuzament din ochii lui. Intenția de a-i răspunde pe măsură se dovedise o altă

cursă umilitoare. Doamne Sfinte, cum putuse să fie atât de proastă încât să se urce în trăsură cu el?

Se străduí să îşi recapete aerul ţeapăn şi demn, pentru că individul dovedise deja din plin că nu există măsură de vulgaritate pe care să n-o depăşească. Dar, păstrând o uşoară notă de voioşie, el nu spuse decât:

— Îmi scot pălăria în faţa dumitale, Miss Sinclair. Am o mare admiraţie pentru femeia care spune ce gândeşte.

Cu tot curajul pe care îl mai avea, se întoarse cu faţa spre el, dorindu-şi să-i coboare sângele din obraji şi inima să înceteze să-i bată aşa de puternic.

— Foarte bine, zise ea. Atunci nu o să te deranjeze dacă o să-ţi atrag atenţia că nu este delicat din partea dumitale să te arăţi interesat de problemele mele financiare. Cred, într-adevăr, că ar trebui să punem capăt acestei conversaţii.

— Dar am motive serioase să fiu interesat de situaţia ta financiară, insistă el. Îmi datorezi nişte bani, ai uitat?

În trăsură era foarte cald, iar el ocupa destul spaţiu. În orice parte s-ar fi uitat, Laurel nu avea cum să nu dea cu ochii de el. Şi brusc îşi dădu seama de ce nu se simţea în largul ei. Lăsând de o parte proastele lui maniere, ochii vicleni şi faptul cât se poate de evident că nu era nici pe departe un gentleman, era, totuşi, cel mai chipeş bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Periculoasă combinaţie.

Înghiţi în sec, încercând să-şi potolească nervii din stomac.

— Şi presupun, spuse tăios, că ai născocit dumneata o modalitate josnică şi depravată prin care să-ţi plătesc datoria aceea, din moment ce ţi-am spus că bani nu am.

— Aşadar, până la urmă, ai de gând să-ți vinzi farmecele?

Clătină uşor din cap.

— Ei, bine, recunosc, m-am gândit la asta. Dar, să-ți spun drept, nu sunt sigur că farmecele tale valorează cincizeci de dolari.

Laurel rămase cu gura căscată. Trase aer în piept gata să-i răspundă, dar, din fericire, nu mai fu nevoie s-o facă. Trăsura încetini şi opri, iar Seth întinse mâna să deschidă uşa. Laurel îşi strânse fustele şi coborî exact în secunda în care el puse piciorul pe pământ, ignorând oferta lui de a o ajuta, apoi se depărtă iute, țeapănă, fără a mai spune nimic.

Seth plăti trăsura şi cercetă calm locul unde se afla. Casa era înaltă, galbenă, nu se deosebea prea tare de celelalte case din Charleston. Era împrejmuită de o poartă metalică în partea dinspre stradă şi separată lateral față de vecini de doi copaci de magnolia înfloriți. Ici-colo, vopseaua era scorojită sau căzuse, lăsând să se vadă scândura de dedesubt; dar ciocanul de alamă strălucea şi grădina era perfect întreținută. O uşă se deschidea într-o verandă aşezată în aşa fel încât să capteze şi cea mai uşoară briză dinspre port — o pretenție absurdă, din moment ce toate casele erau atât de înalte şi de aproape unele de altele încât orice speranță de a capta răcoarea apelor era zadarnică.

Seth prinse iute poarta grădinii pe care ea încercă să i-o trântească în nas. La fel făcu şi cu uşa care dădea în verandă.

— Nu e nevoie să mă conduci înăuntru, i se adresă ea printre dinți.

— Nu mă deranjează câtuşi de puțin, doamnă, răspunse el, şi o urmă în casă fără să-i lase ocazia să-l contrazică. Din moment ce ajunsese până aici, Seth nu

avea de gând să se lase împiedicat să vadă şi restul.

De la un anumit moment începând, poate din timpul călătoriei, sau chiar mai devreme, de când jucaseră poker, motivul pentru care o căutase la început îşi pierduse importanţa şi aproape fusese uitat. Era clar că Laurel şi familia ei, care se zbăteau la limita sărăciei, nu recuperaseră, în nici un caz, aurul ascuns.

Seth o urmă în salon. Abia atunci înţelese pentru prima dată ceea ce Colonelul obişnuia să numească "aristocraţie adevărată". Covoarele erau decolorate şi draperiile rărite; decoraţiunile tavanului erau crăpate şi pe ici, pe colo, pereţii aveau nevoie de reparaţii. Şervetele de dantelă acopereau părţile cele mai uzate ale mobilei; un şal în culori cândva strălucitoare, roşu şi albastru, era întins pe spătarul unei canapele. Mătasea decolorată şi ciucurii tociţi, stăteau mărturie a zilelor de glorie de altădată.

Seth surprinse toate acestea dintr-o singură privire — anii petrecuţi alături de un soldat mereu sub ameninţarea pericolelor, îl antrenaseră ca un rapid şi atent observator. Dar adevăratul mesaj transmis de încăperea aceea era mult mai subtil. După numai trei secunde de când intrase în casă ştia mai multe despre Laurel Sinclair decât ar fi aflat după ore întregi de interogatoriu.

Se afla într-un interior de calitate, împodobit cu obiecte alese cu grijă şi păstrate cu pioşenie, de un bun gust care putea fi căpătat numai după generaţii întregi de cultură. Lemnul purta patina timpului, portretele de pe pereţi se şterseseră, iar oglinzile crăpaseră de vechi ce erau, dar totul emana un fel de splendoare arogantă care sfida timpul. În această casă persista o lume de tradiţii şi conservatorism, care pentru Seth era la fel de străină ca şi suprafaţa lunii, un fel de viaţă descrisă în cuvinte ca

aristocrație, descendență și educație — cuvinte pe care Seth nu le înțelesese niciodată până acum. Îl amuza faptul că o femeie-furtună ca Laurel Sinclair putea să aparțină unui asemenea loc deși, într-un fel ciudat, faptul părea perfect logic.

Ea își scoase mănușile și pălăria, apoi se întoarse nervoasă spre el. Părul îi era închis la culoare, cu nuanțe strălucitoare. Desfăcut, trebuie să fi fost minunat.

— Foarte bine, spuse ea nerăbdătoare, m-ai văzut înăuntru, teafără și nevătămată. Acum ai vrea să pleci, înainte...

Dar era prea târziu.Din camera cealaltă răsună o voce blândă, cu tonuri muzicale.

— Laurel, tu ești?

Apoi interveni altă voce, cu un ton mai înaltă și mai groasă.

— Vezi, Caro, ți-am spus eu că n-ai de ce să te îngrijorezi. Uite, s-a întors teafără și...

Ambele femei intrară deodată în cameră, dar se opriră brusc, privirea lor îndreptându-se cu surprindere și curiozitate întâi către Seth, apoi către Laurel. Spaima care le umbri fețele când văzură în ce hal arăta, fu egalată doar de nervozitatea lui Laurel, care se gândea la ce o să urmeze.

Femeia mai tânără se apropie prima, șchiopătând vizibil, și exclamă alarmată:

— Vai de mine, draga mea, ce s-a întâmplat? Fața ta, rochia...

Cealaltă femeie, mai în vârstă și mai plinuță, își duse mâna la gât și îngăimă:

— Ceva îngrozitor! Știam eu! S-a întâmplat ceva îngrozitor, și e numai vina mea...

Laurel protestă:

— Nu-i nimic. N-am absolut nimic... Mătușică, să nu

îndrăzneşti să leşini!

— Oh, Laurel, ce s-a întâmplat! Uită-te la tine! Am fost atât de neliniştită din cauză că ai plecat, aşa, în goană, şi acum...

Seth păşi în faţă cu siguranţă.

— Doamnelor, vă asigur că nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. Doamna Laughton a, ăă... căzut puţin, dar nu s-a lovit.

Sunetul vocii de bărbat păru să aibă un efect tranchilizant asupra agitaţiei femeilor. Laurel îi aruncă o privire şi pentru o fracţiune de secundă ceva ce semăna a recunoştinţă străluci în ochii ei. Femeia mai în vârstă îşi reveni cu o repeziciune remarcabilă şi se holbă la el, curioasă şi atentă.

Deşi fără nici un chef, Laurel începu prezentările:

— El este domnul Seth Tait. A fost foarte amabil să mă conducă acasă. Domnule Tait, ea este mătuşa mea Sophie Sinclair, şi verişoara mea Caroline.

Seth se înclină, mai întâi către doamna în vârstă, apoi către cealaltă.

— Tait? Cunoaştem noi familia Tait? întrebă Sophie.

Caroline înaintă. Un zâmbet cald şi binevoitor îi transformă faţa banală într-una aproape frumoasă.

— Domnule Tait. Ce amabil din partea dumneavoastră să-i purtaţi atâta grijă scumpei noastre Laurel. Bine ai venit la noi.

Seth zâmbi şi el şi spuse politicos:

— N-a fost nici un deranj, doamnă.

Fruntea îngustă a lui Sophie se încruntă din cauza concentrării.

— Este imposibil să nu cunoaştem o familie Tait, insistă.

— Nu, i-o reteză Laurel, nu cunoaştem. Dumnealui

este străin de oraş.

Sesizând nuanța tonului, Caroline aruncă o privire îngrijorată spre verişoara ei, apoi se întoarse către Seth.

— Sunteți nou venit în Charleston, domnule Tait? Ce încântător. Vă rog, nu doriți să luați loc?

Seth se uită spre Laurel, căci nu avea intenția să refuze invitația şi îi anticipă cu viclenie reacția. Dar înainte să îi întâlnească ochii, privirea lui căzu pe altceva, şi rămase acolo.

Se afla în centrul unei măsuțe încărcată cu tot felul de lucruri, altfel l-ar fi observat mai devreme. Înconjurată de un vas miniatural cu flori uscate, de un evantai pictat, de o scoică umplută cu mătănii pictate, de un goblen reprezentând un cioban cu oile şi de o pereche de ochelari cu rame aurii, se afla o fotografie încadrată într-o ramă sculptată, suflată cu aur. Femeia din tablou era delicată, atrăgătoare şi purta haine după moda de acum douăzeci de ani. Alături de ea, în picioare, stătea un bărbat.

— Domnule Tait? repetă Caroline.

Sophie se amestecă şi ea, devenind deodată plină de energie.

— Oh, da... Vai, unde îmi sunt bunele maniere? Te rog, aşează-te, domnule Tait, şi povesteşte-ne despre dumneata. Aşa de rar avem musafiri din afara oraşului. Laurel, dă fuga la bucătărie şi spune-i lui Lacey să ne aducă nişte limonadă.

Seth tresări.

— Mulțumesc, dar nu pot să rămân.

— Bineînțeles că nu poate. Deja am abuzat prea mult de domnul Tait. Uşurarea din vocea lui Laurel era evidentă.

— Nu fi caraghioasă, dragă, măcar cu atâta lucru să răsplătim cavalerismul domnului Tait...

Seth le lăsă să discute, se îndreptă spre masă şi luă fotografia. Se uită îndelung la ea.

— Văd că admiraţi fotografia domnului Brady, rosti Caroline, care se apropiase de el.

— Este foarte reuşită, nu-i aşa? Mătuşii Iris îi plăcea foarte mult. A fost făcută chiar înainte de război.

Seth se autoconvinse să aşeze fotografia la loc şi îi zâmbi politicos.

— Un cuplu reuşit. Cine sunt?

— Părinţii lui Laurel. Fotografia a fost făcută în ziua în care s-au căsătorit.

Seth simţi că Laurel se uită fix la el, dar se prefăcu că nu observă.

— Aş putea să le prezint omagiile mele?

— Părinţii mei au murit, spuse Laurel pe un ton tăios.

— Condoleanţele mele, continuă el, la fel de netulburat. S-au pierdut de curând? O blândeţe care îl surprinse pe Seth lumină faţa lui Laurel când se uită spre fotografie. Strălucirea mută din ochii ei putea fi luată drept veneraţie.

— Tatăl meu a murit ca un erou pentru Cauză, în războiul acela oribil, rosti ea cu voce înăbuşită. Nu am apucat să-l cunosc. Mama nu a putut supravieţui acestei dureri şi s-a stins după câţiva ani.

Caroline o prinse pe verişoara ei pe după umeri. Sophie tăcu şi ea, aşa încât cele trei femei păreau să păstreze un moment de reculegere. Seth lăsă tăcerea să domnească atât cât să devină evidentă, apoi profită de pe urma ei.

— O pierdere îngrozitoare, rosti el cu gravitate, întorcând capul spre fotografia de pe masă.

Se uită apoi la Laurel.

— Cred că faptul că tatăl tău şi-a dat viaţa pentru o

cauză nobilă este o mare consolare pentru tine.

Probabil, pe undeva, forțase nota — o licărire de suspiciune apăru pentru o clipă în ochii lui Laurel. Dar mătuşa Sophie, frecându-şi ostentativ ochii cu o batistă brodată, declară:

— Oh, domnule, nu ştiți, pur şi simplu nu vă puteți imagina cum a fost. Yankeii aceia îngrozitori, şi ce ne-au făcut! Sărmanul nostru Gus, rănit pe câmpul de luptă, a zăcut trei zile până când Dumnezeu s-a îndurat şi l-a chemat la el. Vai, ultima scrisoare i-a scris-o lui Iris de pe patul de moarte, iar atunci când am primit-o a fost ca o voce de dincolo de mormânt...

Îşi înăbuşi un suspin în batistă, apoi îşi îndreptă spatele, făcându-şi curaj.

— Oh, desigur, nu a fost mai mult decât a îndurat oricare dintre curajoşii noştri băieți, sau familiile lor.

O scrisoare. Cuvântul îl puse pe Seth în alertă. O scrisoare de pe patul de moarte, o confesiune, poate...Dar, nu. Dacă ar fi scris despre aur, femeile acestea nu ar locui într-o casă pe jumătate prăbuşită, iar Laurel nu ar fi fost nevoită să dea buzna peste matroana unui bordel după nişte bani datorați răposatului unchi. Şi totuşi, Gus Sinclair trăise destul ca să ştie ce înseamnă să mori; trebuie să fi lăsat vreun mesaj.

Seth se înclină către femeia mai în vârstă, cu gândurile mascate cu grijă în blândețea tonului.

— Cât trebuie să fi suferit! Sophie dădu din cap, de parcă tragedia s-ar fi produs cu ore, nu cu zeci de ani în urmă.

— Vai, da, reşedința Pinkney, distrusă foarte curând după aceea, a fost arsă din temelii. Era acolo de peste o sută douăzeci de ani; până au venit yankeii. Ei nu respectă nici istoria, nici decența, îți spun eu! Au dat foc până şi Bisericii Congregaționiste de pe strada Meeting,

şi Bisericii Catolice.

— Nu yankeii i-au dat foc, o întrerupse Laurel. Nişte sclavi neglijenți care făcuseră focul în aer liber; au sărit scântei.

— Ba yankeii au fost, insistă Sophie, ei au fost.

Se răsuci spre Seth, roşie la față nu numai din cauza indignării, ci şi din cauza mândriei rănite.

— Asediul Charlestonului a fost cel mai lung din întregul război, mai mult decât a îndurat oricare alt oraş. Bravul nostru oraş a rezistat până în 1865.

Laurel i-o tăie enervată:

— Nici măcar nu erai acolo. Ai plecat imediat după focul din 1861.

Seth deveni atent. Deci era adevărat. Familia lui Augustus plecase înainte ca el să ajungă cu aurul la plantație.Cel puțin, această parte a poveştii Colonelului stătea în picioare. Vru să întrebe de Chinatree dar găsi că nu era momentul potrivit. Laurel nu încurajă conversația.

Se uită la el, redevenind femeia rigidă şi hotărâtă.

— Vai, domnule Tait, nu e cazul să te laşi reținut. Ai făcut deja prea mult pentru noi şi nu trebuie să ne laşi să abuzăm de timpul dumitale.

Mesajul implicit din cuvintele pe care le rostise în timp ce se îndrepta spre uşă, pe Seth l-ar fi amuzat în alte circumstanțe. Dar acum, aproape că nici nu o auzi. Era prea cufundat în gânduri, întrebându-se dacă totuşi nu putea găsi ceva care să merite o parte din deranjul lui.

— Oh, domnule Tait, interveni Caroline, vă rog să acceptați să luați cina cu noi. Dacă nu am răsplăti cât de puțin amabilitatea dumneavoastră, nu ne-am ierta-o niciodată. Vă rugăm mult.

Seth nu îndrăzni să privească spre Laurel. Îi zâmbi Carolinei, pentru că un bărbat nu putea face altfel în fața

unor ochi atât de rugători, şi se înclină:

— Vă mulţumesc, doamnă. Aş fi onorat.

Se înclină apoi spre Sophie, care arăta foarte mulţumită de sine, şi pe urmă spre Laurel care, dimpotrivă, arăta foarte nemulţumită. Numai că, în momentul acela, nu-l interesa ce gândea sau ce simţea Laurel Sinclair. Era prea ocupat cu planurile sale.

Colonelul murise la răsăritul soarelui. Peach Brady îl ţinuse în braţe şi-l blestemase pe Dumnezeu pentru că îi dăduse omului să moară atât de încet şi atât de greu. Nici să trăiască nu era uşor; de ce ar fi fost uşor să moară?

Ironia era că, după toţi aceşti ani, după atâtea riscuri la care se expuseseră, tocmai o muşcătură de şarpe avea să-l răpună pe Colonel. Peach se străduise cât putuse să sugă otrava, dar a doua zi rana a început să supureze. Dinspre ea, dungi întunecate la culoare porniră să se întindă către inimă; spre apusul soarelui s-a instalat starea de delir, iar Peach a ştiut că nu mai este nimic de făcut, decât să asiste neputincios şi să aştepte.

În orele nesfârşite care au urmat, Peach a întreţinut focul ca să alunge frigul morţii. I-a tamponat faţa cu o năframă înmuiată în apa unui pârâiaş rece ca gheaţa şi a stat cu ochii aţintiţi în noapte, gândindu-se la moarte.

Puţin înainte de răsăritul soarelui, Colonelul a început să se agite. Peach se repezi lângă el. În lumina pâlpâitoare a flăcărilor, văzu cât de bătrân arăta, cât de palidă şi de ridată îi era faţa, cât de cenuşie barba şi cât de stinşi ochii. De când îşi aducea aminte, Colonelul îi păruse invincibil, fără vârstă, ca vântul, şi la fel de neclintit şi de puternic ca un bivol. Dar iată, acum arăta vulnerabil şi bătrân. Privindu-l, Peach simţi muşcătura fricii.

Ca să şi-o ascundă, se apucă să aranjeze păturile în jurul muribundului.

Colonelul îi dădu mâna la o parte.

— Nu te mai învârti pe lângă mine, băiete, mormăi îmbufnat — tonul lui dintotdeauna — încât pentru o clipă — un moment de nebunie — Peach simți o undă de speranță. Dar imediat, Colonelul începu să sufle greu şi şuierat, iar speranța se stinse. Bătrânul vorbea cu mari eforturi.

— Nu mi-a mai rămas mult timp şi am câteva lucruri să-ți spun.

Peach se aşeză lângă Colonel; muşchii i se încordau dureros în acelaşi ritm cu muşchii de pe fața celuilalt.

— Nu vorbi. Economiseşte-ți puterile, îl certă Peach cu asprime.

— Sunt puterile mele blestemate, icni Colonelul. Fac ce vreau cu ele.

Peach nu zise nimic, deşi durerea îl ardea pe dinăuntru. O vreme, Colonelul păru că nu o să mai spună altceva. Efortul îl epuizase.

Apoi deschise din nou ochii şi se uită la Peach. Tristețea şi nefericirea păreau să fi copleşit durerea, şi izbucniseră la suprafață.

— Ah, băiete, rosti cu greutate, multe isprăvi am mai făcut noi amândoi. Şi cred că o să ard în iad pentru cele mai multe dintre ele.

Peach vru să spună ceva, dar tăcu.

— Domnul să aibă milă de sufletul meu negru, continuă Colonelul, căci dintre toate păcatele, cel mai mare este pentru ce-am făcut din tine. Iar tu eşti singurul care poate îndrepta asta. Înțelegi?

Peach nu înțelese, dar aprobă. Colonelul se încruntă.

— Am făcut din tine un proscris, băiete, dar de acum nu mai eşti obligat să trăieşti astfel. Trebuie să intri în rândul lumii, spuse el răguşit. Ai o şansă să devii un om respectabil; profită de ea, mă auzi?

— Da.

Simţea în gât un nod care îl împiedica să respire.

Peach îşi drese vocea.

— Te aud.

— Felul acesta de viaţă, pe care l-am dus, nu mai ţine, băiete. Ştii asta, nu?

De data aceasta Peach ştia la ce se referea. Era momentul să recunoască prezenţa civilizaţiei, cu regret, dar şi cu uşurare.

— Mda, şitu, spuse Peach.

— Ai un nume, un nume bun, liber şi curat. Am avut grijă să fie astfel. Nici o lege nu îl urmăreşte pe Seth Tait.

Peach înghiţi cu greu, în sec.

— Nu. Nu îl urmăreşte.

— Şi mai ai încă ceva. Chinatree...

Puterile păreau să-l părăsească. Se străduia, cu mari eforturi, să vorbească.

— Mai ştii... ce plănuiam noi?

Auzind de Chinatree Peach se încordă, dar nu zise nimic.

Apoi o strălucire de triumf şi hotărâre străbătu ochii Colonelului, strălucire pe care o văzuse atât de des înainte, apoi dispăru.

-E acolo, spuse el. Trebuie să fie. Şi acum... este al tău, băiete. Să pleci în est, în Charleston şi să-l găseşti...

Vocea se stingea încetul cu încetul. Peach se trase aproape de el şi îl aşeză uşor cu umerii pe genunchii lui. Durerea provocată de mişcare i se reflectă pe faţă, deşi părea că nici pentru asta nu mai avea putere; Peach îl cuprinse cu braţele şi se aplecă asupra lui.

— O să-l găsesc, rosti automat. O să-l găsesc.

Colonelul încruntă din sprâncenele negre şi ridică mâna, pipăind cu ea în gol până ce Peach i-o prinse şi i-o strânse cu putere.

— Să te duci în Charleston, repetă Colonelul, răguşit. O să-l găseşti acolo. O să găseşti... totul acolo.

Mâna Colonelului o strânse pe a lui cu o putere surprinzătoare.

— Să te duci acolo, spuse el. Şi să faci cum am plănuit. Jură-mi că o să te duci. Jură.

Peach nu voia să asculte toate astea dar pentru că simţea că viaţa Colonelului se scurgea cu fiecare secundă care trecea şi pentru că în el era un animal sălbatic care voia să se ridice de acolo şi să zgârie şi să ragă şi să alunge moartea cu mâinile goale dacă era nevoie, zise disperat:

— Da. Mă duc. Jur.

— Desagii mei, şopti Colonelul. Înăuntru...

Peach ezită o clipă îl aşeză jos şi se duse la desagi. Înăuntru găsi un schimb de haine, nişte bani, câteva fâşii de piele şi un pumn de cuie de potcoavă, nimicurile obişnuite ale unui hoinar. Dar la fund mai era un obiect. Peach îl scoase încet, cu grijă, după care se întoarse la Colonel. Era o fotografie ştearsă, îndoită, în care se vedeau doi bărbaţi în uniforma Confederaţiei.

— Augustus Sinclair,îngăimă Colonelul atingând fotografia. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. El ar fi... ar fi fost de acord...

Un fel de pace se instală pe faţa bătrânului. Peach vru să-l apuce de piept şi să-l scuture şi să îi poruncească să nu se lase; nu putea să moară... nu încă.

Apoi Colonelul şopti încet, atât de încet încât Peach trebui să se aplece mult ca să audă.

— Avea o fiică născută în timpul războiului. O

chema Laurel. S-o cauți, băiete...Întotdeauna m-am gândit...

Dar Peach nu avea să mai afle la ce anume se gândise, pentru că pe neașteptate Colonelul se uită urât la el și întrebă:

— Cum te cheamă, băiete?

Un val năvăli în pieptul lui Peach, urcă în gât, îi arse gura și ochii când își aduse aminte de o zi de culoarea cobaltului și de un câmp de maci și de ochii strălucitori ai unui bărbat cu voce tunătoare, care îi zicea:

— Hei, să fiu al dracu', cred că ăsta e un om! Cum te cheamă, băiete?

În sinea lui răspunse cu aceleași cuvinte pe care își amintea să le fi rostit cu o voce subțire, clară și netemătoare. Acum mușchii gâtului îi erau paralizați, iar gura îi era încleștată. Trecu destul de mult timp până reuși să răspundă răgușit:

— Mă cheamă Seth. Seth Tait.

Colonelul schiță un zâmbet abia zărit.

— Așa e, fir-ar să fie. Ăsta ești tu și să nu uiți asta.

Muri.

Dintr-o dată Peach descoperi că avea zeci de lucruri, sute, pe care ar fi vrut să i le spună. Îl apucă de umerii acum grei și țepeni de parcă l-ar fi putut învia prin forța voinței sale. Vru să strige, să țipe, vru să-l scuture și să-i ceară să nu cedeze în fața unui fleac; vru să-l implore să nu-l părăsească. Până la urmă, înghiți nodul de foc din gât și îl lăsă întins pe pământ.

Seth Tait săpă mormântul în timp ce soarele se ridica pe cer aruncând umbre roz și portocalii peste marginea canionului. Îl acoperi, cu pietre ca să-l apere de coioți. Când soarele ajunse sus, crucea de lemn era așezată la locul ei. Rămase multă vreme în picioare lângă mormânt dorindu-și să spună ceva, dorind să simtă ceva,

dar fără să poată nici una, nici alta.

Nu un om, ci doi, fuseseră îngropați în dimineața aceea tăcută şi rece.

Seth Tait se urcă pe cal şi plecă, de data aceasta singur, îndreptându-se spre est.

Acum era aici, în Charleston, Carolina de Sud, acolo unde începuse totul. Şi avea de rezolvat mai mult decât o problemă. Avea o viață de revendicat.

Capitolul 5

— Sigur n-ai fost rănită? insistă Peter. Se oprise din legănat pe la jumătatea relatării lui Laurel şi rămăsese aplecat, strângând cu mâinile braţele balansoarului din trestie împletită, uitându-se fix la ea.

Laurel scutură din cap. Peter Barton era singura persoană dintre toate cunoştiinţele ei căreia îi putea spune adevărul, fără să se aştepte să fie învinuită de ceva, sau să fie certată.

— Numai în mândria mea. Nu că asta nu m-ar fi durut la fel de tare, se-nţelege.

Stăteau în verandă, străduindu-se să alunge cu evantaiele căldura înăbuşitoare a după-amiezii. Peter era un musafir obişnuit la cină în serile de joia, iar Laurel era foarte bucuroasă că azi era joi. Simţea nevoia să stea de vorbă cu el.

Peter se lăsă pe spate, relaxându-se puţin.

— Ei bine, ai găsit ce-ai căutat.

O predică! Se putea aştepta la asta din când în când. Predicile lui Peter nu erau niciodată nici foarte lungi, nici foarte aspre.

Aceasta de acum fu şi mai scurtă ca de obicei, căci, încruntându-se, el adăugă doar:

— Şi bărbatul acela...

— Seth Tait.

— Ah, da, dădu Peter din cap, gânditor. E nou în oraş. Stă la Hotelul Charleston.

Laurel nu era surprinsă că Peter ştia despre el. Era reporter la o gazetă şi făcea parte din meseria lui să fie la curent cu noutăţile.

— Un individ absolut respingător, spuse Laurel cu năduf, fluturând evantaiul într-un ritm accelerat. Groaznic de necivilizat şi complet nepotrivit pentru a fi o companie politicoasă. Desigur, se simţi ea datoare să adauge, dar pe acelaşi ton îmbufnat, m-a scos din încurcătură faţă de mătuşa Sophie şi Caroline, aşa că, probabil, tot are o urmă de bun simţ.

Laurel nu credea că discreţia lui Seth fusese motivată de sentimente nobile. Dar n-ar fi putut spune adevărul fără să se implice şi pe sine, iar asta nu prea i-ar mai fi asigurat o invitaţie la cină. N-avea nici o îndoială, va avea grijă să recupereze această mică dovadă de politeţe când avea să-şi facă apariţia, în seara aceasta.

Numai când îşi amintea de el simţea că-i urcă sângele în obraji, aşa că se hotărî să şi-l scoată complet din minte, deşi nu era foarte uşor. De fapt, se gândise la foarte puţine lucruri toată ziua, pentru că Seth Tait nu era genul de bărbat pe care să-l uiţi cu una, cu două. Simţea faţă de el doar dispreţ, dar avea ceva care îi atrăgea mereu, atenţia, aşa cum lumina atrage fluturii.

— Ştii ceva despre el? întrebă Peter.

— Numai că este grosolan, cu limba slobodă, şi că

nu are nici un fel de respect față de o lady. Nu e de ajuns?

Peter râmji.

— Nu pentru un reporter, draga mea.

Fluturând evantaiul cu exasperare, Laurel simți că efortul face să-i fie şi mai cald. Îl închise cu un pocnet şi oftă.

— Ei bine, poți să afli tot ce doreşti astă-seară. Vine la cină.

Surprins, Peter rămase fără replică. Laurel îşi coborî colțurile gurii a resemnare.

— Nu te uita la mine. A fost ideea Carolinei. Ştii că ea n-a închis niciodată uşa unui rătăcit de turmă sau unui vagabond, iar mătuşa Sophie nu e nici ea mai brează. Are accent de sudist, poartă pantaloni şi are încă dantura completă, aşa că poate constitui un eventual pețitor.

— În ce încurcături te bagi şi tu, Laurie, bombăni el.

Apoi ridică ochii spre ea.

— Dumnezeule Mare, Laurie, dacă aş fi ştiut că ai aşa mare nevoie de bani, m-aş fi oferit eu să mă însor cu tine.

Laurel deschise din nou evantaiul şi începu să-l fluture cu indiferență.

— Mulțumesc, dar tu abia te ții pe tine, dar să mai ții şi o nevastă. Şi pe urmă, am scos din calcul bărbații ca soluție pentru greutățile mele. Au prostul obicei de a muri exact când situația e de-a dreptul îngrozitoare.

— Ştiu şi eu... sunt destul de sănătos, i-o întoarse Peter, îmbufnat... Poate ai să-ți schimbi hotărârea când o să mă îmbogățesc.

— Nimeni nu se îmbogățeşte în Charleston, Peter.

El ridică din umeri.

— De aceea poate nici n-o să stau aici. Poate o să mă mut în vest, să-mi înființez propriul meu ziar...

— Caroline n-ar pleca niciodată din Charleston, comentă Laurel.

— Dar cine zice că trebuie să plece? Ea...

Înroşindu-se, Peter izbucni.

— Lua-te-ar naiba, Laurie, cine te pune să te amesteci în treburi care nu te privesc.

— Caroline mă priveşte, îi aminti ea, după care se îmbună văzând aerul de nefericire de pe fața lui. Adevărul era că nu credea că Peter şi Caroline ar fi putut face pereche; Caroline nu arăta față de Peter alt interes decât ca prieten de familie, iar el era prea lipsit de curaj ca să îndrăznească să o ceară, cu toate că Laurel ar fi fost încântată de un asemenea aranjament. Ar fi o persoană mai puțin pentru care să-şi facă griji, chiar două, dacă îl punea şi pe el la socoteală. Dar Peter, de obicei îndrăzneț şi hotărât, era complet neajutorat când era vorba de dragoste, preferând să îşi ascundă adorația cu glume şi să îşi mascheze ambiția în planuri mărețe şi idei aiurite. Lui Laurel îi părea rău de el, dar şi de Caroline, care nu bănuia ce pasiune stârnea.

— Iartă-mă, dacă te-am necăjit, Peter, spuse ea îmblânzind tonul. Îți doresc într-adevăr numai bine.

După un moment, el reuşi să schițeze un zâmbet silit şi amar.

— Aşa ar trebui. Pentru că dacă se aude ceva despre ce ai făcut azi-dimineață, o să fiu singurul prieten pe care îl ai, aşa că ai face bine să te porți frumos cu mine.

— Adevărat, aprobă ea. Iar dacă se aude ceva, voi şti exact cui să-i mulțumesc şi atunci va trebui să te muți în vest, tinere, pentru că aici n-ai mai avea ce să mai cauți, te asigur de asta.

— Şi cum tu n-ai să mai fii primită în nici o casă din Charleston, va trebui să vii cu mine. Nu e deloc un

aranjament rău.

— Şi dacă tu ţi-ai folosi limba aia ascuţită pentru Caroline, n-am mai sta aici acum. Ai fi un bărbat de mult însurat, cu patru sau cinci copii şi cu verandă proprie.

Zâmbetul lui se transformă într-un rictus şi, după ce scuturâ din cap, dispăru complet.

— Ajunge cu prostiile, doamnă Laughton, zise îmbufnat. Avem lucruri mai serioase de discutat.

Încruntarea îi şterse orice urmă de veselie.

— Cred că mai bine am sta puţin de vorbă cu bărbatul acela străin pe care l-ai invitat la tine astă seară, adăugă.

Desculţ, Seth Tait stătea în faţa oglinzii, cu briciul în mână, privind în gol. Faţa îi era pe jumătate acoperită cu spumă; era dezbrăcat până la brâu, iar bretelele pantalonilor îi atârnau pe şolduri.

Laurel, dacă era sinceră cum păruse, nu auzise niciodată de Colonel. Aceasta elimina posibilitatea, de altfel aproape inexistentă, ca pe patul de moarte Augustus să fi lăsat familiei sale un mesaj pentru Ike. Ea credea că tatăl ei fusese un erou; toate credeau asta. Nici una nu bănuia că Augustus Sinclair şi Colonelul Ike comiseseră poate cel mai îndrăzneţ jaf al secolului. Adevărat, nu fusese decât o altă crimă în vremuri de război, dar rămânea totuşi o crimă. Şi dacă vreuna dintre sudistele astea atât de conservatoare ar fi aflat vreodată că aurul acela, transportat într-un tren Federal, nu mai ajunsese niciodată la destinaţie, cum ar fi trebuit să se întâmple, pleiada de eroi Confederali ar fi avut un erou mai puţin, şi asta în cazul cel mai fericit.

Soarele în asfinţit se revărsa prin fereastră, decorând podeaua cu motive geometrice. Încăperea părea o baie de aburi. Transpiraţia înmuie spuma de pe

față, care începu să i se prelingă pe gât. Tresări enervat ridicând din nou briciul. Mâna îi alunecă şi o pată de sânge apăru pe obraz. Seth zvârli briciul din mână.

— Fir-ar al dracului!

Îşi dădu seama că era nervos din momentul în care pornise în această călătorie — supărat că fusese părăsit de Colonel, furios că vechiul fel de viață se schimba, şi mai furios că, pentru a supraviețui, trebuia să se schimbe şi el.

Aurul din poveştile Colonelului era şansa lui de a răzbate. Banii aveau să-i cumpere respectabilitatea, o nouă identitate, un nou fel de viață. Tot timpul cât durase călătoria cu trenul, de-a curmezişul țării, se mustrase întruna pentru ceea ce pornise să facă: să caute aurul nebunilor. Dar ce altă şansă avea? Îi promisese Colonelului. Şi asta îl obliga. Desigur, nu putea să nege că şi el spera ca banii să se afle acolo, că Ike nu se înşelase, că printr-o minune sute de mii de dolari erau încă îngropați pe undeva, aşteptând numai ca Seth Tait să vină şi să-i ia.

După toate calculele sale, abia împlinise douăzeci şi cinci de ani şi trăise deja cât zece oameni, dar iată, se afla la capătul unui drum, gata să înceapă altul. Avea un nume fără nici o pată, capul plin de amintiri despre care nu putea să vorbească vreodată, nişte bani de buzunar şi cam atât.

Acum avea posibilitatea să capete o avere, şi nimic nu stătea între el şi ea, în afară de trei femei muritoare de foame.

Se gândise oare vreodată Colonelul că Laurel Sinclair, sau alți supraviețuitori din familia lui Augustus aveau aceleaşi drepturi asupra comorii ca şi el? Şi aici era o problemă. Nu putea risca să-i spună lui Laurel despre aur; se putea ca ea să fie genul de femeie care

da fuga să-l dea pe mâna poliției cu aur cu tot. Era destul de sucită ca să facă una ca asta. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepți de la sudiştii ăştia, cu învechitul lor simț al onoarei. Şi pe urmă, n-ar fi putut spune nimănui despre aur fără să spună şi cum aflase despre el, iar acesta era un lucru pe care nu îşi permitea să-l facă. Strânse prosopul mototol în mână şi rămase privind furios spre el. Colonelul şi Gus luaseră banii. În privința asta nu era nici o îndoială. Dar restul... speculații, dacă şi poate: dacă Gus a ascuns aurul la Chinatree, dacă i-a scris nevestei despre el. Dacă a ascuns banii în altă parte, poate că a fost găsit de mult şi poate că a fost furat din nou de persoane pe care n-avea cum să le cunoască.

Dar dacă aurul era încă acolo, neatins de peste douăzeci de ani? Aşteptând. Aşteptându-l pe el. Căci, dacă aurul se afla la Chinatree, familia Sinclair era singura cheie cu care putea fi găsit.

Femeile trebuie să fi fost uşor de fraierit, cel puțin cea bătrână şi cea care şchiopăta, Caroline. Laurel, ei bine... era deşteaptă, prea al dracului de deşteaptă pentru o femeie, şi era şi îndrăzneață. Ar fi putut fi un sprijin sau o piedică. Depindea de cum avea să se descurce cu ea.

Încă nu-şi putea scoate din minte imaginea doamnei Laurel Sinclair Laughton cerşind bani într-un bordel şi încercând să aibă grijă de Miss Sophie şi Miss Caroline dintr-o pensie de văduvă. Vedea mereu în fața ochilor noblețea ponosită a casei, fațada lustruită pe care o afişau, ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic în ultimii treizeci de ani.

— Fir-ar să fie, înjură el iar. Fir-ar al dracului! Închide ochii, îşi porunci. Lasă femeile. Nu e treaba ta. Colonelul a păstrat vie legenda aurului şi ți-a transmis-o. Nu e aurul lor.

În ciuda tuturor motivelor pe care şi le invoca, simţea cum remuşcările îl cuprind ca o uşoară moleşeală pe care oricât se străduia să o alunge, nu reuşea. Nu complet.

Avea doisprezece ani când calul lui călcase într-o groapă şi-şi frânsese piciorul.Animalul suferea şi Seth ştia deja că singurul lucru pe care-l putea face ca să-i curme suferinţa era să-l omoare. Fără o vorbă, Colonelul îi pusese în mână un pistol şi plecase. Seth simţise cum îl inundă un val de slăbiciune; mâna îi tremurase şi, cuprins de o transpiraţie rece, cedase. Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji şi îi încețoşaseră vederea. Nici o putere cerească nu l-ar fi putut face să apese pe trăgaci.

În cele din urmă zvârlise pistolul, apoi fugise. Când auzise împuşcătura care pusese capăt vieţii animalului se prăbuşise din picioare şi vomase. Mai apoi, nefericit şi ruşinat, plânsese tăcut multă vreme. La un moment dat, ridicase capul şi îl văzuse pe Colonel, aşezat lângă el, cu privirea pierdută în depărtare.

Nici până astăzi Seth nu aflase dacă ceea ce citise în ochii lui fusese milă sau supărare, căci când vorbise, vocea îi era inflexibilă, exprimând parcă o constatare. Cuvintele aveau să-i rămână în minte pentru toată viaţa.

— Există o urmă de îndurare în tine, băiatule, spusese Colonelul. Asta ori te va duce la moarte, ori va face om din tine. Nu ştiu care din două.

Apoi se ridicase şi plecase de lângă el, iar despre asta nu mai vorbiseră niciodată, dar, începând cu ziua aceea, ceva se schimbase în cugetul lui Seth. Prima sa lecţie de iniţiere în tainele naturii nu fusese deloc uşoară, dar fusese bine învăţată. Mila, îndurarea şi compasiunea nu-şi aveau locul într-un ţinut unde viaţa nu făcea doi bani iar moartea pândea la tot pasul. Cei puternici supravieţuiau, cei slabi se pierdeau pe drum. Seth a

trebuit să se întărească pentru a supraviețui.

Cu o perseverență care aducea a obsesie, Seth exersase până ce reușise să nimerească ținta și să fie mai rapid decât toți cei cu care se luase la întrecere, mai rapid chiar decât Colonelul. Învățase să-și ia singur ceea ce socotea de cuviință fără să se întrebe dacă e bine sau rău ceea ce face, singurul lucru pe care îl regreta erau momentele, ca acesta, când urma aceea de îndurare amenința să răzbată prin platoșa rațiunii.

Nu mai strângea prosopul cu atâta furie, iar mușchii i se relaxaseră. În timp ce îndepărta pârâiașul de sânge de pe față, ajunse la concluzia că Laurel Sinclair nu era problema sa; ea era ultima femeie din lume care să aibă nevoie de mila lui.

Dacă găsea într-adevăr aurul, poate că avea să le lase și celor trei femei o mică parte din el. Colonelului i-ar fi plăcut asta. Cât despre el, lui i-a plăcut dintotdeauna San Francisco. Sau poate că o să se îndrepte spre sud, spre New Orleans, unde s-o ia de la capăt. Poate avea să-și cumpere un local. Deocamdată cam la atât s-ar fi priceput.

Puse din nou mâna pe brici și, cu o mână sigură, încheie bărbieritul. În toată nebunia asta, nu exista decât o singură consolare, decise el, în timp ce-și trăgea cămașa. Laurel Sinclair Laughton. Dacă tot trebuia să mai stea câteva săptămâni în fundul ăsta de țară și cum, cu siguranță, existau modalități și mai rele de a-și omorî timpul, n-avea decât să și-l petreacă împreună cu ea.

Exceptând clinchetul furculițelor în farfuriile delicate, chinezești, și fâșâitul câte unei mâneci de tafta din toaleta doamnelor, tăcerea de la masă era absolută. Două lumânări își picurau ceara în niște suporturi splendide de cristal, iar untul se transforma într-o masă lăptoasă în

farfurie. Laurel, sufocată într-o rochie neagră, închisă cu nasturi până la gât, simțea că se topește încetul cu încetul, la fel ca ceara și untul de pe masă.

Fusese ideea mătușii Sophie ca, în cinstea musafirului lor, să îmbrace rochiile de duminică, după cum tot a ei fusese ideea să pună fața de masă de olandă, pârlită la un colț aflat mai sub masă și cu ruptura prost țesută mascată cu grijă să nu se vadă. Și tot a ei fusese ideea să servească pui prăjit, șuncă și tot felul de garnituri, când cina lor obișnuită de joi seara erau rămășițele celei de miercuri, transformate în supă și, dacă prețurile la piață nu erau prea ridicate, puțin pește. Altădată, Laurel i-ar fi ținut mătușii sale așa o teorie cu privire la această extravaganță încât ar fi trimis-o pe biata femeie direct la culcare, dar astăzi avea destule pe cap și fără să se mai apuce la ceartă cu mătușa Sophie.

Tăcerea se instalase brusc, așa cum de obicei se întâmplă la o astfel de masă, ceea ce-i dădu lui Laurel un prețios răgaz să se fortifice pentru timpul care mai rămăsese din seara aceea. Din momentul în care Seth Tait venise, agitația nu slăbise o clipă, și nici vorbăria, întreținute în special de mătușa Sophie, care nu știa ce să mai facă pentru ca el să se simtă confortabil și binevenit în casa lor. Caroline își învinsese timiditatea atât cât să-i țină și ea isonul — Laurel n-o putea condamna pentru asta, Caroline era drăguță cu toată lumea. Iar Peter, pe care contase să păstreze calmul și distanța, în seara aceea arăta evident stingherit de prezența străinului, nereușind altceva decât să înrăutățească situația. Laurel fusese, desigur, toată seara în alertă cu toate că până în momentul acela Seth Tait se comportase politicos și manierat, fără să facă nici măcar o singură referire la împrejurările în care se întâlniseră. Aproape că începuse să se relaxeze.

Laurel profită de momentul de lâncezeală a conversației pentru a-i studia pe cei doi bărbați din fața ei, iar comparațiile se dovediră inevitabile. Erau amândoi cam de aceeași înălțime, amândoi aveau părul blond-cenușiu, deși al lui Peter era cu o nuanță mai închis și amândoi erau niște tineri destul de drăguți. De când se știa, considerase bărbații ca fiind foarte asemănători între ei, în afară de unele mici deosebiri de suprafață, părere pe care o găsea perfect confirmată și în cazul de față, pentru că nici o trăsătură fizică a vreunuia dintre ei nu-l plasa în avantaj față de celălalt. Dar de ce atunci Peter, pe care majoritatea tinerelor domnișoare îl considerau de-a dreptul chipeș, așezat lângă Seth Tait, arăta șters și lipsit de farmec?

Cu cât studia problema, cu atât Laurel se lămurea că deosebirile nu erau de ordin fizic.

Fața lui Peter era puțin mai delicată, evident, fiind marcată de prezența unor mustăți de un blond mai închis; umerii lui nu erau chiar așa de largi, ca ai celuilalt, și nici forma brațelor, de sub țesătura hainei, arăta să nu fie aceeași. Dar aceste trăsături erau de apreciat la un băiat de oraș și nu atârnau în defavoarea lui. De altfel, la un concurs de frumusețe, Peter ar fi câștigat, fără îndoială.

Nu, atracția pe care o exercita Seth — dacă atracție putea fi numită — era mai subtilă și mai greu de definit. Iradia din liniile hotărâte ale feței, din pielea bătută de vânt și de soare a obrazului, din fixitatea privirii leneșe, din felul în care zâmbea fără să zâmbească, mereu cercetător, mereu la pândă. Avea o dezinvoltură și o siguranță de sine care nu se putea învăța sau imita, iar vorba îi era tărăgănată și stăpânită. Laurel sesiză că virilitatea și naturalețea lui erau neobișnuite pentru ea. Nu mai întâlnise un bărbat așa de pur masculin până atunci.

Probabil că asta simțea și Peter, pentru că

atitudinea lui față de Seth era un amestec de venerație şi invidie ascunsă cu grijă — ca un cățel ce-şi vede dintr-o dată teritoriul amenințat de un dulău. Ştia că o înfruntare ar fi fost inutilă, dar nu se putea abține să nu mârâie la el. Laurel găsea că este amuzant — dar şi trist.

Laurel se întoarse către Seth Tait şi constată că acesta o privea cu o licărire de zâmbet în ochi, ca şi cum ar fi ştiut că îl compara cu Peter şi nu ar fi avut nici o îndoială cu privire la rezultatul comparației. Ca o confirmare a bănuielilor ei, el îi făcu cu ochiul într-o manieră cât se poate de indecentă.

Laurel îi susținu privirea,refuzând să roşească. Îşi netezi şervețelul din poală şi rosti pe un ton dulceag:

— Ce urâtă părere trebuie să-ți fi făcut, domnule Tait. Am tot flecărit despre noi şi nu ți-am dat posibilitatea să ne spui nimic despre dumneata. Povesteşte-ne câte ceva, domnule. Ce vânt vă aduce în Charleston?

— Afacerile, răspunse el.

Iar când ea trase aer în piept, gata să-şi continuie interogatoriul,el adăugă pe un ton hotărât:

— Afaceri personale.

Dar Laurel nu se lăsă.

— Probabil că aveți rude aici.

— N-aş putea spune.

Ea încercă din nou.

— De unde sunteți?

Licărirea amuzată juca încă în ochii lui, ca şi cum ar fi înțeles provocarea şi îi făcea plăcere.

— De o vreme, răspunse el, din Wyoming.

Sophie se întoarse către Peter.

— Nu se măritase Henrietta Gibbs cu cineva Tait? Sunt sigură că familia ne este cunoscută.

Peter zâmbi către ea, politicos.

— Nu, doamnă, nu cred.

Se întoarse apoi către Seth.

— Desigur, nu te-ai născut în Wyoming, domnule Tait. Nimeni nu se naşte în Wyoming.

Tonul liniştit şi expresia lui Seth nu suferiră nici o modificare.

— De fapt, destul de puțini oameni se nasc acolo în fiecare an, domnule Barton. Corciturи şi indieni în cea mai mare parte, dar totuşi oameni.

Peter avu bunul simț să se arate fâstâcit.

— Bineînțeles. Am vrut să spun oameni albi.

— Mda, cred că sunt câțiva şi albi, dar eu nu țin socoteală de asta.

Seth se apucă să ungă un biscuit cu unt. Laurel, iritată de această digresiune, se simți datoare să-i dea o mână de ajutor lui Peter.

— Unde v-ați născut, domnule Tait?

Sophie se încruntă din cauza concentrării, apoi sugeră:

— Poate familia Tait din Atlanta. Da, asta trebuie să fie. Am să-i scriu mâine o scrisoare lui Dorothea... sau se numea Charlene?

Seth o privi pe Sophie, apoi se întoarse către Laurel, care aştepta foarte hotărâtă răspunsul lui.

— Ca să spun adevărul, răspunse el fără nici o urmă de jenă, nu prea ştiu de unde vin, unde m-am născut. Ai mei au fost ucişi în drum spre vest când eram abia un țânc.

Caroline scăpă un suspin de compasiune, iar Peter se înecă cu o înghițitură de apă. Laurel îşi putea imagina cu uşurință ce simțea el. Peter fusese destul de nemulțumit de faptul că primiseră în casă un bărbat total necunoscut, în plus, acum se dovedea că nu numai ele nu ştiau nimic despre familia lui, dar nici Seth nu ştia. Pentru cineva care intra cu uşurință în panică, precum

Peter, noutățile erau îngrijorătoare.Dar Laurel era intrigată.

— Şi ce făceați în Wyoming, domnule Tait? i se adresă.

— Câte puțin din toate.

Peter îşi revenise, dornic să se amestece în discuție.

— Am auzit că cea mai de viitor ocupație, acolo, este creşterea vitelor.

— Destul de adevărat, dar eu mă ocupam de cai.

Sophie reacționă imediat.

— Am câțiva prieteni în Kentucky care se ocupă cu creşterea cailor. Poate îi cunoaşteți, famila Early?

Seth îi zâmbi politicos.

— Nu, doamnă, mă tem că nu-i cunosc.

— Dar trebuie să îi cunoaşteți. Am auzit că au cei mai buni cai de tracțiune din tot ținutul. El este un bărbat scund, cam rotofei şi cu chelie. Şchiopătează uşor...

— Caii domestici nu prea sunt solicitați în vest, explică Seth. Noi ne ocupam mai mult de mustangi, dresându-i pentru încercuire.

Povestea era în mare parte adevărată. Nu eliminase decât un amănunt: ultima herghelie de mustangi pe care îi îmblânzise era furată.

Sophie îl privi nedumerită:

— Sunt folosiți de cei care cresc vite, explică el.

— Oh.

Tonul şi expresia feței ei se destinseră.

Laurel, curioasă, îi atrase atenția:

— Ai zis "noi".

O umbră ciudată îi străbătu fața şi-şi făcu de lucru cu furculița.

— Am avut un asociat. Acum este mort.

— Dragele mele, le mustră Caroline cu blândețe,

cred că îl plictisim de moarte pe domnul Tait. Trebuie să ne ierți, domnule Tait.

Se întoarse către Seth, afișând un zâmbet timid.

— Poate că părem îngrozitor de insistente, dar nu am mai cunoscut pe nimeni din vest până acum. Cred că toți cei din est găsesc subiectul fascinant.

Expresia feței lui Seth se îmblânzi, când se întoarse spre ea.

— Este un ținut aspru, doamnă, deși pare interesant când este vorba de poveşti. în realitate, acolo nu este atât de grozav, precum se spune.

— Vai, cred că Peter este dezamăgit.

Laurel îl privi provocator pe Peter, încercând să-i alunge cutele de pe frunte şi să-l atragă în conversație.

— El este autoritatea noastră locală în materie.

Seth îl studie, cu o mimică lipsită de interes.

— Într-adevăr?

— Miss Laurel exagerează.

Peter strecură spre Laurel o uitătură plină de dojană şi jenă. Râsul îi sună neconvingător şi fals.

— Mărturisesc că manifest un oarecare interes pentru vest, dar cunoştințele mele se rezumă la ceea ce citesc în romanele de duzină.

Datorită ochilor inexpresivi ai lui Seth, deveni şi mai jenat. Ridică din umeri.

— Istorii despre bandiți, mai ales. Ştii; frații James, Billy the Kid, Peach Brady şi Colonelul Ike...

Ca lovită de un bici invizibil, Laurel îşi răsuci iute capul spre Seth Tait. Colonelul Ike. Numele despre care o întrebase azi-dimineață. Ce naiba...?

Văzu mâna lui Seth oprindu-se în aer pentru o fracțiune de secundă înainte de a aşeza furculița pe farfurie. În rest, nici un alt semn că ar cunoaşte pe cineva numit Colonelul. Nimic nu se schimbă pe fața lui. Laurel

se uită la Peter.

— Trebuie să fie o ocazie extraordinară pentru tine să întâlneşti pe cineva care a cunoscut aceste personaje în realitate, Peter. În loc să citeşti despre ei poveşti scrise din auzite, ai putea să scrii tu însuți din ceea ce ar avea de spus domnul Tait.

Nici măcar cuvintele acestea nu modificară expresia lui Seth Tait. Doar ochii, remarcă Laurel, erau foarte reci. Reci ca gheața.

Peter îi zâmbi condescent.

— Sunt sigur că domnul Tait nu are ocazia să trateze cu asemenea personaje. Dacă cineva traversează fluviul Mississippi, nu înseamnă că este prieten la caramă cu orice tâlhar care şi-a făcut un nume pe acolo.

Dar în ochi i se citea o undă de curiozitate pe care nu o ascundea prea bine, în ciuda efortului de a păstra un ton neutru.

— Totuşi, cred că aveți mai repede posibilitatea să auziți tot felul de lucruri, față de noi, cei din Charleston, domnule Tait. O mică poveste despre întâmplări din vest ar fi interesantă pentru cititorii mei.

— Nu ştiu ce v-aş putea spune, domnule Barton, spuse Seth calm, decât să nu credeți tot ce citiți în cărți. Nu au rămas prea mulți bandiți în ținutul de unde vin eu. Guvernantele şi ziariştii i-au gonit aproape pe toți.

Sophie chicoti jenată. Chiar şi Caroline zâmbi. Peter părea că nu prea ştie cum să înțeleagă spusele lui şi, înainte să se hotărască, Laurel interveni:

— Dar vai, sunteți prea modest, domnule Tait! Cu siguranță, ştiți tot felul de zvonuri care ne-ar face mare plăcere să le auzim, dar sunteți prea timid. Ce ne puteți spune despre individul acesta, Peach, şi despre Colonelul... ?

Se uită inchizitor spre Peter.

— Ike, completă Peter, deşi era dornic să schimbe subiectul.

Seth Tait îl scuti de o eventuală continuare.

— Din câte ştiu eu, doamnă, au murit amândoi.

Se întoarse către Sophie.

— Doamnă Sinclair, acesta a fost fără îndoială cel mai gustos pui pe care l-am gustat vreodată. Cunosc câţiva gurmanzi care ar veni călare tocmai din cealaltă parte a continentului pentru o asemenea masă, şi eu sunt unul dintre ei. Vă mulţumesc foarte mult.

Sophie se înroşi la faţă, radiind de încântare.

— Oh, domnule Tait, sunteţi un linguşitor.

— Mai avem şi plăcintă, spuse Caroline, sau căpşune proaspete dacă preferaţi.

— Vă mulţumesc, doamnă dar cred că acum n-aş mai putea mânca absolut nimic.

Caroline îşi puse şervetelul la o parte.

— Bine, dacă aşa doriţi. Atunci să-i spunem lui Lacey să ne servească nişte cafea de la gheaţă în salon?

Peter o ajută pe Caroline să se ridice. Laurel se ridică în picioare, făcându-şi ostentativ vânt cu batista.

— Eu, una, cred că o să mor de cald dacă nu iau o gură de aer curat. Domnule Tait...

Se întoarse spre el, tratându-l cu cel mai încântător zâmbet de care era capabilă.

— V-ar face plăcere să mă însoţiţi la o plimbare prin grădină?

Zâmbetul acela obraznic îşi făcu din nou apariţia în colţul gurii lui Seth Tait.

— Miss Laurel, aş fi onorat.

Laurel observă privirea speriată a lui Peter şi expresia de nedumerire de pe faţa mătuşii Sophie, dar se grăbi să iasă din cameră înainte ca vreunul să apuce să

spună ceva. Dar în momentul în care păşi afară în verandă, Laurel regretă gestul făcut. Una era să se afle cu Seth Tait, aşezaţi la masă, cu flecăreala mătuşii Sophie, stinghereala lui Peter şi farmecul Carolinei drept companie, şi alta să se afle cu Seht Tait singură în întuneric. Toată enervarea şi suspiciunea pe care se străduise să le alunge de dragul bunelor maniere, cât stătuseră la cină, năvăliră acum înapoi, şi asta nu era tot.

Despărţită de ceilalţi doar de pătratul de lumină din uşa de la sufragerie, Laurel se simţea totuşi izolată; prezenţa bărbatului de lângă ea se contura ca o forţă fizică. Aceeaşi virilitate care o copleşise pe mătuşa Sophie, îl intimidase pe Peter şi o făcuse pe Caroline să se retragă în timiditatea ei, nu putea rămâne fără efect asupra lui Laurel. Nu era nevoie ca el să facă mai mult decât să stea lângă ea pentru ca inima să-i bată mai repede — nu era sigură dacă de teamă sau de plăcere.

El îi oferi braţul, dar ea se prefăcu că nu observă şi o luă în jos pe scări, ridicând uşor poalele rochiei.

— De ce oare am senzaţia că nu m-ai invitat aici doar pentru o plimbare romantică sub razele lunii? murmură el.

— Poate pentru că, domnule Tait, răspunse ea, în ciuda strădaniilor de a dovedi contrariul, ai totuşi ceva bun simţ.

— Uneori, da, admise el.

Vocea lui trăda zâmbetul ascuns.

— Dar nu întotdeauna, când este vorba despre femei.

Laurel trase aer în piept şi-şi împreună mâinile în faţă, hotărâtă să preia controlul conversaţiei, înainte să o facă el. În ciuda înfăţişării şi manierelor sale, care numai curtenitoare nu erau, avea, ce-i drept, un fel de a vorbi care te putea fermeca. Din fericire, Laurel nu se lăsa uşor

fermecată.

— Întâi de toate, rosti pe un ton inexpresiv, şi cred că ştii asta, deşi ne-ai spus o poveste emoţionantă despre faptul că eşti orfan, află că n-am crezut o iotă.

— Adevărat? De ce?

— Era prea emoţionant. Exact ca subiectul acelor poveşti oribile pe care le citeşte Peter şi exact stilul de poveste pe care ar spune-o cineva pentru a evita să răspundă când i se pun întrebări despre el însuşi.

El începu să chicotească, apoi să râdă cu poftă, sincer amuzat. Laurel îi aruncă o privire bănuitoare şi nu-i plăcu ce văzu. Faţa lui, argintată de lumina palidă a lunii, umbrită pe alocuri, îl făcea să semene cu un satir. Râsul care îi juca în ochi era răutăcios. Răutăcios, seducător şi foarte stingheritor. Se încordă instinctiv.

— Nu văd ce este aşa de distractiv.

O măsură cu privirea aceea amuzată.

— Nu, doamnă, bănuiesc că nici nu ai avea cum.

Se străduí să devină serios, cu toate că o încreţitură din colţul buzelor arăta că încă mai este amuzat.

— Realitatea este că am fost lăsat orfan în drumul către vest şi că nu ştiu nimic despre familia mea, şi singurul lucru pe care l-ai ales ca exemplu ca să mă faci mincinos a fost probabil singurul adevăr pe care o să ţi-l spun vreodată.

Laurel se încruntă. Era ceva mai mult decât tulburător în declaraţia rostită cu o asemenea francheţe. Privirea lui fixă, amuzată, îi producea furnicături pe piele. La un moment dat, în timp ce discutau, se opriseră în loc. Laurel se grăbi să reia mersul, ţinându-şi poalele strânse ca să se ferească de spinii unei tufe de trandafiri.

— Aşadar, recunoşti că eşti un mincinos.

Cu pasul lung, uşor, lui nu-i era greu să se ţină aproape de ea.

— Printre altele.

Ar fi fost extrem de curioasă să ştie care erau acele "altele", dar îşi dădea seama că nu are rost să întrebe.

— Majoritatea mincinoşilor au un motiv să mintă.

— În majoritatea cazurilor, este mai uşor decât să spui adevărul. Îmi dau silința să rezolv problemele pe calea cea uşoară, atunci când pot.

— Înțeleg.

Ea îl privi pe sub gene, cu speranța să-l prindă cu garda coborâtă.

— Eşti un om extrem de ciudat, domnule Tait. De exemplu, când ai amintit de Colonelul Ike. Mă tot întreb, ce fel de legătură ai putut crede că am cu un bandit legendar?

Tocmai treceau prin umbra unei mimoze. Oricât s-ar fi străduit, nu-i putea vedea fața. În orice caz, vocea îi era perfect calmă.

— Nu-mi dau seama.

— Trebuie să fi avut un motiv să întrebi, insistă ea.

Simțea cum înțepeneşte din cauza tensiunii, căci nimic din atitudinea sau din tonul lui nu lăsa să se ghicească ceva din ce gândea.

— Probabil că am avut, aprobă el. Dar acum am uitat complet motivul.

Când o privi, pe chipul lui se citea ceva între râs şi neîncredere.

— Chiar se scriu cărți despre indivizii aceia?

— Bineînțeles că se scriu, răspunse ea, simțind cum se enervează. Dumneata citeşti, domnule Tait?

— Când am ocazia. Inscripții de pe cruci, cel mai adesea, sau etichete de pe conserve. Şi uneori Homer sau Platon, dacă îmi cad în mână.

Laurel pufni, mai mult ca să-şi înăbuşe un zâmbet. Chiar că era un bărbat neobişnuit.

— Schimbi subiectul, domnule.

— Da?

— Subiectul, îi aminti ea, era Colonelul Ike.

— Oh, da. Va trebui să caut să citesc şi eu una din cărţile despre el, într-una din zilele acestea. Par interesante.

Laurel se opri brusc şi se răsuci către el. Îi veni să bată din picior de enervare, şi singurul lucru care o făcu să se abţină era convingerea că o asemenea manifestare n-ar fi dus decât la o nouă ocazie pentru ca el să râdă de ea. Aşa că se mulţumi să-l privească în ochi şi să spună:

— Foarte bine, domnule Tait, de acum înainte faci cum crezi. Dar te asigur că subiectul acesta nu este închis şi că am o memorie foarte bună. Aşa că vom mai vorbi despre asta.

Şi, spre surprinderea şi consternarea ei, o licărire ce părea a fi tristeţe îi străbătu privirea.

— Da, aprobă el în şoaptă. Cred că vom mai vorbi.

Aerul nopţii era fierbinte, încărcat cu miresme de iasomie şi caprifoi. În umbrele grădinii, culorile erau şterse şi zgomotele estompate. Era uşor să uiţi că dincolo de gardul viu şi de grilajul de fier exista o altă lume — o lume calmă şi liniştită şi, pentru Laurel, plină de siguranţă. Dincoace, ea se afla singură cu Seth Tait. În locul acesta, retras, un asemenea fapt n-o îndemna nici la calm, nici la linişte. Şi se simţea departe de a fi în siguranţă când el o privea fix, dus pe gânduri, ca acum. Simţea că era posibil să se întâmple orice, iar inima îşi sporea pulsul numai când se gândea la asta.

Dar Seth păşi din nou. Vocea îi era la fel de liniştită ca şi mersul.

— Povesteşte-mi despre reporterul acesta, prietenul tău.

Laurel rămase pentru o clipă dezorientată.' Avu

nevoie de câteva secunde pentru a imita calmul întrebării lui:

— Ce vrei să ştii?

— Este amorezul tău?

Laurel izbucni în râs, dar era mai mult o izbucnire nervoasă. Pulsul i se acceleră din nou din cauza surprizei.

— Peter? Dumnezeule mare, nu. E un prieten vechi, şi atât.

Îi întoarse privirea, conştientă că gestul era sfios, deşi îşi dorea să nu fi fost.

— De ce întrebi?

Strălucirea atotştiutoare, sincer amuzată din ochii lui, contrasta cu calmul din cuvintele pe care le rosti.

— Nu pare să mă placă prea tare.

Laurel se simţi fără să vrea jignită. Nu flirta ea prea des, dar era obişnuită ca, atunci când se întâmpla să o facă, gentlemanul să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Peter este de părere că eşti un băgăreţ, îl informă ea fără menajamente, un individ suspect, o companie nepotrivită pentru nişte femei binecrescute. Şi, pe urmă, adăugă ea aproape triumfător, ştie unde te-am cunoscut, ceea ce nu prea este în favoarea ţinutei tale morale.

— Dar nici în favoarea ţinutei tale morale, îi atrase el atenţia, şi Laurel pufni.

— Şi, s-ar cuveni să observe, continuă Seth, că am păstrat micul tău secret ruşinos, aşa că, deşi s-ar putea să nu fiu un gentleman, cred că aş merita o oarecare apreciere ca om de onoare.

— Acesta este un aspect care ar mai trebui discutat, mormăi Laurel, dar îşi încetini pasul şi se uită spre el:

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru

ista. A fost amabil din partea ta.

El înclină capul, schițând un zâmbet uşor, dar îşi ținu ochii fixați într-ai ei.

— Cu asta ai două datorii la mine. Laurel se întoarse enervată şi mări pasul.

— Peter are dreptate, îi aruncă ea, nu eşti o companie potrivită pentru o femeie binecrescută.

— Dar dumneata, Miss Laurel? întrebă el pe un ton liniştit. Dumneata ce crezi despre mine?

Laurel se opri. Se trezi stând atât de aproape de el, încât poalele rochiei îi atingeau pantalonii, față în față, cu chipurile primejdios de apropiate. El nu se dădu înapoi şi nici ea nu o făcu. Se uită fix în ochii lui şi rosti răspicat:

— Eu cred, domnule Tait, că eşti un bărbat periculos.

Un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

— Cred, murmură el, că ai dreptate.

Ea îşi dădu seama dinainte ce avea el să facă; nu aveai cum să nu ghiceşti, din zâmbetul acela şi din felul în care privirea lui alunecă încet pe fața ei, în jos, către buze, apoi către gât, oprindu-se pe umflătura sânilor. Răsuflarea i se tăie, iar inima porni să bată de să-i sară din piept, dar nu schiță nici un gest să-l împiedice.

Gura lui se lipi de gura ei cu o mişcare iute, bruscă, sigură, care o şocă prin îndrăzneala ei. Sărutările pe care Laurel le cunoscuse de la celălalt bărbat erau delicate, ezitante, chiar timide, mai ales respectuoase şi timide. În sărutul lui Seth, nu era nici urmă de respect şi mai ales nici un fel de ezitare. Îi poseda gura ca şi cum avea drepturi depline asupre ei, făcând-o să amețească şi să ia foc; lăsând-o fără puteri. O înconjură cu brațele şi o lipi aşa de tare de el încât îi simți muşchii pieptului apăsându-i sânii, şi coapsele tari strivind-o prin stofa rochiei. Nu putea să se zbată; nici măcar nu încercă.

Parcă plutea. Simțurile îi erau copleşite de febra care îi cuprinse trupul, de flăcările care îi dansau sub pleoapele închise, de tunetul din urechi şi de tremurul muşchilor.

Gura lui îi frământa buzele, i le sorbea, căuta, îi poruncea să răspundă. Şi probabil răspunsese. Instinctele încă neexplorate, scăpate de sub control, o copleşeau. Încă nu mai simțise căldura unui bărbat care o împresura, puterea unui bărbat care o strângea în brațe, buzele unui bărbat care porunceau cu îndrăzneală buzelor ei.

El fu acela care se desprinse din sărut. Ea îşi pierduse de mult puterea de a se împotrivi. Mâinile lui îi alunecară pe brațe, susținând-o uşor, şi gura i se îndepărtă încet de a ei. Ea deschise ochii şi o bună bucată de timp nu văzu nimic în afară de umbre, de lumina lunii şi de ochii lui întunecați de dorință, privind în ochii ei.

Inima i se zbătea aşa de dureros încât nu-şi putea recăpăta respirația. Palmele îi erau umede, iar picioarele abia îi suportau greutatea. Pielea încă păstra urmele atingerilor lui.

Dar, treptat, vederea i se limpezi, respirația îşi normaliză cât de cât ritmul şi putu să zărească zâmbetul sardonic care îi flutura pe buze. Cu o smucitură, se desprinse din mâinile lui, care încă o susțineau.

Îşi simțea buzele umflate şi aspre, sânii la fel. Nu putea nici să se uite la el fără să simtă din nou valul acela care îi invadase simțurile, la fel de puternic în amintire cum fusese în realitate. Dar făcu un efort să-şi îndrepte umerii, să-i susțină privirea, şi rosti:

— Putem considera că mi-am plătit datoria, domnule Tait?

Scutură din cap.

— Numai cu un sărut? Nu cred, Miss Sinclair.

Trase scurt aer în piept, îşi îngustă ochii, dar el ridică un deget, prevenitor.

— Să nu te aşezi niciodată la masă, o sfătui el, fără să ştii ce miză e în joc.

După care, se înclină politicos şi îi oferi braţul.

— Ne întoarcem alături de ceilalţi?

Laurel îşi adună poalele rochiei şi o luă, înţepată, înainte. Îl auzi râzând încet în spatele ei, dar nu întoarse capul.

Capitolul 6

Seth mai fusese în case ca a lui Miss Elsie — existau case de toleranță în Denver şi Dodge City pe lângă care aceasta arăta jalnic — dar persista ceva în acest stabiliment care făcea ca orice bar, bordel sau sală de dans să pară o biată încercare de a imita realitatea. Praful de pe draperiile de pluş nu se observa în lumina lămpilor, petele de pe covoare erau acoperite de umbre, mirosul greu de fum şi apă de colonie pe care-l simțise în dimineața aceea era înlocuit acum de parfumuri mai proaspete, mai incitante. Afacerile mergeau bine; se serveau băuturi, cărțile se învârteau şi femeile îşi licitau farmecele; dar toate se desfăşurau într-o atmosferă de rafinament pe care Seth o găsea ciudată şi tulburătoare.

Se râdea, dar niciodată cu țipete. Se cânta muzică la pian, dar nu strident. Femeile erau dintre cele mai provocatoare pe care le văzuse vreodată; chiar şi în cămăşuțele de dantelă şi în ciorapii de mătase reuşeau

să aibă un aer de modestie. Poate din cauza luminii cu nuanțe de galben ca mierea. Poate datorită felului în care bărbații, sub stricta supraveghere a lui Miss Elsie se purtau cu ele— gentlemani chiar şi într-un bordel. Poate totuşi era ceva în atmosfera din oraşul acesta. Orice-ar fi fost, Seth se simțea intrigat, şi plăcut impresionat.

Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse într-un local public fără să privească mereu peste umăr să vadă dacă-l urmăreşte cineva, şi îi era greu să renunțe la acest obicei. Deşi se simțea infinit mai confortabil într-un local ca al lui Miss Elsie decât la cină în casa Sinclair şi, cu toate că ceruse să o vadă pe Miss Elsie în persoană, muşchii i se încordară când auzi paşi uşori în spatele lui şi cineva îi puse mâna pe umăr.

— Hei, domnule, trebuie să-ți spun că n-aş fi crezut că eşti om de cuvânt.

Palma ei alunecă de pe umăr pe piept în jos în timp ce se aşeza pe brațul scaunului lui, zâmbind viclean.

— Chiar te-ai întors.

El o apucă de mâna care începuse să i se strecoare pe sub cămaşă şi făcu efortul de a-şi relaxa muşchii înainte să-i întoarcă zâmbetul.

— Fără supărare, doamnă, dar e numai o vizită amicală. Îți ofer ceva de băut?

Ea ridică din umeri şi se ridică în picioare, privindu-l bănuitoare.

— Dacă altceva mai bun nu ştii să faci.

Apoi se aşeză la masă, în fața lui, şi făcu semn chelnerului să aducă băuturile.

— Deci, se interesă pe un ton dulceag, ce anume ai dori de la mine şi ce crezi că poți cumpăra cu prețul unei băuturi?

— Ce te face să crezi că doresc ceva? Poate că vreau numai să te răsplătesc pentru că ai fost atât de

primitoare azi-dimineață.

Barmanul aduse sticla — whisky sec, preferatul lui Seth — şi Elsie îşi puse în pahar.

— Domnule, nu sunt fraieră. Tu nu ai dat nimic vreodată fără să primeşti ceva în schimb. Semeni foarte mult cu mine şi de aceea stăm acum la masă împreună, în loc să-ți spun să te cari de aici şi să laşi locul clienților care plătesc.

Seth ridică puțin paharul în semn de salut, ascunzându-şi zâmbetul. Ştia el că îşi alesese bine omul când venise la Miss Elsie, deşi până în momentul acesta nu-şi dăduse seama că îi plăcea femeia... şi-i plăcea din acelaşi motiv pentru care îi plăcea Miss Laurel. Se distră când îşi imagină expresia de pe figura lui Laurel, dacă ar fi fost să-i declare ce multe are în comun cu o curvă, şi de dragul acelei expresii îşi propuse ca într-o bună zi chiar să i-o spună.

— Informații, un mic sfat, asta doresc, reveni la Miss Elsie, şi m-am gândit că dacă există în oraşul acesta cineva care să mi le poată da, atunci tu eşti aceea.

Ea dădu din cap privindu-l cercetător.

— Mda, dar asta depinde, nu? Adevărat, nu prea se întâmplă multe în oraşul acesta fără ca eu să ştiu. Dar dacă vreau să vorbesc despre ceea ce ştiu, asta e cu totul altceva.

— Îmi place femeia care ştie să păstreze un secret.

— Mda, cred şi eu că îți place. Ca de exemplu, de ce ar vrea un anume bărbat să arunce un fleac de cinci dolari unui vagabond care s-o sperie de moarte pe o anume văduvă Laughton. Cred că ăsta e un secret care trebuie într-adevăr păstrat.

Seth nu comentă. Nu ştia de ce era surprins, dar trebui să recunoască, în sinea sa, că fusese prins cu garda coborâtă. Pe viitor trebuia să fie mai atent.

O privi, aşteptând, cu o faţă inexpresivă, ca tot ea să facă mişcarea următoare.

— Ai sânge rece, constată ea admirativ. Şi în caz că te interesează, preţul tăcerii mele este foarte rezonabil. Tot ce vreau este adevărul. Lui Miss Laughton şi altora le spui ce vrei, dar între noi doi nu încape decât adevărul. De acord?

Seth se uită la ea lung, cu faţa neclintită ca o mască.

— De acord, rosti în cele din urmă. Câtă vreme ai grijă ce întrebări pui.

Elsie râse aşa de tare încât unii întoarseră capetele. Bătu cu palma în masă.

— Ei, vezi? De-asta îmi place mie de tine!

Râsul i se stinse într-un rânjet.

— Am bani, îl informă ea, cred că mai mulţi decât oricine din oraşul acesta. Îl am pe primar, pe bancheri şi pe căpitanii de poliţie în buzunar. Nu prea mai am nevoie de multe de la viaţă în momentul acesta, dar tu mă faci să râd. Îmi gâdili auzul tocmai când credeam că nu mai există prea multe lucruri în lumea asta pe care să nu le fi auzit sau văzut, şi mă prăpădesc de râs numai când mă gândesc la ce ţi-ai pus în minte în ce o priveşte pe fandosita aia de Miss Laughton. Nu mă îndoiesc că o să-ţi plătească banii aceia cu vârf şi îndesat, indiferent ce o s-o coste. Astea sunt condiţiile mele, să ştii. Pentru nimic, nu dau nimic şi e treaba mea cu ce mă aleg...

Ridică paharul spre el şi îi făcu cu ochiul.

— Vreau să fiu spectator. Îţi convine?

După câteva clipe, Seth ridică şi el paharul şi băură amândoi.

Elsie i-l umplu din nou.

— Aşadar, de ce l-ai fi plătit pe puştiul acela s-o atace pe Miss Laughton?

— Am vrut s-o cunosc. N-aveam de unde să ştiu ce o să se întâmple înăuntru, aşa că am vrut să mă asigur că o să-mi fie îndatorată când va ieşi de aici.

Elsie aprobă din cap, clipind admirativ.

— M-am gândit şi eu că asta trebuie să fie. Şi de ce ai fi vrut să o cunoşti?

Pe faţa lui nu tresări nici un muşchi, dar Miss Elsie era o femeie inteligentă.

— Cred că asta era una din întrebările pe care nu trebuia să le pun.

— Hai să zicem că ea are ceva pe care îl vreau eu.

— Aş da mult să ştiu ce este acel "ceva", murmură Elsie.

Se rezemă pe spate şi luă încă o înghiţitură de whisky.

— Aşadar, ce crezi că aş putea face pentru tine?

Seth răspunse tărăgănat:

— Întâi şi-ntâi ai putea să-mi spui cum poate un bărbat să curteze o doamnă din lumea bună de la voi din oraş.

Elsie scăpă un hohot de râs care acoperi fundalul de murmure şi chicoteli înfundate din salon. Încă o dată, cei din jur se uitară spre ei.

Abia reuşi să se oprească din râs.

— Ei bine, băiete, zise, cu tine chiar că s-a întors iadul pe pământ!

Se aplecă spre el, îşi propti un cot în spătarul scaunului şi clătină paharul între degete cu un aer prefăcut gânditor.

— Pentru început, nu o ataci pe doamna aceea în mod direct. Nici n-ai vrea să faci una ca asta cu o împielităţă ca Miss Laughton. Mai întâi îi curtezi rudele, aşa se procedează. N-ai decât să-i trimiţi văduvei ăleia bătrâne nişte bomboane sau flori, după care ceri

permisiunea să treci pe la ele.

Rânji, măsurându-l de sus până jos.

— Nu că aş crede măcar o clipă că nu vrei altceva de la Miss Laughton decât s-o curtezi, sau că un tip arătos ca tine nu s-a gândit cum să pună mâna pe ea şi fără bomboane sau flori. Aşa că, să nu-mi zici pe urmă că ai dat banii degeaba pe băutură, ce vrei de fapt să afli de la mine?

Seth zâmbi, plimbându-şi parcă nepăsător degetele pe marginea paharului. Rămase aşa o vreme, uitându-se la ea.

— Ce vreau eu, spuse după un timp, este să ştiu care este cel mai tare joc din oraş. Mize mari, bani grei, jucători pe măsură.

N-ar fi putut să spună dacă cererea lui o surprinsese, sau nu făcuse altceva decât să îi confirme o bănuială. Precaută, aprobă din cap şi privi fix în ochii lui.

— Dispui de ce e nevoie ca să joci pe mize mari?

— Depinde, răspunse el, la fel de precaut, de ce anume e nevoie.

Ea se lăsă pe spate în scaun, dădu băutura peste cap, după care, printr-o mişcare rapidă a mâinii, întoarse paharul cu gura în jos. Puse dopul sticlei, pregătindu-se să pună capăt conversaţiei.

— În oraşul acesta, e nevoie de mai mult decât bani. E nevoie de relaţii. Pentru că cel mai tare joc este o cursă de cai.

— O cursă de cai, zici?

Seth se străduí să nu îşi trădeze satisfacţia, dar nu reuşi să-şi ascundă pe deplin încântarea din zâmbet. Destupă sticla şi îi umplu paharul lui Elsie.

— Povesteşte-mi despre asta.

După un moment în care păru că stă să cântărească, ridicând din umeri, Elsie luă paharul şi

începu să povestească. În următoarea jumătate de oră, Seth nu făcu altceva decât să asculte, să învețe şi să facă planuri.

Hugh Casom era obosit. Fusese de serviciu toată noaptea, pentru că recepționerul din tura de noapte se îmbătase, sau se bătuse cu nevastă-sa, sau şi una şi alta, căci nu venise la slujbă. Hugh tare ar fi vrut o ceaşcă de cafea — tocmai se gândea să iasă din hotel şi să intre în cafeneaua de peste drum, când Laurel Laughton năvăli ca o furtună în holul hotelului.

Miss Laurel era de obicei grăbită, dar de data aceasta era mai mult decât atât, remarcă Hugh. Sub pălăria pe care nu se obosise să şi-o prindă bine pe cap, părul era răvăşit, iar pe frunte şi pe gât atârnau şuvițe rebele. Obrajii îi ardeau şi ochii ... ei bine, dacă existau ochi verzi care să arunce flăcări, atunci aceştia erau ochii lui Miss Laurel. Oboseala făcu loc agitației, iar Hugh îşi îndreptă gulerul şi-şi pregăti zâmbetul profesional. Dar înainte să apuce măcar să rostească un "Bună dimineața", Laurel Laughton ajunse la tejghea, îşi propti palmele pe ea şi porunci:

— Vreau să-l văd pe Seth Tait

Hugh clipi nehotărât.

— Seth Tait, repetă ea nerăbdătoare. Locuieşte în hotelul acesta?

Hugh nu-şi putea da seama ce-l şoca mai tare: impolitețea lui Miss Laurel sau faptul că ea venise într-adevăr să caute un bărbat, oaspete al unui hotel. De când era el recepționer nu mai văzuse una ca asta, şi pentru o clipă nu ştiu cum era mai corect să procedeze. Îşi dori să nu fi stat treaz toată noaptea. Îşi dori măcar să fi băut o ceaşcă de cafea.

De un lucru tot era sigur. Nici o împrejurare, oricât

de bizară, nu era o scuză pentru a renunța la politeţuri. Aşa că zâmbi şi zise:

— Bună dimineața Miss Laurel. Întotdeauna îmi face plăcere să vă văd. Cum vă merge în dimineața aceasta frumoasă?

— Sunt foarte grăbită şi nu sunt deloc dispusă să pierd vremea, răspunse Laurel. Mulțumesc de întrebare. Domnul Tait?

Zâmbetul lui Hugh tremură puțin.

— Oh, da, este oaspetele nostru. Un adevărat gentleman, dacă-mi permiteți.

Îşi venise în fire şi tocmai se pregătea să-şi povestească impresiile despre Seth Tait şi despre obiceiurile lui şi, pe parcurs, să găsească o modalitate subtilă pentru a afla ce legătură era între el şi doamnele Sinclair, care era conținutul mesajului pe care i-l trimisese şi cine era prietenul comun, dar Laurel nu-i dădu ocazia.

— Numărul camerei, ordonă ea.

De data aceasta Hugh fu într-adevăr luat pe nepregătite, încât nu mai ştiu ce să spună.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Casom, ştiu foarte bine că nu eşti tare de urechi, aşa că nu te mai holba la mine. Are un număr la cameră, nu-i aşa?

— D...da... Da, sigur... 110. Dar, Miss Laurel...

— Mulțumesc.

Ea porni către scări.

— Miss Laurel, staţi! Nu puteți să urcați!

Hugh Casom se repezi de după tejghea.

— Lăsați că-l chem eu jos...

— Nu, mulțumesc. Mă descurc şi singură.

— Miss Laurel, acesta este un hotel respectabil! Nu puteți...

Dar "nu poți" nu părea a fi un cuvânt existent în vocabularul lui Laurel Laughton şi Hugh nu prea avea

cum s-o oprească fără să dea naştere unui scandal şi mai mare decât cel care era de-acum inevitabil. Aşa că rămase pe loc, frământându-şi mâinile, neştiind ce altceva putea face, sperând că Miss Sophie n-o să afle niciodată, sperând ca soţia lui să nu afle, sperând în zadar ca Seth Tait să fi coborât deja din cameră... dar neştiind ce altceva putea face.

Tocurile pantofilor lui Laurel ţăcăneau pe podeaua de marmură. Simţea privirea şocată, disperată a lui Hugh Casom în spate, şi acesta era încă un motiv să fie furioasă pe Seth Tait. Până după-amiază, tot oraşul avea să ştie că Laurel Laughton intrase în camera de hotel a unui bărbat... ceea ce nu era mai rău, încercă ea să se justifice, decât să intri într-un bordel.

Nu era adevărat că lui Laurel Laughton îi plăcea să scandalizeze societatea numai aşa, de drag; singurele cazuri când sfida convenţiile sociale erau atunci când acele convenţii constituiau inconveniente pentru ea. Nu era adevărat nici că, aşa cum le plăcea să sugereze unora înguşti la minte, fiind orfană de război, nu fusese educată cum trebuie. Ştia cât se poate de bine că o lady care nu dădea nici doi bani pe reputaţia ei nu avea decât să intre într-un hotel şi să întrebe care e numărul camerei unui bărbat care locuia acolo. Dar când era vorba de bani, multe reguli sociale fuseseră încălcate, iar reputaţia lui Laurel părea să fie sortită astfel.

Hotelul Charleston era cel mai măreţ din tot oraşul — şi, într-adevăr, mulţi spuneau că era cel mai măreţ din tot sudul. Era înalt de patru etaje, iar faţada lui cuprindea distanţa dintre două străzi. Rezistase ravagiilor produse de război, focului şi inundaţiilor, ca un monument al vremurilor apuse, vremuri de glorie, vremuri mult mai opulente. Avea două verande care dădeau spre stradă, una la etaj şi alta la parter;curtea deschisă era

înconjurată de balcoane. Laurel participase la o nuntă care se sărbătorise în curtea aceea şi la un bal de binefacere desfăşurat în sufrageria elegantă şi largă de vreo treizeci de metri. Nu fusese niciodată, se înţelege, sus, pe scări.

Hotărât lucru, îşi spuse ea, faptul că în plină zi dăduse buzna într-un bordel şi se certase cu matroana localului, trebuie să fi contribuit foarte mult la siguranţa de sine, pentru că, deşi gâtul i se uscase de emoţie, reuşea să ţină capul sus şi să păşească înţepat. La urma urmei, socotea ea, odată ce făcuse un asemenea gest, puţine lucruri în viaţă ar mai fi putut s-o tulbure — sau cel puţin asta îi era părerea până ce ajunse în dreptul uşii camerei 110.

Bătu. În primul moment, nu primi nici un răspuns. Enervată, strânse din buze apoi ridică pumnul să bată din nou. Dar uşa se deschise iar Seth Tait îşi făcu apariţia... în pielea goală.

Sau cel puţin aşa înregistră Laurel la prima vedere, nevenindu-i să creadă. Mai văzuse bărbaţi fără cămaşă până atunci, sau cel puţin de unul tot îşi amintea. Dar pieptul lui Jonathan, slab şi albicios, aproape lipsit de păr, semăna cu al unei fete, în comparaţie cu pieptul acestui bărbat. Avea muşchii laţi şi puternici, împletiţi în fâşii de-a curmezişul sânilor, tari şi plaţi peste abdomen. Nu era nimic delicat şi fragil în aspectul taliei, începând de la gât, răspândindu-se pe muşchii pieptului, îngustându-se din nou pe abdomen până mai jos de talia pantalonilor, se întindea un păr stufos, castaniu, înspicat cu auriu la vârf. Sfârcurile sânilor arătau ca nişte pietricele brune, şi simplul fapt că dădu cu ochii de ele îi aduse un val de fierbinţeală în obraji. Avea un prosop aruncat după gât şi urme de cremă de ras pe bărbie şi, ceea ce era mai rău, nu părea deloc jenat. De fapt, nu părea nici măcar

surprins.

O uşoară ridicare din sprâncene fu singura dovadă că remarcase într-adevăr apariţia ei neaşteptată, chiar la uşa lui, la ora opt dimineaţa, în rest expresia îi era la fel de încântată şi calmă, de parcă ar fi invitat-o să ia loc la masa de ceai.

— Vai, Miss Laurel. Ce drăguţ din partea dumitale să te deranjezi să-mi faci o vizită. Poftim înăuntru.

Se dădu la o parte din prag. Gestul cu care o invită semăna a provocare. Dar Laurel nu avea altă alternativă, decât, eventual, să reglementeze situaţia în coridor şi, desigur, nu avea nici o intenţie să procedeze astfel. N-avea nici o intenţie să fie văzută cu el, în general, dezbrăcat aşa cum era. Păşi înăuntru.

— Ce fel de bărbat deschide uşa fără să se îmbrace? îl mustră, străduindu-se din răsputeri să nu îl privească.

— Felul de bărbat căruia îi mai trebuie nişte apă caldă, sugeră el şi, în ciuda celor mai bune intenţii ale sale, Laurel trebui să se întoarcă spre el.

Abia atunci observă că ţinea mâna oarecum ciudat, răsucită la spate. Când se întoarse să-şi ia cămaşa, strecură mâna sub ea, cu un gest neglijent, ca ea să nu vadă ce ascunde... dar nu înainte ca Laurel să îşi arunce o privire. Şi atât fu de ajuns. Era un pistol.

Apoi, cu o mişcare rapidă şi sigură, vârî arma sub perna unui scaun şi îşi trase cămaşa pe el. Nu se întoarse până ce nu-şi încheie toţi nasturii până la brâu. Mintea lui Laurel lucra febril. Încerca să priceapă ce văzuse. Ce fel de bărbat ar avea nevoie nu numai să poarte o asemenea armă, dar să o mai şi ascundă la spate când deschidea uşa? Ce fel de bărbat frecventa case de plăceri şi antrena doamne respectabile în partide de poker cu mize importante, după care avea grijă să fie

invitat la cină şi se aşeza la masa lor fără să clipească măcar? Ce fel de bărbat...

— Şi ce vânt te aduce aici în dimineaţa asta frumoasă?

Se răsuci spre ea, continuînd să se încheie la ultimii nasturi. Nu-şi băgase cămaşa în pantaloni — ar fi fost un gest obscen să facă asta cu o doamnă de faţă — dar Laurel găsi impresia de dezbrăcat, creată de cămaşa care îi atârna peste pantaloni, încă şi mai deranjantă decât dacă n-ar fi purtat cămaşă defel.

Vocea aceea catifelată, tărăgănată, zâmbetul acela atotştiutor — zâmbetul acela care insinua că ştie prea multe despre ceea ce gândea ea şi, mai grav, faptul că nici nu-i păsa — o readuseră pe Laurel, cu brutalitate, în prezent şi îi înteţiră mânia.

— Cred că ştii perfect de bine, ce mă aduce, domnule Tait, răspunse printre dinţi.

Băgă mâna în poşetă, scoase un teanc de bancnote împăturite cu grijă şi le azvârli spre el. Fiind uşoare, bancnotele nu ţinură cont de furia celei ce le aruncase şi căzură fluturând pe podea, la două palme de tivul rochiei ei.

Seth urmări traiectoria banilor cu o figură plină de curiozitate şi interes.

— Oh, Miss Laurel, se pare că ţi s-a schimbat norocul. Felicitările mele.

— Singura schimbare de noroc pe care am avut-o în ultima vreme a fost când te-am întâlnit. Şi asta a fost în rău, i-o întoarse ea furioasă. Data viitoare, când ai nevoie de cineva faţă de care să îţi manifeşti pornirile caritabile, sau simţul umorului tău nesuferit, sau orice te-ar fi determinat să-mi strecori acei cincizeci de dolari în poşetă, fii amabil şi găseşte-ţi altă victimă! Eu am destule probleme şi aşa.

Smucindu-şi poalele rochiei, se întoarse către uşă.

Seth se aplecă să culeagă bancnotele. Chipul afişa o expresie de amărăciune, iar ochii îi străluceau răutăcioşi.

— Deci cu asta mă aleg pentru că am încercat să ofer o compensare pentru modul ticălos, în care am trişat la cărţi. Scuipat în faţă de însuşi modelul de bunătate creştină de la care mi-am cerut vreodată iertarea.

— Nu m-aş coborî într-atât să te scuip! Cât despre iertarea mea...

Ieşirea plină de demnitate pe care Laurel o avusese aproape asigurată, era ratată acum. Se răsuci spre el, aruncând flăcări din priviri:

— Cum de îndrăzneşti să mă umileşti în felul acesta! Să mă plăteşti ca pe o...

Aproape rosti cuvântul, după care i se tăie răsuflarea şi roşi de indignare şi furie.

— Nici măcar nu ai avut curajul s-o faci la lumina zilei, pe faţă; a trebuit să îmi strecori banii în poşetă — ce-a fost în mintea ta? Ai crezut că n-o să ştiu de unde sunt? Ai crezut că n-o să-mi pese? Ei bine, domnule Tait, se prea poate să nu fiu în stare să-mi respect principiile, dar să primesc bani de la un ticălos lipsit de scrupule şi mincinos ca tine, ei bine, limita asta încă n-am trecut-o! Bună ziua, domnule!

Se smuci iarăşi şi se îndreptă spre uşă, dar se opri încă o dată — de data aceasta din cauza unui hohot de râs.Se întoarse din nou, holbându-se nedumerită.

El culese bancnotele şi le înghesui neglijent în buzunarul de la pantaloni.

— Cred c-a meritat, spuse el, încă râzând. Ca să aflu limitele peste care nu treci!

O lady ar fi demonstrat cât este de furioasă prin forţa cu care ar fi trîntit uşa în spatele ei şi s-ar fi mulţumit

cu atât. Numai că o lady n-ar fi intrat niciodată în camera lui, în primul rând n-ar fi intrat în hotel. La Laurel Sinclair, curiozitatea ducea o luptă de la egal la egal cu furia. Puse încă o dată mâna pe mânerul uşiii. În momentul acela curiozitatea învinse. Se răzgândi şi întrebă furioasă:

— La ce te-ai gândit? De ce ai făcut-o?

— Ce? se miră el cu inocenţă. Nu poate fi luat drept un simplu gest cavaleresc?

Laurel se abţinu să nu pufnească. Oricum, expresia feţei era suficientă pentru a comunica ce părere avea despre o astfel de scuză.

El se rezemă cu spatele de lavoar, cu un cot sprijinit de suprafaţa acestuia şi se uită la ea, zâmbind abia ghicit.

— Ei bine, atunci poate mi-a fost milă de o văduvă care are de întreţinut o familie. Poate am vrut să te înfurii. Poate am vrut să reglez conturile între noi... sau poate n-am vrut decât să te văd încă o dată.

Adevărul s-ar fi putut ascunde în oricare dintre afirmaţiile acelea, sau în toate, sau în niciuna. Dar Laurel, neavând altă scuză decât că era, la urma urmei, femeie, o alese pe ultima.

— Şi de ce ai fi vrut să mă vezi încă o dată?

El zâmbi.

— Cred că ar trebui să fie evident.

— Nu te măguli de unul singur! i-o reteză. Râsul lui îi urcă un val de sânge în obraji.

Nu îi plăcea deloc felul în care privirile lui dansau pe trupul ei.

— Nici nu aş îndrăzni, doamnă. Evident că eşti singura cunoştinţă pe care o am în oraşul acesta, iar oamenii din Charleston sunt destul de distanţi cu necunoscuţii. Speram că m-ai putea prezenta câtorva

dintre ei.

Laurel nu ştia ce era mai umilitor, să fie obiectul atenţiilor lui vulgare, sau să nu fie. Ştia numai că era cel mai enervant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată şi primul instinct fu să dispară fără să mai scoată o vorbă. Dar, încă o dată, curioziatea învinse.

Aşa că, în loc să plece, făcu un pas îndrăzneţ către el.

— Cine eşti? întrebă pe un ton potolit. Ce cauţi aici? Ce vrei de la mine?

Zâmbetul i se şterse treptat, lăsând loc unei mimice gânditoare. Dar nu-i evită privirea şi nu clipi când ea continuă:

— De ce răspunzi la uşă cu un pistol la spate? De ce-ţi e frică? Susţii că ai afaceri pe aici, dar tocmai ai spus că nu cunoşti pe nimeni în afară de mine. Şi ce este cu acest Colonel Ike despre care m-ai întrebat? Ce vrei?

Tăcerea fu atât de lungă şi de profundă încât Laurel şi-ar fi putut număra bătăile inimii. Expresia feţei lui Seth arăta că era concentrat, de parcă ar fi fost pe punctul de a lua o hotărâre decisivă. O rază de soare trecu peste pragul ferestrei şi alunecă spre picioarele lui Seth, iar Laurel deveni brusc conştientă de virilitatea care umplea camera în care plutea un iz de săpun şi de cremă de ras. Era un parfum cu care era obişnuită de o viaţă şi căruia nu-i dăduse niciodată atenţie până atunci. Acum, însă, nu se putea gândi la altceva.

După o vreme, Seth spuse:

— O să-ţi fac o surpriză, Miss Laurel. O să-ţi spun adevărul — sau, oricum, o parte din el. Am venit aici să găsesc ceva, iar tu mă poţi ajuta. Cât priveşte ce vreau de la tine... ei bine, în momentul acesta, este foarte simplu. Vreau să-mi obţii o invitaţie la cursa de cai pe care Jockey Club o organizează sâmbătă.

Laurel rămase cu gura căscată. Oricât de urât ar fi fost din partea ei, nu era în stare de altceva în momentul acela. În cele din urmă, reuşi să spună cu răsuflarea întretăiată:

— Ce... vrei?

— Vreau să pariez pe un cal.

O notă de nerăbdare răzbătu în tonul lui, ca şi cum nu ar fi fost obişnuit să dea explicaţii, şi oricum obosise să o tot facă.

— Acest Jockey Club al vostru este cel mai conservator local din oraş, străinii nu sunt acceptaţi acolo. Tu ai moştenit dreptul de membru şi poţi să mă introduci ca invitat al tău.

— Ai bătut atâta drum, până în Charleston, ca să pui pariu pe un cal?

Simţea că ameţeşte.

— Crezi că poţi să vii aici, aşa, şi să ceri o invitaţie... crezi că ei o să te lase măcar... că eu o să... şi ce anume te face să fii atât de sigur că o să te ajut?

El zâmbi:

— Eu te-am ajutat, nu-i aşa? Am păstrat secretul în legătură cu Miss Elsie...

— Creatură ticăloasă, demnă de dispreţ, crezi că poţi să mă ameninţi cu...

El ridică mâna în semn de protest.

— Nici nu m-aş gândi la aceasta. Mă jigneşti dacă mă acuzi de aşa ceva. Şi, pe urmă, trebuie să admiţi că mi-am călcat pe inimă pentru tine. Ieri, am încercat chiar să-ţi restitui banii. Apropo, oferta este încă valabilă.

Ea scăpă un hohot de râs nervos.

— Crezi că poţi să-ţi cumperi intrarea în Jockey Club cu cincizeci de dolari? O să te coste mai mult, crede-mă!

— Exact de aceea, răspunse Seth calm, am nevoie

de tine.

— Eşti nebun, declară scurt. Nu pot să aduc un bărbat complet necunoscut într-unul din cluburile cele mai vechi şi mai exclusiviste din Charleston — un bărbat cu care nu sunt nici măcar logodită, un bărbat pe care familia mea nici nu-l cunoaşte!

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, un colţişor secret, lipsit de prejudecăţi, din mintea ei îşi imagina deja agitaţia pe care ar fi stârnit-o şi se distra pe seama asta.

— Ar scandaliza întregul oraş.

— Şi este exact motivul pentru care o să mă ajuţi, spuse Seth.

Iarăşi o tratã cu zâmbetul acela enervant, care ştia prea mult şi vedea prea mult.

— Ar putea fi cea mai grozavă aventură din viaţa ta. Dacă întorci spatele unei asemenea ocazii, n-ai să ţi-o ierţi niciodată.

Nu ştia exact ce o înfuria mai tare: tupeul lui sau neobişnuitul dar de a citi gândurile. Strânse din buze să înăbuşe replica usturătoare pe care voia să i-o dea, pentru că mai avea o întrebare de pus.

— Lucrul acesta, pe care presupui că o să te ajut să-l găseşti, rosti ea când fu sigură că-şi poate controla vocea, ce anume este?

— Ei bine, răspunse el degajat, aceasta este o poveste cât se poate de interesantă. Şi o să ţi-o spun la cină, după cursa de sâmbătă.

Nările lui Laurel fremătară; efectiv clănţăni din dinţi de parcă ar fi vrut să-şi muşte cuvintele urâte pe care era cât pe-aci să le scape.

— Eşti, reuşi ea să îngaime, un mincinos şi un trişor, şi-n-aş lua cina cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe lumea asta.

Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa cu o smucitură.

— O să trec curând să te vizitez, Miss Laurel, spuse el voios.

Ea îşi îndreptă umerii ca pentru a face faţă unei lovituri. Degetele se albiră pentru o clipă pe clanţă.

— Ar fi bine să vii cu pistolul, răspunse ea fără să se întoarcă. Şi poţi să fluieri a pagubă după preţioasa invitaţie la Jockey Club!

Trânti uşa cu un pocnet absolut satisfăcător, dar nu înainte de a auzi din nou râsul lui enervant.

Cât ţinu drumul până acasă, Laurel se aşteptă să fie cuprinsă de o senzaţie de satisfacţie, rezultat inevitabil al gestului ei nobil. Dar nu simţea decât o tot mai acută enervare... şi un fel de tensiune fierbinte. Nu prea ştia dacă era din cauza furiei ei sau a amuzamentului. Nici un bărbat nu fusese în stare să o tulbure în felul acesta până acum. Cum îndrăznea Seth Tait să o facă?

Dacă ar fi fost în vreun fel posibil să îşi înăbuşe conştiinţa pentru a păstra banii, atunci i-ar fi păstrat. Dar ştiuse de la început ceea ce, de altfel, îi confirmase şi Seth: cei cincizeci de dolari nu erau altceva decât plata pentru o favoare, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi permis era să-i fie îndatorată unui bărbat ca Seth Tait.

Totuşi — şi asta era partea cea mai incredibilă, partea cea mai enervantă — tipul pur şi simplu refuza să îl accepte pe "nu" drept răspuns. Continua să aibă îndrăzneala de a presupune că ea îi stătea la dispoziţie. Laurel şi l-ar fi scos din minte ca pe un ticălos obraznic şi l-ar fi sfâşiat în bucăţi dacă s-ar fi întâmplat să-l întâlnească pe stradă, dacă nu ar fi avut o rezervă. De ce? De ce o alesese pe ea, ce voia de la ea, ce spera oare să capete de pe urma faptului că se ţinea de ea ca

un scai? O invitație la Jockey Club? O mulțime de persoane în Charleston l-ar fi putut introduce acolo mult mai ușor decât ea. Şi îi mai şi spusese în față, răspicat, că farmecele ei fizice nu-l interesau prea tare... dar când îşi aminti de sărutul din seara trecută, se cam îndoi. De fapt, o dată cu acea amintire, trebui să admită că avea mai mult decât un singur motiv pentru care nu şi-l putea scoate din minte.

Când ajunse destul de aproape pentru a zări poarta casei, Laurel era transpirată toată şi obosită din cauza vitezei cu care străbătuse drumul. Ştia că, dacă avea să-şi facă apariția în casă arătând astfel, risca să înfrunte una dintre predicile mătuşii Sophie, despre cum trebuia o tânără lady să se comporte în public, aşa că se opri să-şi revină. Observă trăsura neagră, lustruită, trasă la intrare şi inima îi tresări instinctiv. Nu o recunoştea, dar ar fi putut fi a lui Doc Weatherby. Laurel învățase să fie bănuitoare cu lucrurile necunoscute şi de obicei se aştepta la ce era mai rău. Fără să mai țină cont de obrajii îmbujorați şi de şuvițele care îi atârnau ude, urcă grăbită scările.

Scena din salonul din față era aproape la fel de îngrijorătoare, după cum se aşteptase. Jaluzelele fuseseră lăsate pentru a opri soarele dimineții să pătrundă înăuntru şi lumina cenuşie care se filtra printre ele era palidă şi deprimantă. Sophie, în capotul ei roz, cu boneta ei demodată de dantelă căzută pe o parte, era prăbuşită pe un taburet şi suspina într-o batistă. Caroline îngenunchease lângă ea, încercând în zadar s-o consoleze.

Imediat ce intră, Laurel îşi smulse pălăria şi o azvârli către un scaun. Nu avu vreme să observe că aceasta nu îşi atinse nici pe departe ținta, ci se rostogoli pe podea.

— Ce e? întrebă, fără nici o altă introducere. Ce s-a întâmplat?

Cyrus Lars, vice-preşedinte al Băncii, se ridică iute dintr-un colţ umbrit, cu o expresie în care se citea pe de o parte satisfacţia de a o vedea pe Laurel şi pe de alta iritarea cauzată de suspinele lui Sophie, transformate în vaiete.

— Miss Laurel, rosti el, tocmai îi spuneam mătuşii tale cât de rău îmi pare. Dacă aş fi putut face ceva, aveţi cuvântul meu că aş fi făcut, dar acum nu mai depinde de mine. Există legi guvernamentale privind aceste lucruri şi nu am de ales.

Înţelese că nu se putea aştepta la nimic bun, iar inima îi bătu aşa de tare şi aşa de dureros, încât nu putu nici să respire. Dar nimic bun nu ieşise verodată din evitarea înfruntării răului, aşa că întrebă încet:

— Ce este?

Cyrus, înghiţi în sec. Mărul lui Adam i se zbătu vizibil în timp ce aruncă o privire nemulţumită spre Sophie. Ochii îndureraţi ai Carolinei, îi întâlniră pe ai lui Laurel.

— Este vorba despre ipoteca pe casă, Miss Laurel. Înainte de a muri, unchiul tău a împrumutat cinci sute de dolari pe care i-a garantat cu casa şi, ştiţi, termenul era până acum o săptămână. Vă mai pot păsui treizeci de zile. Mă tem că mai mult nu se poate. Va trebui să o confiscăm.

Genunchii lui Laurel cedară brusc. Se prăbuşi pe taburetul de lucru de lângă uşă. Nu-şi putea lua ochii de la Cyrus, iar gura îi era uscată ca iasca.

Se auzi repetând:

— Cinci sute de dolari?

El dădu din cap, afirmativ.

— Da, doamnă. Poftiţi actele, toate în bună regulă,

poate doriți să vă uitați peste ele.

Laurel le luă, deşi nu fu capabilă să distingă nimic din ceea ce era scris.

— Dar... dar cum este oare posibil? murmură răguşit. Noi n-am ştiut niciodată... nimeni nu ne-a spus...

— A fost pusă ca garanție când s-a întocmit testamentul, explică Cyrus pe un ton ofensat, ca şi când ar fi fost acuzat de a fi întreprins ceva necinstit. Mătuşa ta a primit atunci o copie după acte.

Laurel privi acuzator spre mătuşa Sophie, care începu să suspine şi mai tare.

Se întoarse din nou spre Cyrus, încercând să se gândească la o soluție.

— Dar... trebuie să fie ceva. Un alt împrumut, aşa este. Va trebui numai să...

El scutură încet din cap.

— Miss Laurel, ştii că aş fi de acord, dacă aş putea, dar după cum v-am mai spus, nu pot face nimic. Treizeci de zile este tot ce vă pot oferi.

Îşi luă pălăria, privi încă o dată în direcția Sophiei şi spuse:

— Îmi pare rău.

Se înclină uşor şi ieşi fără să mai aştepte să fie condus.

Caroline se ridică în picioare şi se apropie de Laurel. În ochi i se citea şi durere, şi teamă.

— Oh, Laurel, murmură ea, după care păru că nu mai ştie ce anume să spună.

Cele două femei se priviră multă vreme, dar Laurel nu fu în stare să vadă altceva, cu ochii minții, decât pe ea însăşi, aruncând bancnotele la picioarele lui Seth.

— Este vina mea, suspină Sophie, numai a mea.

Laurel se uită la ea mustrător, dar nu putu să-şi adune forțele, aşa cum ar fi făcut de obicei, nici măcar cât

s-o aprobe. Cinci sute de dolari. De unde naiba să facă rost de aşa o sumă de bani?

— Am putea să luăm chiriaşi, sugeră Caroline cu o voce slabă, timidă. Domnişoarele Mayfair fac asta de ani de zile şi nimeni nu le disprețuieşte. Aṃ putea...

— Chiriaşi!

Şocul uscă brusc ultimele lacrimi ale lui Sophie şi o ridică în picioare.

— Străini care să-şi pună picioarele pe scrinul din lemn de cireş de la mama şi să-mi ardă perdelele din dantelă franțuzească? Caroline, cum poți să sugerezi aşa ceva?

— Mamă, eu numai...

Laurel nu le mai ascultă. Oricum, nu mai avea nici o importanță. Chiriaşii nu le-ar fi putut aduce cinci sute de dolari în treizeci de zile, decât dacă erau chiriaşi ca ai lui Miss Elsie, care plăteau cu ora. Ideea aproape o făcu să dea drumul unui râs isteric, şi trebui să facă eforturi ca să se stăpânească. Cinci sute de dolari. Era posibil ca, nu mai demult decât ieri — decât azi-dimineață, chiar — cincizeci de dolari să i se pară o sumă grozavă?

Auzi ca prin ceață zgomotul ciocanului de la intrare şi paşii lui Lacey mergând să deschidă. Se gândi ca hipnotizată: "Ce mai urmează oare?". Şi îi veni greu ca măcar să-i pese.

Când Lacey se întoarse cu un pachețel plat, Sophie întrerupse brusc discuția aprinsă dintre ea şi Caroline. Temperamentul ei copilăros trecu imediat de la supărare la încântare în timp ce desfăcea ambalajul, apoi exclamă:

— Vai de mine! Mă întreb de la cine poate fi? Nimeni nu-mi mai trimite cadouri, mai ales că nici ziua mea nu este! Oh!

Făcu ochii mari când săltă capacul minunatei cutii aurii.

— Ciocolată! Fetelor, numai uitați-vă! Ciocolată adevărată!

— De la cine? întrebă curioasă Caroline şi, aproape reuşind să zâmbească, luă cutia de la mama ei şi-i cercetă conținutul.

— Uite un bilețel.

Sophie flutură o hârtie în aer.

— Oh, dragă, citeşte-o tu, eu sunt prea emoționată. Închipuieşte-ți, ciocolată! Cine ar fi putut face una ca asta?

Caroline îi înapoie cutia mamei ei, care se servi prompt cu o bomboană, şi luă bilețelul.

"Scumpă Doamnă", citi cu voce tare. "Primiți vă rog această mică mulțumire pentru generoasa ospitalitate arătată unui străin seara trecută. Aş fi foarte onorat dacă mi-ați da voie să vă întorc amabilitatea invitându-vă, pe dumneavoastră şi pe minunata domneavoastră familie, la o plimbare, mâine, dacă vremea ne va permite. Al dumneavoastră respectuos, Seth Tait"

Caroline ridică ochii, apoi sprâncenele, mai întâi spre Laurel, apoi către mama ei, care chicotea încântată.

— V-am spus că e un gentleman! declară ea. Bineînțeles că trebuia să fie, dacă face parte din familiile Tait din Atlanta. Închipuiți-vă — bomboane şi invitație!

— Cred că ai un admirator, Mama, rosti Caroline cu un zâmbet forțat.

Sophie se lumină într-un zâmbet adresat lui Laurel; necazurile de mai-nainte fură imediat uitate în perspectiva plăcerilor imediate.

— Nu eu, draga mea, nu fi caraghioasă! Ci draga noastră Laurel...

Imediat ce auzi cine semnează biletul, pentru Laurel totul se învălui într-o ceață provocată de furie oarbă şi de uimire. Seth Tait, care crezuse că o poate cumpăra cu

cincizeci de dolari, care, chiar şi după întâlnirea din dimineaţa aceleiaşi zile, avea aroganţa s-o linguşească pe mătuşa ei cu bomboane şi să se invite, să se bage pe sub pielea lor din nou. Tocmai el, pentru care cea mai arzătoare problemă era cum să-şi irosească banii la o cursă de cai... Seth era ultimul om de pe lumea asta de care Laurel voia să audă în momentul acela.

Dar, după ce Sophie făcuse insinuarea aceea, Laurel se ridică, se apropie de Caroline şi-i luă biletelul din mână. Stătu aşa, uitându-se la el multă vreme.

Caroline îndrăzni să murmure:

— Pare într-adevăr un bărbat drăguţ. Poate că... poate că faptul că ne-a scris este singurul lucru bun care ni s-a întâmplat azi.

Seth Tait, cu camera lui din cel mai luxos hotel din oraş, cu banii lui pe care-i arunca cu uşurinţă şi cu înclinaţia lui spre jocurile de noroc... oare ieri fusese Laurel disperată, încercând să se gândească la cineva cunoscut care să dispună de bani? Dar ieri încă nu-l cunoscuse pe Seth Tait...

Laurel ridică ochii de pe biletel, gânditoare, făcând socoteli.

— Da, murmură ea.

Caroline, care mai văzuse privirea aceea la verişoara ei, tresări şi deschise gura să întrebe ceva. Dar Sophie o întrerupse:

— Adu cutia cu cele necesare scrisului, Caroline, şi grăbeşte-te! Trebuie să trimit un răspuns chiar acum. Bineînţeles că mergem la plimbare, n-am mai fost undeva de nu ştiu când! N-o să fie distractiv, fetelor?

Caroline ezită, uitându-se îngrijorată spre Laurel. Dar Laurel schiţă un zâmbet, un zâmbet rece, chinuit, care nu i se reflectă în priviri.

— Da, aprobă ea în şoaptă. Sigur că o să fie.

Capitolul 7

Laurel nu-şi dădu prea bine seama cum de ajunseseră tocmai la Chinatree, nici a cui fusese ideea ca simpla plimbare pe care le-o promisese Seth să se extindă, incluzând un prânz la iarbă verde. Bănuia că mătuşa Sophie era responsabilă în mare măsură. Deşi era conştientă că orice pretext care-i dădea ocazia să petreacă mai mult timp cu Seth era în interesul ei, nu era deloc mulţumită că ajunseseră tocmai la Chinatree.

El închiriase o trăsură deschisă pentru toată ziua, ceea ce-i oferise lui Laurel ocazia să stea faţă în faţă cu el, în timp ce Caroline şi Sophie stătuseră pe bancheta din spate. Baldachinul cu franjuri se clătina vesel în timp ce trăsura se legăna pe drumul brăzdat de făgaşe, năpădit de ierburi, care fusese aleea către cea mai elegantă plantaţie — cândva, la multe dintre reşedinţele vechilor plantatori se ajungea pe o alee mărginită de stejari. Seth mână caii în tunelul întunecat format de

crengile împreunate ale copacilor, iar Sophie se puse veselă pe trăncănit despre cum era odată aici: aleea era pavată cu scoici roz şi albe, azalee roşii ca focul încercuiau stejarii, băieţei negri în cămăşuţe scurte fugeau în faţa trăsurilor, gonind fazanii cărora le plăcea să se plimbe pe alee.

Desigur, Laurel nu-şi amintea nimic din toate astea. Chinatree fusese incendiată de o trupă de yankei dezertori în iarna lui 1863, la puţină vreme după ce începuse Asediul şi cu trei luni înainte de naşterea ei. Singurul lucru rămas din averea pe care urma s-o moştenească erau amintirile mamei şi poveştile pe care le crease ea însăşi. Acesta era locul ei sfânt, locul ei secret şi tocmai de aceea nu se simţea prea bine aducând un străin aici.

— Oh, da, domnule Tait, nu l-ai mai recunoaşte dacă l-ai fi ştiut cum a fost, încheie Sophie cu un suspin. Atâtea s-au pierdut.

Îşi deschise evantaiul şi se strădui să alunge aerul umed.

— Atât de multe... repetă, dezamăgită.

— Nu cred că prezintă vreun interes pentru domnul Tait, spuse Laurel, şi nu-mi dau seama de ce ai vrut să venim până aici. N-a mai rămas decât un cimitir. Nu prea e un loc potrivit pentru picnic.

— Oh, dar este o plimbare aşa de plăcută, zise Caroline. Şi nu e plăcut că am ieşit din oraş? Eu cred că e într-adevăr mai răcoare aici, voi nu?

— Ba deloc, răspunse Laurel, dezlipindu-şi umerii de spătarul lipicios al banchetei.

Seth îi strecură un zâmbet ironic.

— Sper că nu te stânjenesc prea tare, Miss Laurel, zise în şoaptă, încât celelalte să nu audă.

Câteva încreţituri se adânciră între sprâncenele lui

Laurel. Oare trecuse atâta vreme de când nu mai încercase să atragă un bărbat încât uitase cum să cocheteze? Sau poate că nu ştiuse niciodată. Cu siguranță, o limbă ascuțită nu era mijlocul cel mai potrivit pentru a impresiona un bărbat de la care ar putea — poate, într-o zi — să încerce să obțină o favoare, dar era sigură că Seth Tait nu s-ar fi lăsat impresionat de linguşeli mincinoase şi de dulcegării. Şi, pe urmă, nu era nevoie să-l impresioneze. El avea planul gata făcut; Laurel n-avea decât să nu-i stea în cale până ce afla care era acesta şi găsea o metodă să întoarcă lucrurile în avantajul ei.

— Într-adevăr, poate că e puțin mai răcoare, sub copaci, aprobă nemulțumită.

Seth râse. Râsul lui Seth Tait nu însemna niciodată avantaj pentru Laurel. Simți cum i se usucă gâtul din cauza privirilor îndreptate spre ea de pe bancheta din spate. Fruntea i se întunecă.

Dacă cineva, cu un an în urmă, i-ar fi spus lui Seth că avea să ducă la plimbare trei doamne respectabile îmbrăcate în haine de doliu prin ținutul Carolinei de Sud, într-o trăsură închiriată, ar fi zis că omul e nebun. Chiar şi acum, se întreba dacă fusese întreg la minte când plănuise această călătorie.

Auzise prea multe despre Chinatree ca să nu vrea s-o vadă şi considera aceasta un motiv destul de solid încât să organizeze o excursie de şapte mile în afara oraşului. Colonelul credea că aurul fusese îngropat la Chinatree şi putea foarte bine să-şi înceapă căutările aici. Dacă tot avea de gând să facă asta, atunci măcar s-o facă aşa cum trebuie.

Casa fusese incendiată în timpul războiului; faptul acesta spunea Colonelul, îl determinase pe Gus să fure aurul în loc să-l predea armatei Confederate. Dorea ca

familia lui să fie asigurată după război. Ceea ce nu luase Seth în considerație era imensitatea reședinței și ceea ce putuseră să facă cu ea douăzeci de ani de părăsire.

În vest, văzuse ferme de mărimea unora dintre statele de pe malul mării din est. Întotdeauna crezuse că fermele din est erau mult mai mici. Merseseră prin tunelul verde, mirosind a mușchi, vreo cincisprezece minute și încă nu i se vedea capătul. Totul era luxuriant, crescut în dezordine, atât de dens și de verde. Nu se putea împiedica să facă mereu comparație cu vestul, unde un semn lăsat în deșert putea rămâne acolo secole de-a rândul, unde spațiile libere lăsau omului loc să respire și să gândească, unde te uitai și puteai vedea necazul apropiindu-se de la o milă depărtare. Aici nu se zărea nimic, nici măcar capătul tunelului.

Arătă cu biciul spre ceva ce părea a fi fân uscat și care festona crengile de deasupra.

— Ce este acela? Îl văd oriunde m-aș uita. A urcat vreun animal ceva pe acolo?

Laurel îi aruncă o privire amuzată.

— Este mușchi spaniol, foarte obișnuit pe aici. Unii oameni cred că este romantic.

— Chiar și acum?

Nu îi întoarse privirea, ci rămase cu capul ușor dat pe spate, studiind mușchiul.

— Cred că aceia sunt niște oameni foarte ciudați.

Laurel se străduí să nu zâmbească, dar până la urmă nu se mai putu abține.

— Chiar că aici ești ca o rață fără apă, îi spuse ea cu franchețe. Motivul pentru care ai venit în est trebuie să fie foarte puternic.

Îi întoarse un zâmbet plăcut, degajat, natural. Era destul de chipeș ca să-i taie cuiva răsuflarea când zâmbea.

— Poate c-am venit doar să admir peisajul.

Laurel trebui să se uite în altă parte ca să poată rămâne indiferentă.

— Şi ce părere ţi-ai făcut până acum despre el?

Zâmbetul lui Seth se lărgi într-un rânjet.

— Ştii, nu prea te pricepi.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— La ce?

— La politeţuri. Nu că m-ar deranja. Îmi place mai mult când spui ce gândeşti, ştie omul cum stă.

Laurel întoarse capul, împingându-şi bărbia în faţă. Omul ăsta era imposibil.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

— Părerea mea despre peisaj, continuă Seth pe un ton lejer, este că e prea verde, prea dens şi prea înghesuit. E o minune că nu vă sufocaţi cu toţii, când încercaţi să respiraţi.

Laurel se întoarse, mimând o uitătură peste umăr, dar tot trebui să ridice mâna ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Oh, Laurel, priveşte, trandafirii mamei tale!

Mătuşa Sophie se aplecă în faţă emoţionată.

— Mi-a fost teamă că gerul i-a dat gata anul acesta. Oh, domnule Tait, ce n-aş da să fi văzut grădina în vremurile bune. Mama lui Laurel era cea mai pricepută la grădinărit din tot ţinutul. Ştii, Caroline, ar trebui să luăm nişte mlădiţe la întoarcere...

Sophie continuă să flecărească. Seth lăsă vocea ei să se confunde cu zgomotul roţilor, căci tunelul se deschise în sfârşit, lăsând ceea ce părea că aşteptase să zărească de-o viaţă. Şi ceea ce văzu fu numai o ruină.

O porţiune de scară largă, şerpuită, ducea spre o verandă invizibilă. Un horn înalt stătea drept în mijlocul unui câmp gol, un altul la câţiva yarzi depărtare, era pe jumătate prăbuşit. Un copac strâmb umbrea vatra unde

fusese cândva bucătăria, câteva scânduri putrezite şi un acoperiş prăbuşit indicau un rest de clădire. Iarba era înaltă, până la genunchi, arbuştii erau sufocaţi de buruieni, pietrele care mărginiseră ronduri de flori erau năpădite de lujere târâtoare de viţă-de-vie şi acoperite de dărâmături. Uitându-se la toate astea, Seth fu cuprins de o senzaţie aproape copleşitoare de panică şi tristeţe.

Nu mai rămăseseră decât amintiri şi stafii şi, deşi în mod raţional Seth nu se aşteptase la altceva, în mod iraţional era totuşi dezamăgit. Cât despre unde ar fi putut fi îngropaţi banii... chiar dacă ar fi existat cândva vreun marcaj, acesta dispăruse de mult. Nici n-ar fi ştiut de unde să înceapă să caute.

Trase caii sub umbra unui pom ce răspândea miresme plăcute şi pentru o clipă stătu nemişcat, lăsând dezolarea, care părea să fie simbolul începutului planului acesta nebunesc, să îl pătrundă până la os. Vrusese să vadă şi acum, după ce văzuse, putea foarte bine să facă stânga împrejur şi să plece. Ar fi putut să sape o viaţă întreagă şi să nu aibă norocul să nimerească locul potrivit.

Dar apoi, vechea lui încăpăţânare puse iarăşi stăpânire pe el, un fel de hotărâre potrivnică de a nu se lăsa deposedat de ceea ce îi aparţinea de drept — nici de timp, nici de lipsa de imaginaţie, nici de moartea însăşi. Aurul era acolo; Colonelul fusese sigur de asta. Seth nu ştia de unde să înceapă să îl caute, dar cineva ştia... poate una dintre femeile acelea, sau poate vreunul din ţapii ăia bătrâni care veneau la Jockey Club. Augustus Sinclair lăsase o scrisoare; poate că lăsase mai mult decât atât. Depindea doar de Seth ca să afle.

De altfel, nu avea unde altundeva să se ducă.

Reveni cu picioarele pe pământ şi, zâmbind, se răsuci să le ajute pe doamne să coboare din trăsură.

Lui Laurel i-ar fi plăcut să ştie ce gândise Seth când privise în jur, la speranţele ruinate ale Sudului; întotdeauna se întreba ce gândesc străinii despre locul acesta. Nu avea destui ani ca să-şi amintească locul altfel decât era acum, dar i se povestise. Capul îi era plin de poveşti şi îi plăcea să viseze. De aceea acesta era locul ei special. Îi amintea că viaţa ei fusese cândva altfel; când venea aici, nu ştia de ce, indiferent de cât de rău i-ar fi mers, reuşea să creadă că lucrurile aveau să fie iarăşi altfel într-o zi.

Îl privi cum asculta atent tot ce-i înşira mătuşa Sophie. Rămase surprinsă de delicateţea cu care o sprijinea pe Caroline, ajutând-o să păşească pe terenul accidentat. Punea întrebări şi părea sincer interesat...ceea ce nu era chiar imposibil de înţeles, gândi Laurel. Un bărbat fără familie, fără trecut... Dacă, într-adevăr, nu avea familie, dacă tot ce le spusese despre el era adevărat.

Găsiră un loc potrivit, sub copacul uriaş de magnolia ce umbrise cândva latura estică a casei. Seth îndepărtă crengile rupte şi păstăile de flori uscate, în timp ce Laurel aşteptă alături, cu pătura în braţe. Sophie şi Caroline se îndreptaseră spre cimitir să aducă un omagiu celor îngropaţi acolo.

— Ai tăi sunt amândoi îngropaţi aici? întrebă el.

— Mama este îngropată la cimitirul St. Maria, răspunse Laurel. Trupul tatălui meu n-a fost adus acasă.

— Parcă spuneai că a murit într-un spital şi că a scris o scrisoare celor de acasă.

— Un spital de campanie, preciză Laurel, smucind pătura de colţuri s-o aştearnă pe jos. Mulţi bărbaţi au fost îngropaţi acolo unde mureau. A fost o mare durere pentru mama, mai ales că ultima lui scrisoare conţinea instrucţiuni cu privire la locul unde să fie înmormântat.

Această ultimă dorință nu i-a putut-o îndeplini.

N-ar fi ştiut să spună de ce era sigur că aceasta era dezlegarea misterului. Asta se afla în scrisoarea aceea. Instrucțiuni de înmormântare. Ce altă cale mai sigură de a transmite soției sale unde era îngropat aurul, decât să facă în aşa fel ca ea să-l găsească atunci când îl înmormântează? În vremurile acelea nu se angajau antreprenori de pompe funebre sau săpători de morminte; servitorii credincioşi sau membrii familiei erau cei ce săpau groapa şi se ocupau de înmormântare. Aceasta era singura cale atunci, în timp de război, ca Augustus să se asigure că aurul va ajunge în mâinile celor pe care îi iubea.

Banii se aflau în cimitir. Era perfect logic.

Ea se aplecă să îndrepte colțurile păturii. Fața lui, antrenată să ascundă chiar şi cele mai profunde emoții, nu trăda nimic.

— Păcat, într-adevăr. Dar de ce era nevoie să trimită instrucțiuni? Nu avea deja un loc în cimitirul familiei?

Laurel scutură din cap.

— Asta-i partea ciudată. Nu voia să fie îngropat în cimitir şi, după spusele mătuşii Sophie, se pare că trupul lui nici n-a fost vreodată trimis acasă. În cel mai rău caz, s-ar fi făcut două funerarii, dacă mama ar fi ținut să-l îngroape acolo unde dorise el.

Seth păstră pe cât posibil indiferența tonului.

— Oh, da? Unde?

Amândoi erau aşezați în genunchi şi netezeau cu palmele cutele păturii, iar când Laurel se răsuci să îndrepte un colț, fața lui Seth ajunse la numai câțiva centimetri de a ei. Un alt bărbat ar fi arătat poate ridicol în această poziție, dar Seth nu arăta niciodată altfel decât masculin, calm şi stăpânit. Era mult prea masculin, de

fapt, ca să stea aşa aproape de ea. Laurel se încruntă puţin şi se ridică în genunchi, rezemându-se pe călcâie.

— Este un subiect macabru. Cum de am început să discutăm despre asta?

— Eram curios, atâta tot.

Se ridică şi el şi îşi rezemă o mână pe unul din genunchi, cu o mişcare neglijentă care-i mască perfect nerăbdarea. Odată rămăsese ascuns zile întregi într-o vizuină goală, zăcând nemişcat, mascat de o tufă de pelin, în timp ce oamenii şerifului îl căutau, învârtindu-se la doi metri de el; ştia cum să aştepte. Numai că nu-i plăcea.

Ea îşi aranjă o şuviţă rebelă care o gâdila pe gât, dându-şi prea târziu seama că fusese un gest nervos.

— Ştii, curiozitatea ta este cam deplasată,spuse cu răceală. Oricum eu nu ştiu. Scrie în scrisoare... ceva despre locul unde s-au întâlnit prima dată. Nu m-am mai uitat la scrisorile acelea de ani de zile...

Pe moment, asta era tot ce putu să afle, şi era destul. Ea încă avea scrisoarea — scrisorile, deci, erau mai multe — şi tot ce dorea să ştie era acolo. Urma decât să găsească o modalitate de a pune mâna pe ele, iar asta avea să necesite un timp de gândire. Nu avusese niciodată ocazia să fure ceva atât de neînsemnat — o scrisoare.

Stătea aproape de ea — cel puţin la fel de mult datorită întâmplării cât datorită intenţiei — şi zâmbi când ea se retrase de lângă el.

— Te intimidez?

Laurel vru să protesteze, dar îşi dădu seama că nu avea nici un rost.

— Întotdeauna mă intimidezi, îl repezi ea, scuturându-şi poalele de frunze uscate.

— Parc-aş fi într-o încăpere cu un urs dresat —

chiar dacă e legat cu lanț, niciodată nu știi la ce te poți aștepta de la el.

Seth izbucni în râs, un râs plăcut și sincer care o făcu să se uite îngrijorată în jur după mătușa ei.

— Nu așa de tare... râzi mai încet. Nu este politicos! Uite ce ai făcut — vine mătușa Sophie. O să creadă că...

— Ce?

Râsul încetase, dar urmele lui încă-i mai străluceau în ochi.

— Că mă distrez la un picnic cu o fată drăguță? Că-ți fac curte, poate?

Urmă un moment în care Laurel nu știu ce să spună; când se uită la ochii aceia surâzători, luminoși, se simți ca o fată curtată de cel mai chipeș băiat din oraș. Dar fu numai o clipă, căci își reveni repede.

— Eu nu sunt o față drăguță și tu nu-mi faci curte. Și acum, poartă-te cum se cuvine.

El o privi câteva clipe, gânditor, dar încă zâmbind.

— Mda, rosti el în timp ce umbra mătușii Sophie se apropia de ei, cred că într-o privință ai dreptate. Nu ești o fată drăguță, ești o femeie grozavă.

Ea-i întâlni privirea, dar nu putu să-și dea seama ce se citea în ea. Și poate că așa era mai bine, pentru că mătușa Sophie, agitată, cu răsuflarea tăiată, ajunse lângă ei, făcându-și de zor vânt cu evantaiul.

— Trebuie să spun, Laurel, că n-am văzut niciodată așa dezordine! Va trebui să angajăm niște băieți să vină aici și să curețe mormintele. Este păcat de Dumnezeu să le lăsăm năpădite astfel de buruieni! Ce o să spună lumea?

Seth se grăbi să o ajute pe Sophie să se așeze și, în timp ce se ridică, îi făcu cu ochiul lui Laurel în modul cel mai nerușinat. Cum o luase pe nepregătite, ea nu se putu abține să nu se încrunte la el în timp ce, la rândul ei,

se grăbi s-o sprijine pe Sophie de celălalt braț.

Prânzul constitui o nouă extravaganță pentru care Laurel ar fi făcut un scandal monstruos dacă nu s-ar fi întâmplat să servească scopurilor ei. Sophie o pusese pe Lacey să pregătească ditamai bucata de şuncă şi să frigă o tavă de pui, dar ăsta era numai începutul festinului. Urmă o tavă de cornuri, vreo zece ouă umplute şi tot atâtea mere coapte, o plăcintă cu brânză, una cu afine... Laurel asista înspăimântată la înşiruirea fanfuriilor pe pătură. Erau acolo bunătăți cât să asiguri o pomană la biserică şi tot ar mai fi rămas; de câteva ori îşi stăpâni pornirea de a se uita să vadă dacă nu mai venea cineva la masă. Poate că era momentul să înceteze să se mai întrebe ce dorea Seth Tait de la ea şi să se ocupe de mâncare.

Dar continua să se frământe, şi asta din mai multe motive. Începând de ieri, întrebarea cea mai importantă pe care şi-o punea în legătură cu el era câți bani avea de fapt?

Laurel era uimită de uşurința cu care rudele ei uitaseră de lupul de la uşă şi porniseră fericite la plimbare de parcă nimic altceva nu mai conta. Şi, în fond, de ce le-ar fi păsat? Ştiau că Laurel o să se gândească la ceva; Laurel se gândea totdeauna. Laurel va avea grijă de ele, aşa cum făcuse mereu.

Numai că de data asta, Laurel nu prea ştia sigur cum avea să o facă. În ultimele douăzeci şi patru de ore senzația de panică o apăsase tot mai tare, căci se gândea că poate de data asta nu va reuşi să găsească nici o rezolvare. Seth Tait era singura idee pe care o avea, deşi nici măcar nu era sigură că el dispunea de cinci sute de dolari. Şi chiar dacă-i avea, cum oare să-l convingă să o împrumute? Abia îl cunoscuse.

Şi totuşi... se ținea scai de ea. Ieri afirmase că ea ar

li în posesia unui lucru pe care el îl voia. Dacă ar putea încheia un târg...

Mai întâi trebuia să afle dacă avea lucrul acela pentru care să se târguiască şi să-l convingă că valora cinci sute de dolari. Oh, nu putea să sufere tranzacţiile şi târguiala. Nu se pricepea deloc la aşa ceva. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă ar fi fost la rândul ei bărbat, ar fi putut trata cu el de la egal la egal.

După ce ultimele rămăşiţe de mâncare fură strânse, mătuşa Sophie se apucă să croşeteze, iar Caroline îşi luă o carte.

— Laurel, ce-ar fi să-i arăţi împrejurimile domnului Tait? O plimbare după masă v-ar face bine, propuse Sophie, fără nici un efort de a fi mai subtilă. Laurel nu ştiu dacă s-o repeadă, sau să-i mulţumească.

Altă dată i-ar fi retezat-o cu una din replicile ei usturătoare: că o plimbare pe căldura asta mai degrabă ruina sănătatea decât să facă bine, că nu era nimic de văzut în afară de ierburi şi şerpi, că nici domnul Tait nu părea mai vioi decât se simţea ea. Dar oricât i-ar fi plăcut să fie caustică, nu-şi putea permite să rateze această ocazie.

Aşa că suportă privirea ironică a lui Seth şi reuşi chiar să-i zâmbească atunci când el îi întinse mâna să o ajute să se ridice. Era o mână mare, aspră de muncă ce îi transmise un val de căldură; dar îi dădu drumul imediat ce se văzu în picioare. Prefăcându-se că nu observă braţul pe care i-l oferi, îşi trânti pălăria de soare pe cap şi porni spre casă, legându-şi din mers fundele negre sub bărbie.

— E o cursă de alergări? întrebă Seth în urma ei.

— Scuză-mă.

Laurel încetini pasul.

— Sunt o mulţime de dărâmături pe aici, ai grijă pe

unde calci.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Eu ar fi trebuit să-ți spun asta. De câtă vreme nu te-ai mai plimbat cu un bărbat, Miss Laurel?

— De acum două seri, i-o întoarse ea. M-am plimbat cu tine în grădină.

— Atunci te-ai comportat mult mai bine, din câte îmi aduc aminte.

Ținîndu-şi poalele rochiei cu o mână, ca să le ferească de crengi şi de spini, Laurel merse o vreme fără să spună nimic.

Aerul era fierbinte şi înăbuşitor, vibrând de zumzetul insectelor, şi încărcat de miresme de magnolia şi iasomie. Dar în afară de fâşâitul scurt iscat prin iarbă de câte o vietate care fugea din calea lor, nimic nu se clintea, nici măcar o briză. Mergeau în jurul pereților exteriori ai casei, ocolind treptele tocite, prin ceea ce fusese cândva un rond de flori, pe lângă o statuie mică, aşa de ciobită şi crăpată şi năpădită de muşchi încât nu-ți dădeai seama care fusese forma ei inițială. După o vreme, Laurel aproape că uită de prezența lui Seth, lăsându-se copleşită de liniştea profundă din jur şi de gândul la familia pe care o pierduse.

Vocea lui blândă şi caldă nu-i întrerupse firul gândurilor, ci se amestecă printre ele. Dar înțelesul vorbelor lui o făcură pe Laurel să tresară.

— Nu-ți place că am venit aici, nu-i aşa? Nu-ți place să vină nimeni aici în afară de tine.

Mai surprinzător era că Laurel nu simți dorința de a ocoli sau a respinge întrebarea. Răspunse cu naturalețe, fără să-şi calculeze vorbele:

— Nu prea au mai rămas multe locuri pe lumea asta care să-mi aparțină mie, în afară de locul acesta, domnule Tait. Ştiu că nu prea ai ce vedea...

Făcu un semn depreciativ cu mâna.

— Dar ceea ce reprezintă el este mai mult decât aş putea spera să am vreodată şi tot ce aş fi putut avea... Ştiu că sună aiurea. Nu ai cum să înţelegi, completă stânjenită.

— Nu, murmură Seth aprobator. Cred că nu, având în vedere că toată viaţa n-am avut prea multe în afară de un cal şi o şa, despre care nu pot spune că-mi aparţin...

Aruncă o privire scurtă în jur, clătinând din cap a uimire.

— Ceva atât de impozant, atât de important îşi lasă amprenta pe pământ. Şi cred că dacă aş fi avut vreodată legătură cu aşa ceva, fie cât de puţin, aş simţi la fel ca tine. Aş dori să-l protejez.

Da, gândi Laurel, să protejeze. Asta simţea faţă de Chinatree — dorinţa de a o ţine în secret, numai pentru ea, de a o proteja. Nu reuşise niciodată să numească sentimentele acestea, nici măcar pentru ea însăşi, dar Seth înţelesese.

Merseră mai departe o vreme în tăcere, un nou fel de tăcere, prietenoasă şi calmă. Seth culese de pe jos o creangă ruptă cu care porni să lovească iarba, din mers, cu un aer absent. Cu capul descoperit, în razele soarelui, părul lui căpăta nuanţe arămii şi luciri aurii. Îi apăruseră încreţituri la coada ochilor îngustaţi din cauza luminii puternice. Laurel se trezi că-l priveşte mai mult decât ar fi trebuit s-o facă.

— Nu m-am gândit niciodată până acum cum ar fi să nu ştii cine erau părinţii tăi sau de unde ai venit, spuse ea după un timp. Trebuie să fie o senzaţie de gol.

— Uneori, da, recunoscu el. De cele mai multe ori nu te gândeşti la asta. De cele mai multe ori nu contează.

Laurel analiză o clipă vorbele lui, după care zâmbi cu amărăciune.

— Poate că e mai bine de tine. Uneori mă gândesc că aş fi mult mai fericită dacă tot timpul n-ar trebui să-mi amintesc cine sunt şi de unde vin. Martor mi-e Dumnezeu că m-aş descurca mult mai bine.

Seth chicoti şi se uită la ea clipind din ochi.

— Sunt sigur de asta.

Ajunseră în colţul cel mai îndepărtat al casei, unde stâlpul prăbuşit al unui portal, năpădit aproape complet de buruieni, forma o barieră naturală. Era umbră acolo şi o linişte profundă. Seth făcu un gest cu creanga din mână, arătând în jur.

— Te gândeşti vreodată să reconstruieşti aici?

Surprinsă, ea chicoti uşor.

— Să reconstruiesc Chinatree? Ştii de câţi bani ar fi nevoie?

Dar el privea în jur, gânditor.

— N-am spus că neapărat aşa cum a fost. Nu cred că ai reuşi vreodată. Dar să o iei de la capăt. Să ridici o căsuţă, să împrejmuieşti cu un gard, să creşti cai. Eu aşa aş face, dacă ar fi a mea.

Chinatree, fermă de cai! Laurel nu ştia cum să-şi manifeste uimirea, aşa că nici nu încercă. În schimb, spuse:

— Uneori este mai bine să laşi trecutul în pace, domnule Tait.

El se mulţumi să zâmbească.

— Aşa crezi?

Era ceva în zâmbetul acela, în licărirea întunecată din ochii lui, ceva ce nu putu descifra, dar care o tulbură. Trase aer în piept.

— Da ce ne-ai invitat la plimbare azi?

Faţa lui se relaxă şi se întinse într-un zâmbet uşor, degajat.

— De ce ai acceptat?

— Foarte simplu. Pentru că nu-mi permit să ofensez pe cineva care s-ar putea să dispună de ceva bani.

Ochii lui râdeau în timp ce aruncă din mână creanga.

— Deci iarăşi e vorba de bani.

— Sunt două feluri de oameni pe lumea asta, domnule Tait, bogaţi şi săraci. Când eşti sărac, singurul fel de oameni care contează sunt cei bogaţi.

— Şi crezi că eu sunt bogat.

— Va trebui să fii, dacă vrei să pariezi la Jockey Club.

— Poate că sunt prea leneş ca să găsesc altă modalitate de a face bani.

Ea îl privi în ochi.

— Poate că eşti.

— Sunt bărbaţi care ar paria pe ultimul dolar în speranţa că vor câştiga zece. Cred că ştii asta.

— Da. La Jockey Club se pariază pe minim două sute de dolari.

Faţa lui rămase impasibilă.

— Nu m-am gândit că Vechea Gardă mai dispune de atâţia bani.

— Aici este Charleston, domnule Tait, rosti Laurel înţepată. Se spune despre noi că renaştem din cenuşă. S-au pierdut averi de la război încoace, este adevărat, dar s-au şi câştigat averi — din ţesătoriile de bumbac, din fabrici şi de la străinii cărora le place să arunce cu bani în cluburi exclusiviste.

El rânji.

— Deci, dacă aş fi *charlestonian* la a treia generaţie, aş putea paria două sute de dolari fără să se mire nimeni.

— Asta nu m-ar surprinde, rosti Laurel cu răceală. Acestea sunt regulile. Te interesează?

Îşi simţi inima zvâcnind în aşteptarea răspunsului. Două sute de dolari erau bani grei. Numai un nebun ar risca să-i piardă dacă erau toată averea lui. După părerea lui Laurel, numai un nebun ar fi riscat suma asta, indiferent de câţi ar fi avut. Sigur, nu erau cinci sute, dar dacă-şi putea permite să piardă atât, atunci trebuia să aibă mai mulţi...

— La ce oră? întrebă Seth.

Laurel dădu drumul aerului din piept, fără să-şi dea seama:

— La zece.

El aprobă din cap.

— Trec să te iau pe la nouă. Inima lui Laurel îşi recăpătă pulsul normal. Nu era cu nimic mai înţeleaptă decât înaintea răspunsului lui, dar cel puţin exista o şansă. Şi sâmbătă... avea să afle sâmbătă, după cursă. Avea să-l facă să se ţină de promisiune.

— De câtă vreme a murit soţul tău?

— De trei ani.

— Ai de gând să porţi doliu toată viaţa?

Întrebarea o luă prin surprindere şi nu găsi un răspuns potrivit. ţi aruncă o privire, dar nu stărui să descifreze expresia din ochii îngustaţi de soare.

— Aşa s-ar cuveni, răspunse ea înţepată. Şi pe urmă, unchiul meu a murit anul trecut.

Seth dădu din cap a părere de rău.

— Îmi pare rău.

Era gata să murmure o formulă de politeţe pentru compasiunea lui, dar el continuă:

— O femeie frumoasă ca tine nu ar trebui să umble îmbrăcată în negru. Te face să arăţi ca o sperietoare de ciori şi nu contribuie câtuşi de puţin la stârnirea interesului unui bărbat.

Laurel dădu drumul unui oftat de indignare şi se

răsuci spre el:

— Pe cuvântul meu, eşti cel mai imposibil bărbat! Nu e treaba ta cum mă îmbrac şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai păstra părerile pentru tine! Cât despre stârnirea interesului tău, te asigur că este ultimul lucru pe care aş dori să-l fac!

Zâmbetul lui, care-i ridică încet colţul gurii, nu făcu decât să-i crească temperatura care-i ardea obrajii.

Se întoarse la rândul lui spre ea, aşa că acum se aflau faţă în faţă, aproape atingându-se.

— Nu despre interesul meu vorbeam, Miss Laurel. Pe al meu l-ai stârnit din momentul în care te-am întâlnit.

Ea vru să se tragă înapoi, dar mândria nu o lăsă. Căldura soarelui şi căldura trupului lui o făceau să ia foc; bâzâitul insectelor se auzea înfundat şi estompat.

— Te flatezi singur, dacă măcar pentru o clipă crezi... rosti cu o voce puţin răguşită.

— Nu cred nimic. Numai că ştiu când îmi place ceva.

Şi, încet, fără să păşească spre ea, sau să-şi schimbe expresia, sau să-şi dezlipească ochii dintr-ai ei, ridică o mână şi trase de fundele bonetei. Voia să se ferească, să se răsucească pe călcâie şi să-l lase acolo, singur, în umbra unui portal prăbuşit, să plece fără să se uite înapoi. Dar nu se mişcă, nici atunci când îi împinse pălăria la o parte, nici când aceasta se rostogoli în iarbă la picioarele ei, nici când palmele lui o prinseră de după cap şi nici când, presând încet, delicat, o trase mai aproape de el.

Degetele lui îi cuprinseră obrazul, degetul mare mângâindu-l uşor. Faţa îi era atât de aproape încât liniile se suprapuneau. Radia o căldură care se răspândea ca un torent de lavă prin muşchii şi oasele lui Laurel. Simţea un gol în stomac, o greutate în piept, iar inima îi bătea cu

putere. Nu-şi putea mişca faţa, nici ochii. Şi nici nu voia.

— De ce faci asta? şopti ea răguşit.

Se putea ca la colţurile gurii să fi zărit un zâmbet, dar nu putea să jure. Nu putea vedea decât forma lor plină, şi atât de aproape, şi nu putea simţi decât răsuflarea lui trecându-i peste faţă ca o briză, caldă şi intimă.

— Nici eu nu sunt sigur dacă ştiu răspunsul la întrebare, şopti.

Cealaltă mână veni în ajutorul primeia, cuprinzându-i faţa. Degetele păreau de oţel, dar atingerea era uşoară şi blândă. Ochii erau limpezi, dar întunecaţi, şi se simţea ţintuită de forţa privirii lor.

— Poate pentru că n-am mai întâlnit o femeie ca tine până acum, murmură el. Poate pentru că semănăm atât de mult, tu şi cu mine, mai mult decât îţi dai seama. Poate pentru că nu am cunoscut niciodată o femeie care să aibă atâta nevoie să fie sărutată.

Apoi o sărută. Laurel nu ştiu dacă ar fi vrut să-l oprească în caz că ar fi putut, pentru că după prima tesărire de teamă, era prea târziu să mai încerce. O copleşi cu gustul buzelor şi cu forţa lui; o făcu să i se înmoaie picioarele şi să i se învârtă capul, dar o senzaţie de triumf înflori în ea... o dorinţă oarbă, pe care nu şi-o putea stăpâni. Îi răspunse la sărut; îl cuprinse cu braţele, îl mângâie cu degetele, frământându-i muşchii, sorbi şi îşi dărui gura fără reţinere, dorinţa ei unindu-se cu a lui, până ce totul în jur dispăru, în afară de ceea ce luau unul de la altul, de ceea ce îşi dăruiau unul altuia.

Mâinile lui îi încercuiau talia, strângând-o spre el. Putea să-i simtă greutatea pieptului, apăsându-i sânii, tăria coapselor lui strângând coapsele ei într-un fel care ar fi trebuit să o şocheze. În locul şocului simţea o fierbinţeală care o ameţea. Senzaţiile pe care le încerca

nu semănau cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci și nici nu bănuise că ar fi fost posibil să le simtă alături de un bărbat. Așa trebuia să fie, așa era normal să fie, asta îi lipsise toată viața.

Poate că această convingere, conștientizarea dorinței oarbe care o mâna spre el, fu aceea care străpunse ceața și o aduse la realitate... sau poate el fusese acela care făcuse primul gestul de a se desprinde. Când buzele lor se desprinseră, când mâinile lui se mutară de pe talie pe brațele ei, strângând-o ușor înainte de a-i da drumul, când trupul ei simți absența trupului lui, Laurel avu impresia că tocmai a fost smulsă brusc de pe marginea unei prăpăstii. Ametită, cu răsuflarea tăiată, pentru o clipă nu înțelese ce se întâmplase.

Mâinile lui se plimbară ușor pe brațele ei, spre umeri, apoi din nou pe brațe în jos. Privirile lui alunecară pe fața ei, pe gât, întunecate ca de febră. Sub bronzul natural, se distingea o roșeață ușoară, iar vocea îi era răgușită, puțin întretăiată.

— Ți-e teamă de mine, Laurel?

Inima ei refuza să-și domolească ritmul; întreaga lume pulsa o dată cu ea. Degetele ei îl țineau strâns de reverul hainei; făcu un efort să și le desprindă.

— Nu, șopti.

Nu de el îi era teamă ci de ea însăși.

Ochii lui mai trecură o dată peste trupul ei, cercetători, scrutători, plini de dorință. Apoi îi eliberă încet brațele, degetele desprinzându-se parcă cu greu, printr-un efort de voință.

— Ar trebui să-ți fie, rosti el. Sunt un mincinos și un ticălos și o să te distrug dacă o să pot.

Fără sprijinul lui, picioarele lui Laurel riscau să cedeze. Se străduí să își revină. Strânse pumnii din cauza efortului. În cele din urmă, reuși să respire aproape

normal şi îi susţinu privirea.

— Singur ai spus că noi doi semănăm foarte mult, domnule Tait, spuse ea. Poate că ţie ar trebui să-ţi fie teamă de mine.

Rămaseră aşa un timp, ochi în ochi, foarte aproape unul de altul, dar fără să se atingă. Apoi, Seth zâmbi şi se aplecă să-i ia pălăria de jos.

— Poate ar trebui să-mi fie, spuse.

Aşteptă până ce Laurel îşi puse pălăria pe cap, înnodând-o cu nişte degete care nu tremurau prea tare. Apoi, înclinându-se uşor, făcu semn cu mâna, arătând drumul înapoi.

În seara aceea, după ce mama ei se dusese la culcare, Caroline bătu încetişor la uşa lui Laurel. Uşa era pe jumătate deschisă şi, după ce auzi răspunsul neglijent, intră iute, neliniştită din cauza uşii deschise de la camera mamei ei, aflată chiar în capătul holului.

— Laurel, rosti ea cu timiditate. Vreau să stau un minut de vorbă cu tine, acum, când mama doarme. Ştiu cât eşti de îngrijorată şi probabil ţi se pare că noi nu încercăm în nici un fel să-ţi venim în ajutor...

Laurel se opri o clipă din analiza garderobei sale şi se uită spre ea, încruntându-se uşor, cu un aer absent.

— Hmm. Ce?

— În legătură cu cei cinci sute de dolari.

Caroline îşi împreună mâinile.

— E o sumă mare şi ştiu că părerea ta este că nici eu nu am simţul banului, poate mai mult ca mama, dar m-am gândit. Laurel, nu avem decât o singură soluţie. Trebuie să vindem casa. Putem obţine pe ea mult mai mult de cinci sute de dolari şi...

Încruntarea de pe faţa ei făcu loc unei expresii de uimire, după care Laurel o mustră:

— Nu fii caraghioasă. Nu putem vinde casa. Unde o

să locuim?

Îşi îndreptă iarăşi atenţia către garderob şi scoase de acolo una dintre cele trei rochii negre, uşoare, de vară, apoi o măsură pe ea, inspectându-se în oglinda de pe uşă. Rochia aceasta era puţin mai în pas cu moda decât celelalte; avea mâneci trei sferturi, umeri întăriţi cu perniţe, o croială pe talie şi o fundă imensă la spate. O purta uneori la biserică.

— Tocmai asta e, insistă Caroline. Cu banii care ne-ar rămâne am putea cumpăra o casă mai mică, în afara oraşului.

— Ce părere ai? o întrerupse Laurel. Ţinând rochia de partea de sus cu bărbia şi întinzând-o cu mâinile în talie, se răsuci către ea. Am putea s-o vopsim în altă culoare? Dar nişte dantelă care să nu fie neagră, n-avem pe undeva?

Caroline arăta atât de speriată de parcă Laurel tocmai i-ar fi propus să meargă să jefuiască un cimitir. Dar îşi reveni repede şi întinse mâna să pipăie materialul între degete.

— Cred... cred că am putea încerca s-o înălbim şi pe urmă să o vopsim din nou. Poate maro sau bleumarin.

Laurel îşi îngustă ochii în oglindă, încercând să-şi imagineze cam cum s-ar potrivi culoarea, după care scuturâ din cap.

— Levănţică, hotărâ ea. Sau, oricum, o culoare mai caldă, pentru Dumnezeu!

Caroline făcu un efort evident pentru a păstra un ton neutru şi spuse:

— Renunţi la doliu, deci?

— Cel puţin pentru sâmbătă, da.

Laurel aruncă o ultimă privire critică imaginii din oglindă, apoi azvârli rochia pe pat.

— Mă duc la Jockey Club.

Se întoarse iar la garderob, scotocind de zor prin fundul rafturilor.

— Va trebui să fac rost şi de o pălărie, cred şi de nişte mănuşi. În mod sigur mătuşa Sophie trebuie să aibă o pereche de mănuşi albe pe undeva. Oare noi am purtat întotdeauna numai negru?

Se răsuci şi izbucni în râs la vederea expresiei de pe faţa Carolinei.

— Pentru Dumnezeu, Caro, nu mai sta cu gura căscată! Fii sigură că am făcut lucruri mult mai îngrozitoare în viaţă decât faptul că am acceptat o invitaţie la Jockey Club o dată în viaţă. Practic, sunt membră acolo. Ultima dată când am auzit vorbindu-se despre el era o organizaţie absolut respectabilă.

— Îmi... îmi pare rău. Numai că de obicei ţie nu-ţi pasă de... De obicei nu te interesează...

— Aspectele respectabile?

Laurel clipi.

— Ei bine, probabil că ai dreptate, dar de data asta fac o excepţie. Cred că nu am cum să rezolv cu pantofii.

Îşi ridică puţin fustele şi îşi analiză pantofii negri, de lac, oarecum scâlciaţi.

— Mai dăm drumul la tiv şi poate că nu o să bage nimeni de seamă.

— Nu... Caroline tuşi să-şi dreagă vocea... te duci singură, nu-i aşa?

— Nu fi caraghioasă. Ăsta e un lucru pe care nici măcar eu nu mi-l pot permite.

Se întoarse cu spatele, prefăcându-se că trebuie să închidă uşile dulapului.

— Mă însoţeşte Seth Tait.

Caroline îşi păstră cu grijă tonul neutru.

— Înţeleg.

Urmă o tăcere lungă. Până la urmă, Laurel trebui să

se întoarcă spre ea şi să înfrunte discuţia.

— Continuă.

— Oh, Laurie, spuse Caroline, cu o privire îngrijorată, nu am de gând să te critic şi te rog să nu mă înţelegi greşit, pentru că eu sunt sigură că domnul Tait este un adevărat gentleman. A fost de-a dreptul generos cu noi, numai că... vezi, ştiu aşa de puţine lucruri despre el. Nu aş vrea să îţi faci iluzii deşarte, căci s-ar putea dovedi complet nepotrivit...

Laurel nu ştia dacă să râdă, sau să plângă, sau să o îmbrăţişeze pe verişoara ei. Dar era mult mai impresionată de grija Carolinei — deşi deplasată — decât s-ar fi aşteptat să fie, şi se apropie de ea, prinzându-i mâinile cu ale ei.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îi spuse cu blândeţe. Te asigur că domnul Tait este complet nepotrivit din toate punctele de vedere. Cu o singură excepţie... are bani. Şi ştiu exact ce fac.

Dar în loc să o liniştească, vorbele lui Laurel făcură numai ca neliniştea din ochii Carolinei să crească.

— Oh, Laurel, dar nu...

— Şşşt! o întrerupse Laurel şi îşi întări cuvintele strângând-o de mână. Nu-ţi face probleme, am eu grijă de toate.

Se aplecă şi o sărută pe verişoara ei pe obraz.

— Acum du-te la culcare şi nu te mai gândi la mine. Dimineaţă s-o întrebi pe mătuşa Sophie de dantelă, bine?

După câteva clipe, Caroline reuşi să zâmbească. Murmură noapte bună şi ieşi din cameră. Dar nu se duse la culcare şi nu putu să nu-şi mai facă griji. Petrecu o vreme plimbându-se prin cameră în sus şi în jos, frământându-se din cauza hotărârii pe care o luase. Apoi se aşeză la masa de scris, luă o hârtie şi toc, şi înainte să-şi piardă curajul scrise:

Dragă Peter,
Am onoarea să mă amestec în problemele altcuiva, dar tu ai fost întotdeauna un prieten apropiat familiei noastre şi ştiu cât ţii la scumpa noastră Laurel şi, în plus, nu ştiu la cine altcineva aş putea să cer ajutor. Te rog să înţelegi că ceea ce am de gând să te rog se datorează numai dragostei mele profunde pentru verişoara mea şi grijei pentru soarta ei. Poate că greşesc, dar sunt oarecum îngrijorată în legătură cu străinul acela, domnul Seth Tait...

Capitolul 8

Zorii zilei de sâmbătă debutară cu o vreme răcoroasă şi uscată, o schimbare binevenită faţă de zilele fierbinţi şi umede ale verilor din Charleston.

Seth închirie o trăsură şi, după ora nouă dimineaţa, veni să o ia pe Laurel. Cursa se desfăşură devreme, înainte ca soarele să înceapă să pripească şi să topească energia nu numai a cailor, dar şi a spectatorilor.

Laurel îl aşteptă în verandă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei precedente şi toată dimineaţa ascultând văicărelile şi dojenile mătuşii Sophie, care îşi frângea mâinile şi încerca să îi explice cât de nepotrivit era să se afişeze cu un gentleman. Singura modalitate de a evita un nou val de mustrări era să-l aştepte pe Seth afară. Dacă el ar fi venit la uşă n-ar fi scăpat niciodată de mătuşa ei.

Sophie fusese mai mult decât cooperantă, dar numai până când aflase de intenţia lui Laurel de a merge

la curse neînsoțită de o doamnă de companie. Își pusese în funcțiune toată priceperea și simțul estetic în ale croitoriei pentru a proiecta rochia lui Laurel. Rezultase o rochie elegantă, de culoare purpurie, caldă, plăcută garnisită cu șnur auriu și — având în vedere văduvia lui Laurel, dar mai ales faptul că nu găsise altă nuanță — funde negre. Sophie recondiționase cea mai bună pălărie a lui Laurel, iar Caroline găsise o eșarfă de mătase aurie într-unul din cuferele din pod. Franjurii de la eșarfa aceea împodobeau acum umbreluța ei de soare și formau arabescuri pe mănușile de culoarea levănțicăi. Laurel se privise în oglindă și văzuse o doamnă înțepată, elegantă, care avea să atragă privirile în mod garantat. Pentru o clipă fu așa de șocată de înfățișarea ei încât aproape că-și dori adăpostul neutru al hainelor de doliu. Nu mai purtase ceva drăguț sau elegant din ziua nunții; iar acum văzând efectul pe care îl avea culoarea aceasta vie asupra tenului ei, și cum auriul pălăriei îi lumina ochii, își aminti cum era să fii fată, când nu conta nimic altceva decât să fii drăguță, iar a fii drăguță era cel mai minunat lucru din lume.

Coborî treptele în grabă, imediat ce auzi trăsura oprind. Privind-o, Seth se opri nedumerit, iar ea simții din nou cât de important era să fii drăguță. Își ridică pălăria, o cercetă din cap până în picioare și, în momentul în care ajunse lângă ea, zâmbi într-un fel care o făcu să roșească.

— Ia te uită, doamnă, tărăgănă el, nu-i așa că arăți grozav? E o îmbunătățire semnificativă, dacă-mi dai voie s-o spun.

— Jockey Club a fost întotdeauna un local elegant, spuse fără să se uite la el. Hai să ne grăbim să dispărem de aici înainte să te vadă mătușa Sophie.

El se prefăcu șocat.

— Doar nu vrei să fac vreun act necugetat fără ştirea mătuşii tale, nu? Ea nu este de acord?

— Mă tratează de parcă aş avea şaispreżece ani şi aş fi la prima întâlnire cu un băiat, răspunse Laurel enervată. Şi dacă nu vrei să te trezeşti cu o doamnă de companie care să se țină toată ziua scai de tine, ai face mai bine să încetezi cu vorbăraia, să putem pleca.

Seth râse uşor şi o ajută să urce în trăsură, dar Laurel nu se relaxă decât după ce dădură colțul, iar casa nu se mai văzu.

Nu numai faptul că nepoata ei ieşea la plimbare cu un bărbat o făcea pe mătuşa Sophie să se împotrivească, deşi era încă foarte demodată în privința acestor lucruri, ci mai ales locul unde se duceau. Jockey Club nu mai era ceea ce fusese cândva, se văitase ea într-una, din cauza yankeilor şi a aventurierilor şi a celor pe care ea îi numea "schimbători de bani" — ca şi cum pariurile la cursele de cai ar fi fost inventate după război. În timp ce era acceptabil ca o lady să asiste la curse însoțită de soțul ei sau de o altă rudă de sex masculin, pur şi simplu nu se cădea ca Laurel să fie însoțită într-un asemenea loc de un bărbat cu care nu avea nici o legătură, un străin. Cine ştie la ce ofensă se putea aştepta sau la ce jignire, ce vorbe vulgare putea auzi dacă nu era însoțită de un bărbat cunoscut — sau cel puțin de o doamnă de companie — care să o protejeze? O implorase să-l roage pe Peter să-i însoțească,... dar asta o făcuse pe Laurel să explodeze. Ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat, în afară de o doamnă de companie, era să-l aibă pe Peter după ea, ca să-i supravegheze orice mişcare. Scopul principal al plimbării era să vadă dacă Seth era în stare să parieze suma aceea de bani, iar prezența lui Peter l-ar fi putut incomoda pe Seth la fel de tare ca şi o doamnă de companie.

— Nu mi-a fost uşor să te introduc azi aici, domnule Tait, spuse ea după o vreme. Vreau să spun, dacă pot să te fac acceptat de persoanele pe lângă care am trecere, a pătrunde în cercul intimilor este cu totul altceva.

El îi strecură o privire amuzată.

— Ei, haide, Miss Laurel, eu ştiu că poţi obţine aproape orice ţi-ai pus în minte. Oricum, îţi sunt recunoscător.

— Sper să-mi fii. Pe lângă multe altele, reputaţia mea va fi la mare ananghie după ziua de azi.

— Şi ştiu cât de mult contează asta pentru tine.

Deşi expresia feţei era sobră, ea distinse nota de ironie din vocea lui.

— Te voi prezenta cuiva, colonelului Boatwright, i-o reteză ea. A fost bun prieten cu unchiul meu, şi când i-am spus că am o cunoştinţă străină de oraş...

— O cunoştinţă bogată.

— Asta a ajutat mult, recunoscu ea. Multe din familiile vechi nu au bani să parieze, dar bărbaţii se duc totuşi acolo, măcar pentru a-şi aminti cum era odată. Şi pentru a face ca situaţia să pară mai bună — ei bine, sunt nevoiţi să invite străini. Chiar şi unii yankei.

— Dacă sunt destul de bogaţi?

Ea se enervă.

— Nu văd deloc ce găseşti amuzant în asta, domnule Tait. Banii tăi o să-ţi cumpere un loc în cercul celor care pariază, dar n-o să-ţi cumpere titlul de membru al Jockey Club-ului — poţi să întrebi orice yankeu bogat în legătură cu asta.

Îşi stăpâni izbucnirea de furie înainte de a întrece limitele bunei cuviinţe şi se enervă descoperind că ia apărarea unei instituţii de care nu-i păsa nici cât negrul sub unghie. Oare ce o determina să se certe cu Seth Tait asupra oricărui subiect pe care îl aborda?

Trase aer în piept şi continuă pe un ton mai neutru.

— Câțiva dintre oamenii de afaceri din Charleston vor fi acolo astăzi, cred. Proprietarii fabricilor de cherestea şi minelor de fosfați, proprietari de vapoare, oameni de genul acesta.

— Toți barosanii, nu?

Încă odată nota de ironie din vocea lui o enervă.

— Eşti individul cel mai vulgar cu putință, se răsti. Ştii ceva, aici nu e joc de poker. E o cursă de cai. Sportul regilor.

El râse tare, scuturând din cap.

— Prea iei lucrurile în serios. Ascultă, acolo de unde vin eu, când vrei să organizezi o cursă de cai nu ai nevoie decât de un loc de pornire şi unul de oprire, şi de o pălărie în care să aduni banii.

— Ei bine, o să constați că aici este altfel. Nu ca pe vremuri, desigur. Eu nu am fost niciodată să văd, dar am auzit povestindu-se cum era la Jockey Club înainte de război. Pe atunci, cursele nu erau decât pentru familiile cele mai vechi din oraş, cele cu sânge într-adevăr albastru. Pe atunci nu te-aş fi putut duce acolo, indiferent câți bani ai fi avut.

— Mda, nu-i aşa că am noroc că timpurile se schimbă?

Ea nu-l luă în seamă.

— Am auzit că festivitățile care se desfăşurau în afara cursei erau mai interesante decât cursa însăşi. Se organiza o cină uriaşă şi un bal. Îmi imaginez cum trebuie să fi arătat atâtea doamne înveşmântate în mătase şi satin, cu rochiile lor cu crinolină, şi bărbații în smokinguri. Holurile înțesate de flori, podelele lustruite...

Abia când simți privirea lui Seth ațintită asupra ei, Laurel îşi dădu seama cât de nostalgic îi sunase vocea şi se smulse brusc din reverie.

— Desigur, spuse, corectându-şi tonul, în timpul războiului şi după aceea, cursele de la Washington Park au fost întrerupte, iar standurile distruse. Mătuşa Sophie spune că erau foarte elegante, un stand pentru membrii Jockey Club-ului, unul special construit pentru doamne, acoperit, pentru a le apăra de soare, şi încă unul pentru public. Se serveau tot felul de răcoritoare, se fluturau steaguri şi orchestra cânta. Trebuie să fi fost măreț.

Seth continuă să se uite la ea.

— Trebuie să fi fost într-adevăr măreț. În tonul lui nu mai era nici o nuanță de ironie.

Ieşiseră din oraş şi acum mergeau pe un drum nepietruit care devenea tot mai aglomerat de trăsuri şi bărbați călare.

— Aproape am ajuns. Vechea proprietate Preston. Aici se țin acum cursele.

Urmând instrucțiunile ei, Seth coti pe o alee mărginită de gard viu şi opri. În fața lor se aflau trăsuri aliniate într-un semicerc ordonat, orientate spre o pistă de curse ovală, acoperită de o iarbă deasă ca peria. După toate descrierile şi observațiile pe care i le făcuse lui Seth, pentru atitudinea lui lipsită de respect, Laurel se simțea puțin stânjenită acum, când încerca să vadă totul prin ochii lui. Era aici, într-adevăr, mai mult decât un loc de pornire, un loc de oprire şi o pălărie în care să strângi banii.

— Nu sunt standuri, rosti ea, încercând să aibă un ton nonşalant. Acum, după cum vezi, o să urmărim cursa din trăsură.

— Nici standuri, nici steaguri, nici orchestră, aprobă Seth, dar, deşi ea îl privi cu atenție în căutarea vreunui semn de dispreț, expresia lui era foarte rezervată — aproare dezamăgită.

Mână trăsura de-a lungul liniei formate de celelalte,

găsi un loc liber şi opri. Laurel întoarse capul într-o parte şi în alta, salutând persoanele cunoscute, străduindu-se să se țină tare în fața privirilor scandalizate ale matroanelor. Erau acolo şi bărbați, deşi majoritatea trăsurilor erau ocupate de femei care se apărau de soare cu umbrelușele lor colorate. Dintr-un țarc, de sub nişte copaci, se auzea nechezatul puternic al cailor. Nu aveai nevoie de prea multă imaginație ca să afli unde erau bărbații.

Laurel se întoarse spre Seth.

— Dacă vrei să vezi caii alergând, poți să rămâi aici. Dar dacă vrei să participi, ar trebui să mergem să-l căutăm pe colonelul Boatwright.

El zâmbi şi ocoli trăsura să o ajute să coboare.

— Cum de eşti aşa de pricepută, totuşi?

— Experiența, domnule Tait. Experiența.

Când puse piciorul pe pământ, ea îşi deschise umbrelușa de soare şi, pentru că oricum toată lumea deja se uita la ea, îl luă pe Seth de braț. Ținând fruntea sus, zâmbi, înclinând capul către cei care se dovedeau a fi mai curioşi.

— Nu mă pot abține, spuse Seth, să nu observ că majoritatea doamnelor stau în trăsurile lor şi am o bănuială, că femeile nu sunt acceptate în zona unde se fac pariurile. Acesta este unul dintre lucrurile care o să-ți ruineze reputația?

— N-are importanță. Şi aşa, imediat ce trecem de ei, se pun pe bârfit ca nişte ciori deasupra unui leş. N-au decât.

Ea schiță un zâmbet larg şi ridică mâna a salut către un grup aflat pe cealaltă parte a drumului.

— Am făcut eu lucruri şi mai grave.

— Asta ştiu şi eu, murmură Seth.

Laurel nu-i acordă atenție. De dragul a ceea ce

această zi putea să însemne pentru ea, era în stare să îndure şi mai mult decât nişte bârfe şoptite.

Lăsară trăsurile în urmă şi păşiră într-o zonă acoperită cu iarbă. Bărbaţii stăteau grupuri-grupuri, fumând, discutând şi gesticulând. Mirosul de grajd era mai puternic aici şi era amestecat cu cel de rom şi de fum de ţigară. Laurel ridică mâna şi făcu semn unui personaj cunoscut.

— Colonele Boatwright, strigă ea. Aici!

Un bărbat înalt, cu părul grizonat, de culoarea oţelului şi care şchiopăta uşor, se desprinse dintr-un grup şi se îndreptă spre ei cu braţele întinse.

— Ia-te-uită, Miss Laurel. Frumoasă ca o cadră!

Radiind de încântare, o prinse de mâini şi o sărută pe obraji. După care se întoarse către Seth.

— Dumnealui trebuie să fie prietenul tău, domnul...

Seth întinse mâna.

— Seth Tait, domnule, şi vă mulţumesc că mi-aţi oferit ocazia de a participa la curse.

— Mă bucur că aţi venit, domnule. Orice prieten al lui Miss Laurel...

— Ştiţi, eu şi familia ei suntem cunoştinţe vechi. Vechi de tot.

Îşi puse mâna pe umărul lui Seth.

— Vino încoace, băiete, să ne uităm puţin la herghelia asta de cai. Miss Laurel, ştiu că dumneata nu doreşti să te plimbi printr-un grajd murdar, aşa că ce-ar fi să rog pe unul dintre băieţii mei să te conducă la trăsură?

Laurel ştia foarte bine că adevăratul motiv pentru care voia să o îndepărteze era să poată vorbi cu Seth despre cum se paria şi considera că este lipsit de bună-cuviinţă să o facă în faţa unei lady. După părerea ei, bărbaţii erau nişte creaturi tare caraghioase: pur şi simplu se autoconvinseseră că jocurile de noroc — la fel

ca anumite fapte ruşinoase care se petreceau în stabilimente ca ale lui Miss Elsie — erau lucruri despre care femeile nici nu aveau idee că există.

Ea îi adresă un zâmbet cât se poate de dulce şi îşi răsuci umbreluța, făcând ciucurii să danseze.

— Haide, colonele, doar ştii prea bine că n-o să poți scăpa aşa uşor, mai ales că pentru mine tot ce este legat de cursele de cai este fascinant.

Colonelul tuşi stânjenit, apoi îi oferi brațul.

— Da, bine,... Să mergem... Deci, fereşte-ți rochia aia drăguță.

Seth observă că, deşi colonelul socotea nepotrivit să o ducă pe Laurel într-un loc rezervat în exclusivitate bărbaților, saluturile pe care ea le primea — de la tineri sau bătrâni — erau mult mai călduroase decât cele pe care i le adresaseră femeile din trăsură. De mai multe ori remarcă perechi de ochi care o urmăreau într-un fel care, departe de a fi lipsit de respect, îl făcea, fără să vrea, să-şi dorească să fi fost la brațul lui, nu la brațul celuilalt bărbat, mai în vârstă.

Şase cai minunați tropoteau neliniştiți în padoc. Dând cu ochii de ei, Seth scăpă un fluierat admirativ. Toți aveau sânge arăbesc, era sigur de asta.

— Ei bine, văd că apreciezi caii de rasă.

Colonelul părea încântat.

Seth se aplecă peste bară, cercetându-i cu ochi de expert.

— Mă pricep puțin la cai, recunoscu el. Am crescut şi eu câțiva în vest.

Dar caii lui, de talie mică, sălbatici, nu aveau nimic comun cu aceste creaturi elegante, cu tendoane alungite şi puternice. S-ar fi spus că fac parte din specii diferite.

— Am pierdut o mare parte din cei mai buni cai în timpul războiului, spuse Colonelul, armăsari grozavi care

au participat la bătălii. Îmi amintesc de calul meu, *Harvest Moon*, care a câştigat cursa de la Jockey Club în '59. A fost împuşcat sub mine în Atlanta. Dar atunci erau alte vremuri, altă lume. Am făcut fiecare ceea ce se cuvenea să facem.

— Se pare că aţi reuşit totuşi să păstraţi ceva cai de sămânţă, spuse Seth.

— Câţiva crescători de cai din Kentucky au reuşit să salveze câţiva armăsari buni. Dar, domnule, pot să garantez că niciodată cursele de cai din Charleston nu vor mai fi aşa cum erau cu treizeci de ani în urmă.

Seth o privi pe Laurel, care, fără să-i pese de rochia ei elegantă, se aplecase peste bară şi studia caii cu ochi lacomi.

— Ce părere ai? o întrebă.

— Dacă aş avea două sute de dolari, răspunse Laurel, aproape fără să-şi dea seama ce spune, i-aş paria pe mărunţelul acela roib de acolo.

Urmă un moment de tăcere, în care Seth se întoarse să îşi ascundă zâmbetul, după care colonelul Boatwright izbucni în râs.

— Miss Laurel, eşti extraordinară. Acum haide, te rog, afară de aici, înainte să-ţi murdăreşti rochia aia drăguţă, şi lasă-ne pe noi, bărbaţii, să ne ocupăm de afaceri.

Lui Laurel îi venea să înjure de ciudă. Voia să vadă exact cât — şi dacă — îşi permitea Seth să parieze, dar acum nu mai putea face nimic fără să provoace o scenă, iar asta nu ar fi fost nici în avantajul ei, nici în al lui Seth. Aşa că se chinui să zâmbească şi îi permise colonelului să o ducă şi să o predea unuia dintre fiii lui. Oricât se strădui, nu putu să vadă ce se întâmplă în urma ei.

Colonelul Boatwright îşi regăsise tonul obişnuit în discuţiile de afaceri.

— Banii pe care îi pariezi îi duci celui din cortul de colo.

Îi arătă un cort aflat la vreo sută de yarzi în dreapta.

— Pariurile sunt afişate şi limita minimă este de două sute de dolari.

Seth zâmbi politicos.

— Mi s-a spus asta.

— Ai la dispoziţie...

Colonelul scoase un ceas din buzunar şi se uită la el.

— Aproximativ cincisprezece minute să te uiţi la ei şi să alegi. Ne întâlnim în cort.

Numai doi cai îi reţinură atenţia lui Seth. Unul era murg, un cal puternic, mare, cu un piept arcuit şi nări largi, semn că era un bun sprinter. Dar pista era puţin mai lungă de o milă şi, pentru a câştiga, era nevoie de viteză, dar şi de rezistenţă. Celălalt cal, un roib, era mai mărunţel şi părea mai delicat, avea muşchi lungi şi picioare drepte, puternice; putea face faţă distanţei, dar s-ar fi putut să nu aibă viteza necesară. Seth păşi în cortul unde se primeau pariurile şi citi culorile cailor de pe afiş. Murgul, care alerga sub drapel albastru cu roşu, se numea Saladar şi pariurile lui erau doi la unu. Cu el se mergea aproape la siguranţă. Roibul, ale cărui culori erau auriu şi roşu, avea pariurile zece la unu. Auzi că nu mai alergase niciodată până atunci.

Seth avea în buzunar două sute cincizeci de dolari şi ceva mărunţiş. Dacă pierdea, nu-i mai rămâneau destui bani nici să-şi plătească hotelul pe încă o săptămână. Dar Seth avea nevoie de mai mult de două sute cincizeci de dolari ca să stea în oraşul acesta atât cât era nevoie până să găsească aurul şi ca să dea sumele de bani care să-l introducă acolo unde voia să intre. În plus, nu fusese niciodată genul de bărbat care să se dea la o parte când

era vorba de risc. Ieşi din nou afară din cort şi se apropie de padoc, studiindu-l întâi pe murg, apoi pe roib.

— Deci îţi place calul meu?

Seth se răsuci şi văzu lângă el un bărbat înalt, elegant îmbrăcat, care ţinea în mână o ceaşcă de argint, din care se zărea un beţişor de mentă. Mirosea a bourbon şi a rom.

Seth se întoarse iarăşi cu faţa spre cai.

— Îmi place şi murgul şi roibul.

— Saladar, murgul, este al meu şi o să câştige cursa.

Întinse mâna.

— Keith Peterson. Propietarul fabricii Peterson Phosphate.

Seth ezită înainte să apuce mâna întinsă. Celălalt bărbat nu-i dăduse nici un motiv pentru a-i displace, dar un bărbat inteligent nu avea nevoie de motiv. Peterson avea un fel alunecos de a fi, care îl făcu imediat pe Seth să nu aibă încredere în el.

— Seth Tait, rosti el într-un târziu. Sunt nou în oraş.

— Trebuie să cunoşti pe cineva ca să fii invitat aici, spuse Peterson. E al dracului de greu să-i faci pe bătrânii rebeli să invite pe cineva nou. Eu am, bineînţeles, pista din interior, căci calul meu o să iasă învingător.

În momentul acela, Seth ştiu pe ce cal îşi pariază banii.

— Ai un animal frumos, dar mie îmi place Johnny Reb.

Celălalt bărbat luă o înghiţitură din băutura lui mentolată.

— Cred că ai bani de aruncat, domnule. Animalul acela va ajunge în coadă după prima tură.

— Poate, i-o întoarse Seth.

Peterson îl măsură cu nişte ochi îngustaţi, amuzaţi.

— Te pricepi la pariuri?

Seth zâmbi.

— Exact aşa se numeşte jocul. Ce-ai zice de un pariu între noi doi, neînregistrat.

Altădată, în alt loc, nu ar fi ezitat nici o clipă. De fapt, îşi dăduse seama că asta era intenţia lui Peterson din momentul când se apropiase de el. Dar, în ultimul moment, îşi aminti de disprețul din vocea lui Laurel când vorbea de yankei şi de propietarii minelor de fosfaţi; instinctul îl avertiză că, chiar dacă ar fi câştigat, ar fi pierdut asociindu-se cu bărbatul acesta. Şi Seth învăţase să-şi urmeze instinctele.

— Mulţumesc mult, spuse, dar nu mă angajez în pariuri cu străini.

Se răsuci şi se îndreptă spre cort. Colonelul Boatwright stătea în uşă şi privea, iar pe faţa lui se citea aprobare.

Pariurile pe Johnny Reb nu se modificaseră. Două sute cincizeci de dolari, cincizeci dintre ei nu i-ar fi avut dacă Laurel nu i-ar fi aruncat în faţă...

Puse cei două sute de dolari pe masă, apoi, când funcţionarul se întinse să-i ia, îi acoperi iute cu palma

— Aşteaptă, spuse.

Colonelul se încruntă, iar funcţionarul deveni nerăbdător.

— Biroul se închide în patru minute, domnule, spuse el. Hotărâţi-vă.

Seth scoase din buzunar ultimii cincizeci de dolari şi îi puse pe masă.

— Toţi pe Johnny Reb, rosti el.

Când Seth îşi luă biletul, colonelul îi dădu o palmă pe spate şi izbucni în râs.

— Să ştii că-mi displace să-ţi iau banii, băiete, dar n-ar fi trebuit să-l laşi pe Peterson să te influenţeze. Se

prea poate să fie un ticălos, dar are cel mai rapid cal de pe pistă. N-ai să-ți mai vezi cei două sute cincizeci de dolari niciodată.

Seth se mulțumi să-i zâmbească.

— Cred că de aceea se numeşte cursă de cai.

Seth ajunse la trăsură tocmai când caii se aliniau la start. Laurel se plimba nerăbdătoare în sus şi-n jos, fluturându-şi franjurii umbrelei.

— Ei bine? întrebă ea. De ce ai stat atâta? Ai pariat?

— Să-mi aduci aminte să te întreb de ce te interesează atât de tare câți bani câştig sau pierd.

Seth o sprijini de cot, ajutând-o să urce în trăsură.

— Nu fi obraznic. Normal că sunt interesată, după ce m-am străduit atâta pentru tine. Nu am întrebat decât...

— Am pariat ultimul gologan, o informă Seth, pe Johnny Reb.

— Fugi de aici! Nimeni nu-şi pariază ultimul dolar într-o cursă de cai!

Dar se uită la el bănuitoare.

— Nu-i aşa?

În timp ce urcă alături de ea, Seth schiță un rânjet.

Un suspin de emoție străbătu spectatorii, căci caii erau aliniați la start, încălecați de jóckey mărunței, îmbrăcați în costume colorate. Laurel se ridică în picioare, ținându-şi pălăria cu mâna, şi privi cu ochii îngustați de lumina soarelui.

— Care este Johnny Reb?

El arătă spre şirul de cai.

— Roşu şi auriu.

Laurel se întoarse încet spre el.

— Culoarea rochiei mele.

— Mda, un bărbat îşi caută norocul şi-l ia de unde

poate.

Tonul, ca şi expresia feţei era nonşalant, dar Laurel simţi cum o străbate un fior. Alesese calul ei, culorile ei. Erau implicaţi amândoi.

Un foşnet de anticipaţie ridicat din mulţime îi atrase din nou atenţia lui Laurel către linia de start.

— Sunt aproape gata, spuse ea, cu vocea şoptită şi emoţionată. Haide, Johnny Reb.

Seth îi aruncă o privire amuzată, dar ea nu observă. Pistolul pocni şi dădu startul, iar ea îl apucă de încheietura mâinii. Caii ţâşniră de pe loc izbind cu copitele pista în goana mare. Praful stârnit în urma lor strălucea auriu în soare.

— Nu văd nimic! strigă Laurel, ridicându-se pe vârfuri. Cine e în faţă?

Ca toţi ceilalţi, Seth se ridicase şi el în picioare la pocnetul pistolului, dar praful îl împiedica să vadă, la fel ca pe ea.

— Nu prea îmi dau seama, răspunse încordat. Cred... se pare că Saladar conduce.

Caii dispăruseră în spatele unui pâlc de copaci. Laurel îşi dădu seama că-l strângea pe Seth de mână. Se retrase, dar nu îşi putu înfrâna emoţia. Îngrijorarea în legătură cu poziţia lui Saladar spori şi mai mult suspansul care plutea deja în aer. Spectatorii strigau şi fluturau din mâini; doamnele, care în alte situaţii nu ar fi ridicat vocea mai sus de murmur, îşi fluturau pălăriile şi îşi încurajau favoriţii ţipând cât le ţinea gura. Era excitant, ca un delir, ca o nebunie. În momentul acela, Laurel reuşi să înţeleagă de ce un bărbat ar paria ultimul lui dolar într-o cursă de cai.

— Vin, se apropie! strigă cineva din altă trăsură.

Caii parcurseseră jumătatea opusă de pistă şi acum se îndreptau spre ei, tunând din copite. Saladar era în

frunte, secondat de un cal negru; al treilea era Johnny Reb, cu harnaşamentul roşu şi auriu fluturând în vânt.

— Uite-l! ţipă Laurel. Aleargă, Johnny, aleargă.

Ştia că acesta nu era nicidecum un comportament potrivit pentru o lady, să sară în sus şi să ţipe cât o ţineau plămânii, dar toată lumea făcea la fel. Chiar şi mătuşa Sophie ar fi ţipat puţin, se gândi Laurel, dacă ar fi fost aici; nebunia era contagioasă.

Simţea tensiunea care încorda muşchii bărbatului de lângă ea, de parcă ar fi fost muşchii ei.

— Acum face mişcarea, şopti Seth. Ştiam eu că o s-o facă. Haide, băiete, aleargă să-i întreci.

Jockey-ul stătea în picioare în şa, aplecat pe grumazul lui Johnny Reb. Se aflau în dreptul marcajului de trei sferturi de milă şi roibul se angajase în depăşirea calului negru. Johnny Reb îl depăşi, după care se angajă în luptă strânsă cu murgul.

Laurel privi spre Seth şi îi zări faţa împietrită. Privi iarăşi spre cai. Nu, gândi ea, Reb făcuse mişcarea prea târziu. N-o să-l poată întrece pe murg...

Dar se înşelase. Şi, după expresia feţei lui Seth, văzu că şi el se înşelase. Nici nu apucaseră să-şi dea seama ce inimă puternică avea calul acela. Pe ultima zecime a pistei, jockey-ul folosi biciul pentru prima dată, iar Johnny Reb zbură pe lângă murgul din frunte, depăşindu-l cu un cap.

Mulţimea urlă sălbatic, nevenindu-i să creadă. Laurel abia îi auzi pe ceilalţi, din cauza propriilor ţipete de bucurie.

— Ai câştigat! Am reuşit! Ai câştigat!

Îşi azvârlise braţele de gâtul lui, fără să ştie când, fără să-i pese. Auzi râsul lui sunându-i în ureche.El o strânse în braţe aşa de tare, încât crezu că o să-i frângă oasele.

Într-un târziu, se desprinse de el, cu răsuflarea tăiată de râs şi încântare.

— Se uită lumea la noi! Gata! Dă-mi drumul până nu cădem amândoi!

El se depărtă doar cât să poată sări jos, după care o apucă de mijloc şi o trase lângă el.

— Câți? întrebă Laurel. Cât ai câştigat?

Seth o privi fix o clipă, apoi izbucni în râs.

— Nu eşti numai lacomă, eşti şi neruşinată. Mulți, îi spuse el. Am câştigat mulți.

Luând-o de braț, porni strecurându-se prin mulțime, către cort.

— Ei bine, eu cred că am dreptul să ştiu, spuse ea, păstrând un ton cât mai calm. În fond, a fost calul meu şi culorile mele.

"Şi cei cincizeci de dolari ai tăi", gândi Seth amuzat.

— Pariurile au fost de zece la unu, spuse el. Eu am pus două sute cincizeci.

Laurel fusese totdeauna bună la aritmetică, aşa că obținu cifra aproape instantaneu; dar trecu o vreme până să poată vorbi.

— Atunci asta înseamnă...

— Două mii cinci sute de dolari, spuse Seth.

După care zâmbi:

— Şi, da, erau toți banii mei, până la ultimul.

El îi oferi brațul din nou, dar ei îi trebui un timp până să poată ridica mâna să-l apuce, şi să capete destulă siguranță în picioare, să poată păşi. Se gândea la toți banii aceia; îi vedea mereu în fața ochilor, aşezați în fişicuri de toate mărimile, de toate valorile, în tot felul de forme şi mărimi, în tot felul de împărțiri. Şi ştiu că avea să treacă multă vreme până ce să se poată gândi la altceva.

Capitolul 9

Lucrul cel mai simplu pe care îl putea face Seth, poate şi cel mai inteligent, ar fi fost să-şi ia cei două mii cinci sute dolari — minus, bineînțeles, cei cinci sute care i se cuveneau lui Laurel — şi să anunțe că iese din joc. La New Orleans nu putea fi mai cald decât aici, iar un bărbat putea să pornească o afacere bună în New Orleans cu două mii de dolari. Sau în San Francisco. Ce oraş grozav... Întotdeauna era răcoare în San Francisco.

Două mii de dolari erau bani mulți, mai mult decât avusese vreodată în mână în ultimii ani. Cu aşa o grămadă de bani, erau puține lucruri pe care nu le-ar fi putut face; îşi putea face o viață uşoară, doar cu nişte mărunțiş din tot acest bănet. Un om obişnuit ar fi fost mai mult decât mulțumit cu o mică parte din ei. Dar Seth nu era un bărbat obişnuit, şi niciodată nu alesese calea uşoară în viață. Două mii de dolari erau bani mulți, dar nu erau un sfert de milion, ceea ce reprezenta minimul din

cât se aştepta Seth să aibă când avea să găsească aurul. Bineînţeles, descoperirea aurului presupunea multe emoţii, dar şi Johnny Reb tot asta presupusese. Seth ştia că cel mai înţelept lucru e să te retragi când eşti în plină glorie, dar adevărul era că nu ştia cum să o facă. Să a părăsi oraşul acum nu era o opţiune serioasă. Îi plăcea viaţa sub numele Seth Tait. Îi plăcea să fie respectabil — cel puţin în parte. Spre surprinderea lui, îi plăcuse să meargă la plimbare cu doamnele Sinclair, la Chinatree; trei dintre doamnele de elită ale bătrânului Sud sub protecţia lui temporară. Îi plăcuse să ia cina în sufrageria lor printre amintirile lor de familie şi obiectele acelea moştenite din generaţie în generaţie. Toată această lume nouă îi era într-un fel familiară. Ceva din trecut făcea să vibreze o coardă în adâncurile lui, cu toate că nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

Când păşise printre membrii Jockey Club-ului, cu Laurel la braţ, se simţise mândru şi respectabil. Senzaţia era de satisfacţie, ca atunci când bei un coniac fin sau reuşeşti o spargere perfectă. Îi dădea fiori, o senzaţie de învingător, să ştie că joacă rolul unui cetăţean de frunte, şi că îl joacă bine. Partea ciudată era că îi venea uşor să o facă. Oare asta îi dorise Colonelul când îl trimisese aici, în est? O viaţă atât de diferită de cea pe care o cunoscuse până atunci, şi pe care nici nu şi-o putuse imagina? Dacă asta fusese intenţia Colonelului, atunci făcuse o treabă bună, pregătindu-l pe Seth pentru ea, pentru că niciodată nu fusese aşa de uşor când trebuise să facă ceva.

Şi mai era şi Laurel. Ea constituia o mare parte din toate acestea, nu numai din cauza uşilor pe care le deschidea, ci şi pentru că-l provoca. Ea îi făcea viaţa şi uşoară, şi grea. Cele mai bune lucruri din viaţă sunt astfel, întotdeauna.

În seara aceasta, avea să-i dea o parte din banii câştigaţi pe Johnny Reb. În ciuda incidentului în legătură cu cei cincizeci de dolari, avea presimţirea că urma să accepte banii câştigaţi cinstit într-o cursă de cai. De ce avea această presimţire nu ar fi putut spune; era doar unul din acele instincte pe care începuse să le aibă în legătură cu ea. Cinci sute de dolari ar fi fost o binecuvântare pentru sărăcita familie Sinclair, iar ea şi ai ei nu aveau să-i mai împovăreze conştiinţa.

"Conştiinţa?" Rânji în sinea lui. De obicei nu prea avea el probleme cu conştiinţa. Poate că şi aceasta făcea parte din transformarea lui într-o persoană respectabilă, iar vina îi revenea în totalitate lui Laurel. Poate că ar fi trebuit să se ţină departe, dar avea nevoie de ea. Sau, mai bine-zis, avea nevoie de scrisoarea aflată la ea, care avea să-l conducă acolo unde se afla aurul.

Seth merse să o ia de acasă, cu puţin timp înainte de ora şase. Soarele era puternic încă şi strălucea orbitor pe frunzele ceruite ale magnoliilor care înconjurau căsuţa de pe strada Lamboll, înmiresmând aerul aşa de tare încât aproape era greu să respiri. Când intră în verandă şi ridică mânerul lustruit al ciocanului de la uşa învechită de vreme, Seth reflectă că, dintre toate situaţiile ciudate în care se găsise, a se sufoca pe căldura asta în veston şi cravată de dragul de a vizita o femeie şi a bea un pahar de *cherry* într-un salonaş supraîncălzit, cu mătuşa ei, era cu siguranţă cea mai ciudată dintre toate.

Laurel nu apăru imediat, iar Seth numai într-un târziu pricepu că acesta era protocolul când era vorba de o tânără lady şi pretendentul ei, oricât de tare l-ar fi amuzat pe el să se gândească la Laurel ca la o adevărată tânără lady. Totuşi, era ceva plăcut în asta, aşa cum era ceva plăcut în încăperea întunecată şi fierbinte, cu aglomerarea de mobilier moştenit şi comorile

ei învechite. N-ar fi putut spune că înțelegea pe deplin, dar trebuia să recunoască în sinea lui, oarecum nemulțumit, valoarea unor lucruri cum erau tradițiile, moștenirea și amintirile.

Sophie flecărea în felul ei vioi, ca o elevă de școală, despre timpurile vechi ale Jockey Club-ului și despre gentlemanii care, presupunea ea cu naivitate, erau acum cunoștințe apropiate ale lui Seth, din moment ce fusese invitat ca oaspete. Vorbea despre măreția, fastul și eleganța localului, ignorând în mod evident faptul că se petrecuseră schimbări. Deși auzise o mare parte din poveștile acestea de la Laurel, încă de dimineață, Seth nu se plictisea. Descoperi, nu fără o oarecare uimire, că-i plăcea să o asculte pe bătrâna lady vorbind, îi plăceau aforismele caraghioase, vocea ei îndulcită și obrajii ei grăsuți, îi plăcea că reușea să se relaxeze și să nu facă altceva decât să dea din cap, să zâmbească și să murmure din când în când: "Da, doamnă" și să bea vin fin ca mătasea și la fel de inofensiv. Seth se gândi că motivul pentru care îi plăceau toate astea era că singurele ocazii când se simțise în siguranță într-atât încât să se relaxeze complet în ultimii ani, sau poate în toată viața lui, fuseseră momentele pe care le petrecuse sub acoperișul acestei căsuțe din strada Lamboll.

După vreo douăzeci de minute, Laurel coborî însoțită de verișoara ei, arătând neliniștită și puțin nervoasă, și chiar mai drăguță decât în dimineața aceea. Rochia era aceeași, de un roșu aprins, care îi aprindea flăcări în ochi și îi nuanța pielea în alabastru, îi strângea talia și îi făcea profilul mai atrăgător prin felul în care îi scotea în evidență sânii. Dar în locul pălăriei largi pe care o purtase de dimineață, purta un fel de petic de dantelă, împodobit cu flori, care de-abia de se putea numi pălărie. Stătea înfiptă în vârful unui coc strălucitor care era, se

pare, cauza nervozității lui Laurel. Înainte să observe că sunt privite, Seth o văzu pe Caroline cum o împinge pe Laurel către oglinda din hol şi îi mai ajustează puțin coafura. Laurel îşi zvârli un şal colorat pe umeri şi intră în cameră, încheindu-şi butonii mănuşilor. Seth se ridică în picioare.

— Sunt gata, anunță ea, aproape fără să-l privească.

Seth se înclină, cu ochii strălucind de admirație.

— Miss Laurel, arăți minunat.

Laurel îi aruncă o privire bănuitoare, apoi se aplecă să o sărute pe mătuşa sa pe obraz.

— N-o să întârziem, mătuşică.

O expresie de consternare şi îndoială apăru pe fața lui Sophie, care îşi făcea vânt cu batista.

— Oh, Laurel, nu prea ştiu dacă s-ar cuveni să aprob. O tânără lady cinând singură într-un local public cu un gentleman... Pur şi simplu nu ştiu ce o să spună lumea.

— Mai întâi, nu prea mai sunt o tânără lady, i-o reteză Laurel, şi chiar dac-aş mai fi, vremurile s-au schimbat, mătuşă Sophie. Cât despre ce va spune lumea, sunt sigură că au lucruri mai bune de discutat, decât unde şi cu cine iau eu cina; şi dacă n-au, nu poate decât să ne pară rău de ei, nu-i aşa? Noapte bună, draga mea.

Se aplecă din nou să o sărute pe Sophie, care arăta prea speriată ca să mai răspundă. Seth se înclină către ea, apoi către Caroline şi, cu aprobarea tacită a lui Laurel, nu mai pierdu vremea.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepți, rosti Laurel. Astea două întotdeauna se agită pentru orice fleac.

— Nu, nu m-am supărat; unui bărbat îi face plăcere să creadă că o femeie se agită din cauza lui. Iar tu chiar

arăți bine.

Seth nu prea avusese ocazii să facă uz de înfloriturişi vorbe drăguțe şi nu dispunea de un repertoriu prea larg de complimente, dar Laurel se arătă aşa de surprinsă şi aşa de intim, de absurd încântată încât el îşi dori imediat să fi folosit un cuvânt mai tare decât "bine". Era de fapt elegantă, atrăgătoare, destul de frumoasă ca să-i taie unui bărbat răsuflarea, cu rochia roşie, cu şalul colorat şi părul ei întunecat şi lucios. Arăta de parcă ar fi ieşit alături de o persoană importantă, mândră, încrezătoare şi bogată, ca o piesă de argint lustruit. Când se uita spre ea, Seth se simțea pentru o clipă dezorientat, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că această femeie minunată, inteligentă, putea să meargă în compania lui, şi se simțea inundat de o bucurie fără margini că era alături de el, dar nu ştia cum să i-o spună şi nici nu era sigur că vrea ca ea să ştie.

Laurel îi evită privirea atunci când el îi dădu mâna să o ajute să urce în trăsură şi abia după o bucată de drum îşi reveni de ajuns ca să întrebe:

— Unde mergem?

— La restaurantul hotelului, dacă eşti de acord. Nu putu să reziste să adauge, pe un ton cât se poate de neutru: Am fost asigurat că este un loc absolut respectabil pentru a duce acolo o lady la cină, dar, având în vedere sursa informației, aş fi putut fi la fel de bine dezinformat.

Laurel se interesă curioasă, aşa cum, de altfel, el se şi aşteptase.

— Şi cine a fost această sursă?

— Miss Elsie.

Laurel se holbă la el, şocul şi furia întunecându-i privirea şi amestecându-se — tot după cum se aşteptase Seth — cu o mare curiozitate.

— Te-ai dus să... ai întrebat-o pe ea... Ai avut îndrăzneala, neruşinarea, să-i ceri sfatul unei...

Înghiți cuvântul.

— Asupra felului cum ar trebui să mă distrezi pe mine?

El răspunse, numai pentru plăcerea de a-i vedea expesia feței:

— Sunt străin de oraş. Trebuia să întreb pe cineva. Mi-a făcut o recomandare proastă?.

Laurel continua să se uite la el ca la un animal ciudat şi fascinant pe care nu se putea hotărî dacă să-l admire sau să se teamă de el. Lupta dintre demnitatea ofensată şi curiozitatea chinuitoare i se putea citi cu uşurință pe față. Seth trebui să se stăpânească din răsputeri să nu izbucnească în râs. ţn cele din urmă, curiozitatea învinse şi Laurel întrebă:

— Ce căutai acolo, de fapt?

Seth răspunse, clipind nevinovat:

— Nu am nevoie să-mi spună Miss Elsie că asta nu e o întrebare pe care o lady se cuvine să o pună.

Obrajii lui Laurel luară foc. Îşi întoarse privirea într-o parte şi nu mai vorbi cu el până când intrară în restaurantul hotelului Charleston.

Era absolut la fel de elegant cum şi-l amintea Laurel, chiar mai elegant decât altădată, pentru că de data asta intra aici ca un oaspete care plăteşte, nu ca un voluntar la o masă de binefacere. De data aceasta, mesele erau încărcate de flori şi acoperite de fețe de masă somptuoase, în loc de pânză albă, şi erau luminate de lumânări. În plus, de data aceasta intra la brațul unui bărbat după care se întorceau toate capetele. Privirile pe care le culegeau îi dădeau un fior ciudat de încântare.

Ştia că vorbele despre ultima ei gafă — când urcase scările aceluiaşi hotel până în camera lui Seth Tait

— se împrăştiaseră, fără îndoială, cu mare viteză şi, apărând în restaurantul hotelului la braţul aceluiaşi bărbat, se aştepta să vadă sprâncene ridicate. Şi mai ştia că arăta bine în rochia ei roşie şi cu şalul ei colorat şi că Seth Tait era, după oricare standard, un bărbat atrăgător. Totuşi, felul în care erau priviţi, îi făcu inima să bată mai iute din cauza unui sentiment ciudat de mândrie şi triumf.

Restaurantul hotelului Charleston era populat de lume bogată, de lume care călătorise mult, de lume interlopă, de supravieţuitori; unii erau necioplţi alţii erau rafinaţi, dar toţi se simţeau în largul lor. Când Seth şi Laurel îşi făcură apariţia, brusc nu se mai simţiră în largul lor. Pentru o clipă, ochii se ridicară apoi coborâră la loc, repede, iar conversaţiile se reluară puţin cam prea în grabă. Ceea ce văzuse Laurel în ochii aceia pentru o secundă nu era numai curiozitate, ci şi o urmă uşoară, aproape neobservată de teamă... De parcă tocmai întâlniseră pe neaşteptate, pe o cărare care le era doar lor familiară, o fiară sălbatică. Lui Laurel îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că motivul acelor priviri era Seth. Seth, cu mişcările lui uşoare, line, cu muşchii lui lungi şi puternici, cu privirea lui atentă, rece, care, în restaurantul exagerat împodobit, arăta ca un tigru într-o piaţă publică. Şi totuşi i se părea normal să se afle la braţul său, împărţind cu el privirile care-i erau adresate, bucurându-se alături de el. Plăcerea, care crescu în ea cât fură escortaţi până la masă, o ameţi.

De ce oare, se întreba ea, uimită de toate gândurile care îi alergau prin cap, se asemănau ei atât de mult. Nu părea să fie posibil, şi nimeni n-ar fi crezut dacă i-ar fi spus, dar era adevărat. După ce se aşeză, el îi zâmbi uşor, un zâmbet chinuit, rece, care, la oricare alt bărbat, ar fi deranjat-o. Laurel îi întâlni privirea şi inima îşi potoli bătăile neliniştite, căpătând un ritm constant, normal.

Uitându-se la el se simțea încrezătoare; nu în largul ei, sau relaxată, dar în siguranță. Încă neformulat, un gând prinse contur, şi poate chiar din momentul acela, ştiu exact ce trebuie să facă.

Cina fu foarte ciudată. Laurel nu credea să mai fi fost servită cu atâta eleganță, deşi aproape nu simți gustul mâncării. În alte împrejurări, nu ar fi găsit distracție mai mare decât aceea de a-i spiona pe cei din jur, bogați sau proaspăt îmbogățiți, dar în seara aceea uitase de existența celorlalți. Nu ştiu nici dacă ea şi Seth vorbiseră şi dacă da, ce îşi spuseseră. Simțea o tensiune ciudată în stomac, o fierbințeală în palme, un fel de tremur în gât — toate, semne ale nerăbdării, nervozității şi concentrării intense.

O deranjă mai tare decât s-ar fi întâmplat altădată când, în timp ce serveau cafele cu gheață, Keith Peterson se apropie de masa lor. Ea nu îl observase în restaurant, dar Seth nu păru surprins. Şi nici nu se ridică în picioare, aşa cum ar fi făcut un gentleman, nici nu se strădui să fie politicos când Peterson i se adresă, cu o voce cam prea ridicată:

— Ei, domnule Tait, se pare că instinctele dumitale s-au adeverit. Sărbătoriți puțin, nu-i aşa?

Laurel remarcă, fără să vrea, că Seth, deşi aşezat pe scaun, părea mai înalt şi mai puternic decât celălalt bărbat. Şi că abia de-i aruncă o privire când răspunse:

— Sper că nu ai pariat pe propriul tău cal, Peterson. Ar însemna că nu te pricepi la afaceri.

Pata de culoare de pe obrajii lui Peterson fu mai explicită decât un răspuns, cu toate că acesta îşi păstră zâmbetul.

— Să câştigi sau să pierzi, e în firea lucrurilor, răspunse. Poate că numai unul dintre noi a plecat cu bani în buzunar, dar amândoi am ajuns în acelaşi loc în seara

aceasta, nu-i aşa? Nu mi-aş ţine nasul prea sus dacă aş fi în locul tău. Niciodată nu ştii când ai nevoie de un prieten.

Peterson înclină din cap spre Laurel, spuse "Doamnă" şi se îndepărtă.

Seth se încruntă în urma lui, arătând de parcă n-ar fi fost sigur că a fost insultat, sau nu.

— Ce a vrut să spună cu asta?

Laurel îşi scutură cu mare atenţie mâneca rochiei.

— Omul acesta îmi trezeşte întotdeauna dorinţa de a mă spăla pe mâini... Ce?... Oh, se referea la petrecere, cred. După fiecare cursă, Vechea Gardă de la Jokey Club organizează o recepţie. Chiar dacă permit unora ca Peterson să intre în club, pe cine invită la recepţie este cu totul altceva.

Ochii lui Seth erau întunecaţi când îi coborî în paharul înalt de cafea.

— Înţeleg.

Laurel ridică dispreţuitoare din umeri.

— E o chestie, aşa, fără prea mare importanţă; limonadă, prăjiturele şi un trio de coarde care nu e în stare să ducă o melodie la bun sfârşit, dar cred că este felul lor de a-şi aminti de zilele bune de altă dată, şi de a-i ţine pe indivizi ca Peterson în banca lor.

Fără să se uite la ea, Seth întrebă:

— Bănuiesc că ai o invitaţie la recepţia aceea.

Laurel sorbi din cafea, concentrându-se asupra ei. Era neagră şi aromată, iar o cafea bună şi gheaţă care s-o răcească erau două lucruri pe care Laurel nu şi le putea permite.

— Mda, bănuiesc că am primit.

— Dar eu n-am primit.

Replica dură pe care era cât pe-aci să i-o dea, îi muri pe buze. Laurel îl privi mai atentă. O urmă de

înțelegere — sau ceea ce credea ea că este înțelegere — începu să-şi facă loc în mintea ei.

— Are vreo importanță? întrebă.

Ridică ochii spre ea. În spatele privirii aproape indescifrabile, stăruia un fel de tulburare, de parcă s-ar fi gândit la ceva, şi ar fi spus altceva.

— După cum povesteai azi-dimineață, în oraşul acesta nu prea contează nimic în afară de cine eşti, pe cine cunoşti, şi de locurile în care eşti invitat.

Primul impuls al lui Laurel fu să râdă, dar şi-l reprimă imediat, ştiind că dacă ar fi început să râdă, el ar fi făcut la fel, şi ar fi schimbat subiectul discuției. Dar ea nu voia să-l schimbe.

— N-aş fi crezut, spuse, ca unui bărbat ca tine să-i pese de astfel de lucruri.

Linia buzelor lui trăda o uşoară urmă de amărăciune — atât de uşoară încât mai târziu avea să se gândească dacă nu cumva se înşelase — dar vocea îi era perfect neutră.

— De unde ştii ce fel de bărbat sunt eu, Miss Laurel?

Seth gustă puțin din cafea, se strâmbă uşor, apoi puse ceaşca la loc, pe masă.

— Uneori, să cunoşti pe cine trebuie, poate fi singura modalitate de a căpăta ceea ce vrei. Dacă eşti ținut la distanță, e mai greu să ajungi să cunoşti pe cine trebuie.

Iată deschiderea pe care o aşteptase.

— Şi ce anume vrei dumneata, domnule Tait? întrebă ea.

Zâmbetul lui se relaxă, devenind speculativ şi gânditor. Apoi îşi ridică ochii spre ea. Tăcerea se prelungi, astfel încât Laurel se simți obligată să adauge:

— Ai promis că-mi spui, dacă îți fac rost de invitația

la curse. Mă aştept din partea dumitale să te ţii de cuvânt.

— Oh, da, doamnă, o asigură, poţi să contezi pe asta.

Vocea lui era joasă şi calmă, iar ochii îi străluceau uşor. Pulsul ei deveni deodată accelerat.

— Vreau o mulţime de lucruri, continuă el. Stau numai să mă gândesc despre care din ele ţi-ar place să auzi.

Laurel îşi păstră tonul neutru.

— Ce-ar fi să-mi spui despre lucrul pentru care ai venit în Charleston? Ce vrei să capeţi aici?

El ridică uşor din umeri, dar ochii şi zâmbetul n-o părăsiră nici o clipă.

Laurel nu era atât de uşor de dus de nas încât să creadă una ca asta, iar în privirea lui citi că nici măcar el nu se aşteptase să-l creadă. Aşa că săltă din umeri şi ridică, absentă, paharul de cafea.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să-mi spui adevărul, bănuiesc că nu am cum să te oblig. Dar eu mi-am respectat cuvântul dat la încheierea târgului, domnule Tait, şi cred că-mi datorezi ceva pentru asta.

— Îmi imaginez că recunoştinţa mea veşnică nu ar fi de ajuns.

Ea îi zâmbi încurajator.

— Ai bănuit corect.

— Mda, să vedem dacă îmi pot permite să plătesc cât îmi ceri.

Lui Laurel nu-i venea să credă că simplifica atât de mult lucrurile pentru ea — dar, în acelaşi timp, nu şi-ar fi închipuit niciodată că o să-i fie atât de greu. Cu siguranţă, existaseră ocazii când trebuise să recurgă la rugăminţi mai umilitoare, când fusese nevoită să negocieze mai mult, şi trebuise să îndure mai multe neplăceri de dragul familiei ei, de-a lungul anilor, dar în momentul acela nimic

nu părea să fi fost mai greu decât să privească în ochii lui Seth Tait, care clipeau alene, şi să se oţelească pentru a-i cere bani.

Luă o înghiţitură de cafea şi, cu tot curajul de care dispunea, îi susţinu privirea şi spuse:

— Aş vrea să mă împrumuţi cu nişte bani, domnule Tait. Cu cinci sute de dolari.

Mai devreme, în seara aceea, Seth se gândise la căile uşoare ale vieţii şi, dacă ar fi fost un bărbat cucernic, acesta ar fi fost pentru el un semn care îi arăta cum trebuia rezolvată problema cu Miss Laurel Laughton. Avea banii în buzunar, împachetaţi într-o bucată de hârtie albă, ca să-i aibă separaţi de ceilalţi, şi se gândise la un moment dat să-i înmâneze acolo, în restaurantul hotelului, pentru ca ea să nu-i poată refuza fără a face o scenă. Cinci sute de dolari erau puşi deoparte, pentru ea, în buzunarul hainei. Ea tocmai îl rugase să o împrumute cu cinci sute de dolari. De ce oare nu putea să facă odată lucrurile aşa cum era mai simplu?

Se rezemă în scaun, uitându-se la ea cu o privire amuzată şi gânditoare.

— Nu sunt sigur că o femeie care poate ajunge să ceară împrumut de la cincizeci de dolari la cinci sute, în mai puţin de o săptămână, este o persoană de încredere. Se pare că principiile acelea ale tale erau puţin mai scumpe decât ai crezut.

Un val de furie îmbujoră obrajii lui Laurel. Maxilarele i se încleştară.

— Insultele sunt ieftine, domnule, şi dacă asta e tot ce poţi să-mi oferi...

Îşi adună fustele, pregătindu-se să se ridice.

El ridică mâna cu o mişcare leneşă, pentru a o opri. Râsul pe care îl citi în ochii lui era neruşinat şi Laurel îl înfruntă fără să clipească. "Lasă-l", gândi ea. "Lasă-l să

râdă, să se distreze, să capete ce satisfacție poate să capete un bărbat ca el dintr-o situație ca aceasta, şi lasă-l să o facă pe socoteala mea... numai să spună da".

— N-am spus că nu putem discuta despre asta, spuse el. Dar este vorba de o sumă mare de bani şi trebuie să ştiu câteva lucruri.

Inima lui Laurel tresări de speranță, dar se strădui să-şi păstreze vocea calmă.

— Bineînțeles. Îți răspund la întrebările la care pot.

Seth bägă mâna în buzunar şi pipăi portofelul cu bani. Degetele îi alunecară pe lângă el şi scoase o țigară.

— Pentru ce sunt banii?

— Se pare că unchiul meu s-a îndatorat în mod nesăbuit, lucru pe care nu l-am ştiut când a murit. Pentru o parte din bani a ipotecat casa, iar termenul expiră în treizeci de zile. Suma care trebuie plătită este cinci sute de dolari.

Prin mintea lui Seth trecură mai multe gânduri; cel mai important era amintirea momentului când o întâlnise pe Laurel prima dată, certându-se cu o prostituată pentru o sută de dolari. Fără să vrea, simți cum se ridică în el un val de mânie. "Ea nu a fost făcută pentru asta." gândi. Ce ar spune Augustus Sinclair dacă ar şti că fiica lui a ajuns să se certe cu o curvă bătrână şi să se târguiască cu un tâlhar? Ce ar spune Colonelul Ike?"

Frecă țigara între degete, dar se gândi că, probabil, nu se cădea să o aprindă într-un asemenea loc, cu doamnele de față. Acesta era doar un alt amănunt pe care îl învățase de la Colonel, pe lângă manierele necesare la masă, exprimarea corectă şi o caligrafie acceptabilă. Îşi dădu brusc seama că singurul gentleman adevărat pe care îl cunoscuse vreodată era Colonelul Seth nu îşi dădea seama dacă se putea baza pe instinctele sale într-o situație ca aceasta, mai ales că

instinctele acelea îi fuseseră inoculate de un tâlhar. Şi totuşi se întreba ce l-ar sfătui Colonelul acum.

Era aproape sigur că până şi Colonelul i-ar fi spus să scoată banii din buzunar, să îi dea doamnei discret, pe sub masă, fără să mai spună nimic.

— Atunci, cred că ar trebui să îmi oferi ca garanție casa, spuse, până la urmă.

Roşeața care încă mai îmbujora obrajii lui Laurel se retrase brusc. Garanție. Nu-i venea să creadă că scăpase din vedere un lucru aşa de important. Garanție însemna, după cum ştia prea bine, că dacă nu reuşea să restituie împrumutul — şi oare cum crezuse că o să-l poată restitui? — el avea să-i ia casa. Abia îl cunoştea pe bărbatul acesta, iar ceea ce ştia despre el nu era în avantajul lui; cum ar fi putut să rişte însuşi acoperişul de deasupra capului, cu el?

— Nu, se grăbi să răspundă. Casa nu este a mea, ca să o pot oferi garanție, e a mătuşii Sophie. Nu pot să fac asta.

El dădu din cap, serios, lovind capătul ţigării de masă.

— Atunci, ce?

Cuvintele îi scăpară fără să-şi dea seama.

— Chinatree. Aş putea să-ți ofer Chinatree.

În ochii lui Seth străluci un licăr de interes care o făcu pe Laurel să intre în panică, licăr care dispăru la fel de repede cum apăru, lăsând în urmă o expresie de indiferență perfectă.

— Nu ştiam că e de vânzare.

— Nici nu este, murmură ea răguşit. Strânse pumnii pe sub masă. Numai ca garanție.

Zâmbetul îşi făcu iarăşi apariția pe fața lui.

— După felul cum te descurci cu banii, înseamnă cam tot acelaşi lucru. Un cimitir ruinat şi o curte plină de

ierburi şi de şerpi?... Nu cred că îmi convine. Nu ai ceva ce aş putea folosi?

O senzaţie îngheţată de calm o pătrunse. Îşi juca ultima carte.

— Da, şopti ea. Cred că am foarte multe.

El ridică interogativ o sprânceană.

— Cum ar fi?

Întinse mâna după paharul de cafea, apoi se încruntă şi bombăni:

— Cum de poţi să bei asta? Nu crezi că ar trebui să pun să mi-o încălzească?

Laurel trase aer în piept.

— Cum ar fi calitatea de membru al Jockey Club-ului. Cum ar fi invitaţia la recepţiile la care nici măcar guvernatorul statului nu poate intra. Cum ar fi să fii acceptat, cum ar fi respectabilitatea. Un cămin.

Expresia lui Seth era amuzată, dar privirea interesată. Uitase de chelnerul pe care se pregătea să-l cheme.

— Nu ştiu pe care să o cer mai întâi... spuse. Cum şi de ce? De fapt, nici nu sunt sigur că vreau să aflu răspunsul nici la "cum", nici la "de ce".

Laurel îşi împreună mâinile pe masă şi îi susţinu privirea.

— "De ce" ar trebui să fie evident. Banii. Tu îi ai, eu am nevoie de ei. Cât despre "cum"... este foarte simplu.

Îşi trase răsuflarea, deşi nu avea nevoie nici să se întărească, nici de timp să se gândească. Vocea ei era uimitor de calmă când încheie:

— N-ai decât să te însoţesc cu mine.

Mai mult ca niciodată, Seth stătu nemişcat şi se uită la ea. Nu clipi, nici nu zâmbi, nici nu îşi schimbă expresia în vreun fel. La rândul ei, Laurel nu respiră, căci nu se simţi în stare. Existase un moment când cuvintele îi

pieriseră şi când fusese îngrozitor de sigură că el o să râdă. Acum îşi dădea seama că această tăcere de moarte era şi mai rea. Curajul o părăsi sub privirea calmă a ochilor lui ficşi, în faţa trăsăturilor neclintite ale acestui străin, sub impactul forţei care emana dinspre el. Probabil că înnebunise. Sigur, nu asta îi fusese intenţia. Cum de s-a putut gândi că ideea ei avea să meargă?

Dar când, în cele din urmă, el rosti pe tonul cel mai blând cu putinţă, "Vorbeşti serios?", Laurel nu dădu înapoi. Era încă în ea suficientă disperare care o obliga să meargă până la capăt, care o făcea să creadă că o să reuşească. Dădu din cap o dată şi rosti la fel de calmă.:

— Bărbaţi şi femei s-au căsătorit pentru motive mai puţin puternice, nu mă îndoiesc de asta. Eu am ceva pe care îl vrei tu iar tu ai ceva pe care îl vreau eu. Mi se pare o completare perfect rezonabilă.

Deşi expresia feţei îi era încă neclintită, tonul lui era prea dulceag.

— Ultima dată când am discutat despre acest subiect, îi reaminti el, mi se pare că ai spus că nu te vei mai mărita.

— Ultima dată când am discutat acest subiect nu eram în situaţia să rămân fără casă, răspunse pe un ton inexpresiv.

El îşi coborî privirea către ţigara pe care încă o învârtea între degete. Tonul lejer al vocii sale părea forţat:

— Ţi-ai risca viaţa pentru cinci sute de dolari?

— Fără cei cinci sute de dolari, răsounse Laurel, n-o să îmi mai rămână mare lucru din viaţa aceea, nu crezi? Şi pe urmă, se simţi ea obligată să adauge, este vorba de mai mult decât atât. Este...

El ridică ochii spre ea.

— Mai sunt ceilalţi două mii de dolari.

Laurel înghiţi în sec.

— Da, recunoscu, în parte.

— Dar banii ăştia nu o să ţină o veşnicie, îi atrase atenţia Seth, şi nu am minţit când am spus că asta e tot ce am. Ce o să se întâmple când o să se termine?

— Ai să câştigi alţii. Bărbaţii ca tine întotdeauna câştigă alţii. Şi, după cum spuneam, asta e numai o parte.

Ea aştepta nerăbdătoare ca el să întrebe care era cealaltă parte şi simţea cum o cuprinde panica, pentru că nu era sigură că ar fi putut explica; nici sieşi nu putea. Dar el nu întrebă. Se uita la ea, atâta tot, şi în ochii lui nu era nici urmă de amuzament. Ochii lui, de fapt, păreau două ape adânci, umbrite, calde. Laurel fu străbătută de un fior. Într-un târziu, el se hotărâ şi spuse:

— Cred că vorbeşti serios.

Laurel ar fi răspuns, dar, brusc, îşi simţi gâtul mult prea uscat. Şi nici nu era nevoie să spună ceva; adevărul se citea în ochi.

Seth băgă ţigara la loc în buzunar. Degetele lui pipăiră încă odată pachetul. "De ajuns", gândi el. "E prea de ajuns. Măcar odată în viaţa ta fă ce se cuvine..." Scoase din buzunar două bancnote, cât să plătească cina, apoi se ridică şi ocoli masa, s-o ajute pe Laurel.

Inima ei tresări în momentul când simţi mâinile care îi aşezau şalul pe umeri. Nu putea fi din cauza atingerii lui, deşi scurtă şi caldă; trebuie să fi fost o reacţie întârziată, datorată lucrului incredibil pe care îl făcuse. Sau, poate, din cauză că îi zărise faţa — liniile ei viguroase amintind virilitatea lui puternică; iar expresia indescifrabilă a chipului era un semn care îi aminti ce puţine lucruri ştia despre el. Când el îi oferi braţul — un gest întârziat, de parcă s-ar fi trezit din gânduri — Laurel se simţi stânjenită pentru că avea palmele umede.

El nu rosti nici o vorbă în afară de cele adresate

birjarului, când îi ceru să oprească în apropiere de Battery. Laurel, care tot drumul se frământase din cauza îndoielilor şi a regretului, fu şocată; se aşteptase ca el să o lase în faţa porţii ca pe un copil obraznic care scăpase de sub supravegherea celor mari şi se străduia cu disperare să găsească o modalitate de a-şi păstra demnitatea şi, dacă era posibil, propunerea.

Mâna lui o apucă strâns de cot când o ajută să coboare din trăsură şi o conduse spre parcul de lângă golf. Pasul lui era calm şi măsurat, dar Laurel îi simţea tensiunea muşchilor şi duritatea degetelor. Şi, cu toate că refuza să se lase intimidată, era în ea ceva foarte natural care reacţionase la felul lui de a fi, masculin, tăcut, neforţat, cu un suspin de teamă.

Nu erau singurii plimbăreţi. Noaptea nu coborâse încă, dar întunericul devenea tot mai profund, iar umbrele erau adânci şi negre. Oceanul părea o eşarfă indigo azvârlită neglijent pe pământ, încreţită de vânt, iar briza uşoară mirosind a sare şi peşte, îţi pişca pielea. Din când în când se auzea scârţâitul unei trăsuri trecând agale, sau câte o frântură de conversaţie murmurată dinspre aleile învecinate, sau chiar câte un hohot de râs. Dar erau aproape singuri. Seth nu vorbi deloc o vreme.

Se opri şi îşi aprinse o ţigară. Mirosul de sulf şi tutun îi înţepă nările o clipă, apoi fu îndepărtat de briză. O privi.

— Nici nu mă cunoşti. S-ar putea să am năravul de a-mi bate nevasta.

Laurel se simţi atât de uşurată să-i audă vocea, tonul lui indiferent şi inflexibil, încât nervozitatea îi pieri brusc.

— Numai să încerci, răspunse.

După o scurtă ezitare, el zâmbi:

— Poate că o să dau bir cu fugiţii şi o să te

părăsesc în mai puțin de o lună. Ce părere ai avea?

— Atâta vreme cât datoria pentru casă este plătită, probabil că n-o să-mi pese prea tare. Dar nu cred că ai să faci asta.

— De ce nu?

El o atinse uşor pe braț, indicându-i aleea care şerpuia de-a lungul zidului de piatră dinspre ocean, dar îşi retrase mâna când porniră într-acolo.

Laurel vorbi din nou, măsurându-şi cu grijă cuvintele.

— Dacă ți-ar fi fost uşor să renunți la lucrul pentru care ai venit aici, ai fi plecat de mult. Dar eu cred că tu îți doreşti cu încăpățânare ceea ce speri să obții de la mine.

— Respectabilitate?

Jarul țigării lui descrise un arc roşu când o aruncă în mare.

— Dacă ai suficienți bani, nu ai nevoie de respectabilitate.

— Dar dacă nu ai respectabilitate, nu o să ai niciodată suficienți bani.

Seth se uită spre ea, cu ochii strălucind a zâmbet.

— Deci, alături de tine, le-aş avea pe amândouă.

Laurel ridică bărbia:

— Posibil.

— Dar nu te-ai gândit niciodată că dacă te-ai mărita cu mine s-ar putea să rămâi tu fără puțina respectabilitate... — sublinie cuvintele — care ți-a mai rămas?

— Nu ştiu de ce spui asta. Nu eşti un yankeu sau un parvenit, ceea ce te situează într-o poziție destul de bună în ochii celor din Vechea Gardă din oraşul acesta. Atâta vreme cât nu ai deja o altă soție pe acolo, prin vest, nu-mi dau seama ce alt motiv ar putea exista ca această căsătorie să nu fie cel puțin acceptabilă.

Seth murmură:

— Nu, nu am altă soție. Dar, nu știu de ce, cred că nici asta nu te-ar fi oprit.

Laurel se gândi o clipă.

— Nu, recunoscu. Atâta vreme cât eu nu știam de asta dinainte, nu ar fi avut nici un fel de importanță.

Merseseră de-a lungul aleii până într-un loc unde o scobitură a zidului de piatră formase un fel de alcov. Era instalată acolo o bancă, iar în timpul zilei ar fi fost un loc minunat unde să te așezi la umbră, să respiri briza dinspre ocean. Dar acum, când ultimele raze ale soarelui se înecau în mare, micuțul alcov devenise o scobitură umbrită, întunecată, retrasă și aproape invizibilă de pe alee. Laurel era convinsă că ajunseseră în locul acesta din întâmplare, tot așa cum era convinsă că, dacă ar fi încercat să iasă de acolo, Seth n-ar fi lăsat-o. Așa că se răsuci spre zid și, cu o nonșalanță studiată, se aplecă peste el să privească în larg. Seth stătea lângă ea, cu brațul rezemat pe marginea peretelui, atât de aproape de al ei, încât degetele li se atingeau. Bătăile inimii ei își sporiseră ritmul, dar numai puțin.

După o clipă, Seth zvârli țigara și zise:

— Poate că respectabilitatea nu este singurul lucru pe care îl vreau de la tine, Laurel.

Se întoarse către ea și o privi de aproape:

— Nu știu care sunt ideile tale, dar în ce mă privește, o căsătorie e o căsătorie, în toate privințele.

De data aceasta, ritmul inimii lui Laurel spori considerabil. Încercă să se convingă că era din cauza speranței, pentru că el vorbise ca și cum era gata să fie de acord cu căsătoria, dar știa că nu era numai asta.

Întorcându-se, ea se trezi cu pieptul doar la câțiva centimetri de pieptul lui. Trebui să se dea un pas înapoi, ca să-l poată vedea, și avu senzația că pasul acela o

dezavantajă net. Acum, inima îi bătea cu putere.

— Normal, spuse cu o voce cât mai detaşată şi naturală, îmi dau seama că simţi o oarecare atracţie pentru mine, altfel nici nu aş fi avut curajul să-ţi fac propunerea. Şi, pe urmă, am fost măritată. Bineînţeles că ştiu ce înseamnă şi...

— Dar tu ce simţi pentru mine?

Vocea lui avea o notă de asprime. Făcu un pas spre ea. Aroma de tutun şi piele îi tulbură simţurile, copleşind-o cu virilitatea lui. Nu era de mirare că era ameţită, dar o enervă faptul că se bâlbâi răspunzându-i.

— Eu... eu, nu ştiu...

— Tu ce crezi despre mine? Pentru că, să fiu al naibii dacă o să împart aşternutul cu o femeie care ar fi bucuroasă să mă împuşte când dorm. Şi, având în vedere că mi-ai mărturisit că ai nevoie de banii mei, poate că nici nu ai nevoie să-ţi mai dau eu alte idei.

Ea se holbă la el prin umbra tot mai deasă şi mai întunecată, uitând pentru o clipă tulburarea, în favoarea uimirii.

— Cum să fac aşa ceva?! Şi nu doar pentru banii tăi, ci...

Începu iar să se bâlbâie, dar nu putu să dea înapoi în faţa privirii lui pătrunzătoare.

— Cred... cred că ne-am potrivi mai bine decât alţii. Gândim la fel. Eu nu te şochez pe tine şi orice ai face tu ca să mă şochezi — ei, bine, cred că o să învăţ să suport. Sper că nu te aştepţi să spun că ţin la tine, pentru că abia te cunosc, dar îmi place compania ta — cel mai adesea — şi cred că aş putea învăţa să ţin la tine. Nu are nici un rost să mă prefac că îmi displaci din punct de vedere fizic, pentru că ştii că nu e aşa, dar pentru mine nu aceste lucruri contează...

În timp ce vorbea, el o prinsese de braţe şi se

apropiase de ea atât de mult încât acum fața lui, gura lui erau aproape lipite de fața şi gura ei. Laurel ajunsese cu spatele lipit de zid; nu mai avea unde să se retragă.

— Mă bucur, zise Seth şi o sărută.

Deşi nu ar fi trebuit, mişcarea o luă prin surprindere. Suspinul ei de plăcere fu sorbit de buzele lui şi o senzație fierbinte de abandon îi porni din adânc, răspândindu-se în toată ființa; iar ea o întâmpină cu bucurie. Şi apoi, între o respirație şi alta, şi fără nici un avertisment, el făcu un lucru uimitor: îşi lăsă limba să alunece în gura ei.

Senzația o şocă, o înfierbântă, încât pentru o clipă, Laurel pluti, neajutorată, ca un fluture în plasă; părea prinsă într-un vârtej, lipsită de puteri, paralizată de intensitatea acestei trăiri încă necunoscută. Apoi fu străbătută de un fior de teamă, de umbra unui rest de decență; îşi propti mâinile în pieptul lui şi încercă, fără prea multă convingere însă, să-l împingă, să-l îndepărteze. El o apucă strâns de mâini, împiedicând-o să se mai opună, o strânse şi o apăsă cu coapsele, în timp ce cu limba explora ascunzişurile gurii ei, cu mişcări încete, imitând actul împerecherii, ceea ce ar fi trebuit să fie obscen, deşi lui Laurel nu i se părea aşa în momentul acela.

O făcu să-şi piardă răsuflarea, şi o lăsă fără puteri, cu mintea încețoşată, amețită până la ultima fibră a ființei ei. Era copleşită de nesiguranță, de aşteptare. În ea se țesu o teamă, teamă de el, teamă de ea însăşi, teamă de ceea ce se întâmpla între ei doi. O dureau sânii, o fierbințeală îi ardea abdomenul. Sexul lui o presa între coapse — nu, această senzație o acceptase de bună voie, chiar o dorise. Se schimbase ceva în ea, şi asta iarăşi o speria.

Buzele îi erau aspre şi umflate şi încă simțea gustul lui inundându-i ființa. Obrazul lui aspru îi trecu peste

obraji, peste buze, în timp ce mâinile încă o strângeau cu putere. Respirația încă îi era întretăiată şi accelerată când şopti:

— Să mă însor cu tine, Laurel? Eşti sigură că asta vrei?

Inima îi bătea cu atâta putere încât avea impresia că o să i se facă rău. Numai forța mâinilor lui, care o strângeau ca într-o menghină, numai faptul că trupul îi era prins între zid şi trupul lui o mai țineau pe picioare. Aproape fără să vrea, ea îşi plimbă buzele peste fața lui, atingându-i uşor obrazul aspru, sorbind gustul sărat de pe pielea lui şi căldura care radia dinspre el. Şi şopti aşa de încet încât crezu că n-o să o audă:

— Da. Şi iarăşi: da.

Mâinile lui o strânseră şi mai tare; ochii lui coborâră spre ea cu o asemenea intensitate în priviri încât abia o putu suporta.

— Eu nu sunt un gentleman, spuse şoptit. Ştii asta. Dacă o să fiu soțul tău, o să mă comport ca atare şi poate că n-o să-ți placă totdeauna cum o să mă port cu tine.

Laurel se strădui cu mari eforturi să-i susțină privirea, până când reuşi să-şi recapete cât de cât respirația, după care răspunse:

— Ai spus cândva că s-ar putea să-mi placă, dacă aş face-o pentru bani.

Urmă un moment de tăcere în care vorbele ei plutiră în aer ca ecoul înghețat al zgomotului produs de monedele care cad într-un puț adânc. Seth îi dădu drumul şi se retrase un pas înapoi. După care Laurel zări cu uimire umbra aceea de zâmbet în colțul gurii şi îl văzu clătinând din cap:

— Cu ce fel de femeie m-am încurcat oare?

Inima ei se porni iar să bată puternic.

— Poate... ar trebui să te întrebi ce fel de bărbat

eşti tu să te încurci cu mine.

El o privi multă vreme, fără să răspundă. Apoi întrebă:

— Mâine dimineaţă o să-ţi schimbi hotărârea?

Lui Laurel i se uscă gâtul şi nu reuşi decât să nege din cap.

— Dar peste o săptămână?

Tonul lui era aspru. Ochii lui o scrutau prin întuneric.

— Dar dacă cineva ţi-ar pune cinci sute de dolari sub un ghiveci de flori, în faţa uşii, săptămâna viitoare, tot ai mai vrea să te măriţi cu mine?

Laurel ştia că trebuia să se gândească, că viitorul ei atârna de răspunsul la această întrebare. Încă simţea căldura şi gustul lui. Nu putu decât să îngaime:

— Ce-ai vrea să spun? Da, cred că aş vrea, nu ştiu! Poate nu ar trebui, dar cred că aş vrea...

Îşi apăsă degetele pe tâmple şi se răsuci puţin într-o parte.

— De ce mă întrebi? Nu are importanţă.

— Nu. Vocea lui era ciudată şi calmă. Nu are.

Se întoarse şi privi peste zid, în larg. Laurel îi zări mâna întârziind o clipă în buzunarul hainei. Scoase de acolo o ţigară şi vorbi fixând-o insistent:

— Ai putea să-mi faci situaţia mai uşoară. Poate că şi eu aş putea să-ţi fac situaţia mai uşoară. Cred că nu ar fi tocmai cel mai prost târg pe care l-am încheiat până acum.

Ochii lui aveau o expresie severă.

— Dar să nu te aştepţi la prea multe de la mine, Laurel. Şi trebuie să-mi promiţi că o să-ţi aminteşti, orice s-ar întâmpla, că ideea a fost a ta.

Acum, că momentul sosise, Laurel fu cuprinsă de o stranie senzaţie de calm, la fel ca atunci, în restaurant,

când hotărâse ce avea de făcut. Inima îi bătea ritmic, sigur, iar respirația îi devenise aproape normală. Privi fața lui Seth, aproape fără emoție.

— Asta înseamnă că încheiem târgul?

Urmă un moment în care avu impresia că avea să spună totuşi nu. Apoi, stafia binecunoscută a zâmbetului lui silit îi apăru din nou pe față, iar el îşi vârî țigara la loc în buzunar.

— Mda, zise. Încheiem târgul. Dumnezeu să aibă în pază sufletele noastre ticăloase.

Capitolul 10

Cât dură lunga călătorie cu trenul dintr-o parte a țării în cealaltă, Edgar Cassidy avu suficient timp să reflecteze. Unul dintre lucrurile asupra căruia reflectă era ciudățenia şi ironia vieții.

O căutare de douăzeci de ani se încheiase în urmă cu trei săptămâni în fața unei cruci de lemn de la capătul unui mormânt părăsit. O pălărie, o tolbă, un pistol ruginit era tot ce mai rămăsese dintr-un bărbat care bântuise gândurile lui Cassidy toată viața, de când devenise adult, un bărbat care fusese ținta călătoriilor lui, obsesia lui, rațiunea lui de a trăi. După socotelile lui Cassidy, ratase întâlnirea cu Colonelul Ike pentru două zile. După atâția ani de căutări, pierduse din cauza a câteva ore. Când găsise mormântul acela în deşert, când citise cuvintele proaspăt săpate în lemn şi înțelesese ce însemnau, vrusese să-şi strige furia către cer, vrusese să se arunce la pământ şi să zgârie pietrele cu unghiile. Se gândise

chiar, într-un moment de nebunie, să-şi pună pistolul la tâmplă. Se terminase, şi el pierduse.

Numai că nu era aşa. Îşi dăduse seama de asta când aflase că Peach Brady dispăruse. Un bărbat murise, partenerul lui dispăruse... Concluzia era evidentă: Colonelul Ike nu luase secretul cu el în mormânt.

Nici un alt motiv nu l-ar fi făcut pe un proscris înrăit ca Peach Brady s-o întindă cu atâta grabă în est, şi el exact acolo se dusese, deşi Cassidy avusese nevoie de oarecare timp să-i ia urma. Brady păcălise legea o viaţă întreagă, reuşind să găsească întotdeauna vizuini şi învăţând să se strecoare; nu exista un alt bărbat în vest care să arunce o umbră mai scurtă, atunci când era necesar. Dar plecarea în est fusese o greşeală. Brady se afla acum în jumătatea de teren a lui Cassidy.

Edgar Cassidy băgă mâna în buzunar şi scoase afişul împăturit. Nimeni nu reuşise vreodată să-l fotografieze pe Colonelul Ike sau pe Peach Brady — bătrânul Colonel era prea deştept pentru asta — dar descrierile lor erau destul de exacte. Odată ce pricepuse ce plan avea Brady, nu fusese o problemă pentru el să îi ia urma, care ducea în cealaltă parte a fluviului Mississippi. Lozul lui câştigător fusese, bineînţeles, descoperirea numelui pe care îl folosea Brady acum, într-un registru de hotel din St Louis. Tait. Seth Tait. În momentul acela, Cassidy devenise ferm convins că teoria lui era corectă. Colonelul Ike îi spusese partenerului său despre aur. Iar Peach plecase în căutarea lui. Şi aici intervenea tiparul, marea ironie, schema stranie şi uimitoare care stăpânea universul. Pentru că Peach Brady nu dispăruse. Se întorsese acasă. Căutările lui Cassidy progresaseră pe traiectoria unui cerc — care se închidea în Charleston, Carolina de Sud, acolo unde începuse totul.

Caroline auzi bătaia ciocanului de la uşă, dar refuză să-şi întrerupă lucrul. Camera în care stătea, fusese transformată dintr-un salonaş, cândva plăcut, într-un depozit înțesat de rafturi, saci de nisip, vopsele şi chimicale. Dar se afla în spatele casei, unde nu se auzea zgomotul străzii şi lumina era bună. Deşi mama ei îi făcea adesea observație pentru dezordinea pe care o lăsa, Laurel n-o invidia pentru cămăruța aceasta, iar Caroline era mulțumită de vizuina ei, unde muncea din greu.

Auzi vag vocea lui Peter. salutând-o pe mama ei şi întrebând de ea, dar era foarte concentrată asupra unui amestec de oxid de zinc, potasiu şi siliciu, cu care se străduia să umple o crăpătură lungă de la o farfurie chinezească delicată. Cu coada ochiului, îl zări pe Peter, care intrase în cameră şi rămăsese în picioare, uitându-se la ea, dar nu îndrăzni să ridice privirea nici măcar cât să-i zâmbească. O presiune prea slabă sau prea mare aplicată acum asupra fisurii ar fi însemnat o altă oră de muncă. Netezi soluția de lipit până ce o aduse la nivelul original, în mare grabă, pentru că amestecul deja începuse să se întărească. Când materialul se întări prea tare pentru a mai putea fi modelat, Caroline aşeză farfuria cu grijă într-o cutie cu nisip unde mai trebuia să stea să se usuce, după care avea să o şlefuiască şi să o vopsească. Cu un suspin de uşurare îşi şterse mâinile de şorțul aspru şi se întoarse spre Peter cu un zâmbet.

— Intră, spuse, deocamdată am terminat.

El scutură încet din cap, dădu la o parte o cutie de vopsea de pe un fotoliu uzat şi se aşeză.

— De fiecare dată mă uimeşte răbdarea ta, spuse el.

— Pentru o treabă ca asta chiar este nevoie de răbdare, răspunse ea. Nu ai încotro.

Apoi zâmbetul ei căpătă o nuanță gânditoare de

amărăciune şi adăugă:

— Dar asta e valabil pentru multe alte lucruri, nu-i aşa?

Peter se încruntă puţin, căci nu prea înţelese ce vrusese să spună. Şi, neştiind ce să răspundă, se apropie de masa de lucru şi se apucă să examineze ceaşca de ceai care urma să fie reparată, şi farfuria din cutia de nisip.

— Vechea Gardă se străduieşte să păstreze trecutul? remarcă el, melancolic. Câteva dintre Marile Doamne ale Charlestonului încearcă să salveze ultimele vestigii ale moştenirilor de familie?

Caroline îi împărtăşi zâmbetul.

— Setul de vase chinezeşti al doamnei Connel s-a dus aproape tot. Mi-a spus că soţul ei l-a comandat din Franţa exact înainte de începerea războiului. L-au ţinut îngropat până a trecut urgia şi a rămas aproape întreg, dar de-a lungul anilor, nepoţii i-au produs mai multe stricăciuni decât i-au făcut yankeii. Bineînţeles că nu poate plăti prea mult pentru reparaţia lui.

— Bineînţeles că nu. Iar tu munceşti degeaba.

— Haide, Peter, îl tachină ea cu blândeţe, nu fii răutăcios. Ştii că pentru mine contează mai mult plăcerea muncii decât banii. Am satisfacţii când ştiu că-i ajut pe oameni să-şi păstreze amintirile, să păstreze trecutul.

— Majoritatea acestor oameni s-ar descurca mult mai bine dacă ar uita de trecut şi ar da mai multă atenţie viitorului.

— Acum vorbeşti ca Laurie.

— Care, am spus-o întotdeauna, este probabil cea mai inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. De aceea...

Scoase o hârtie din buzunar şi o despături cu o privire plină de înţelesuri.

— Am găsit scrisoarea ta foarte ciudată. Ce a putut face oare acest Seth Tait ca tu să fii aşa de supărată?

Caroline oftă.

— Oh, doamne, m-am temut eu că nu procedez bine. Nu sunt supărată, Peter, sincer nu sunt, iar el nu a făcut nimic rău până acum, de care să ştiu eu. Sunt sigură că fac din ţânţar armăsar, dar pur şi simplu nu ştiam cu cine să mă sfătuiesc. Stai jos, te rog, şi hai să stăm de vorbă.

Peter ştia că pentru Caroline era greu să se ridice şi să se aşeze iar, şi la fel de greu să privească în sus spre el, aşa cum stătea în picioare în faţa ei. Îşi blestemă în gând neatenţia şi se aşeză din nou pe fotoliu. Caroline se răsuci pe scaun ca să fie cu faţa spre el şi îşi împreună strâns mâinile în poala acoperită de şorţul aspru.

— Te rog să nu înţelegi greşit, Peter, rosti ea cu sinceritate. Nu am nimic împotriva domnului Tait. Este un bărbat încântător şi a fost tare bun cu noi...

— Individul acesta abia te cunoaşte, rosti Peter, tăios. Aşa că socotesc că e de datoria lui să fie "bun cu tine". Dar, dacă vrei să ştii părerea mea, întreaga sa purtare a depăşit limitele unui gentleman, ceea ce Seth Tait nu e nici pe departe.

Caroline îl privi tulburată.

— Atunci ai auzit vorbindu-se despre el... despre el şi Laurel. Asta mă îngrijorează pe mine, Peter. Ştii că nu obişnuiesc să pun la îndoială judecata sau motivaţiile lui Laurel, ea a avut întotdeauna grijă de noi toate, încât nici nu aş îndrăzni s-o fac, dar...

Obrajii i se îmbujorară puternic.

— Există bărbaţi lipsiţi de scrupule care... care profită de femeile încrezătoare, iar Laurel pare, ştii... atrasă de farmecele domnului Tait, şi încă destul de tare. De acea îmi fac griji.

Peter nu ştia ce să considere mai uimitor: faptul că ea ştia despre bărbaţii lipsiţi de scrupule şi de ceea ce pot face ei unor femei încrezătoare, sau imaginea unei Laurel Sinclair ca femeie încrezătoare. Dar auzise vorbindu-se... mai ales de evenimentele de la cursa de cai de la Jockey Club; şi, chiar dacă nu ar fi fost scrisoarea Carolinei, intenţiona să aibă o discuţie serioasă cu Laurel privitor la comportamentul ei. Nu putea uita lucrul pe care Caroline nici nu îl bănuia: cum şi unde îl întâlnise Laurel pe Seth Tait. Peter era sigur că Laurel punea ceva la cale în legătură cu Seth Tait, dar oricare ar fi fost planurile ei, mersese prea departe, mai ales dacă reuşise să o îngrijoreze pe Caroline.

— Laurel a fost întotdeauna capabilă să aibă grijă de persoana ei, rosti cu blândeţe. Nu cred că e nevoie să-ţi faci griji.

Dar încruntarea de pe faţa Carolinei se adânci. Ea îşi privi mâinile.

— Cred... ştii, cred că e interesată de persoana lui.

— La ce mod?

— La modul romantic.

Caroline ridică ochii spre el; tulburarea o întuneca şi o făcea să-şi frământe mâinile în poală.

— Peter, Laurel şi-a făcut un obicei din a ieşi cu el neînsoţită de o doamnă de companie. Au fost văzuţi împreună la cursa de cai şi apoi, singuri, în restaurantul hotelului. Ştiu că lumea vorbeşte. Mama chiar a auzit o bârfă la întâlnirea de miercuri, la biserică. Dar nu asta mă deranjează; lumea a vorbit totdeauna despre Laurel, uneori am impresia că îi face plăcere. Ci felul în care Laurel vorbeşte despre el, şi felul cum arată când el este de faţă... Şi felul în care el se uită la ea.

Caroline rosti ultimele cuvinte cu o voce scăzută de tot, şi îşi lăsă ochii în jos. Obrajii îi erau aşa aprinşi încât

lăsau impresia că ți-ai fi putut încălzi mâinile la căldura lor.

— Ştiu că trebuie să crezi despre mine că sunt cea mai mare caraghioasă din lume, încheie cu voce înăbuşită, mai ales că vorbesc despre lucrurile acestea cu tine, dar uneori, atunci când este la mijloc un gentleman, chiar şi cea mai inteligentă lady poate uneori să nu fie înțeleaptă.

Peter avu nevoie de ceva timp să îşi recapete vocea, în cea mai mare parte din cauza pornirii de a se ridica din fotoliu şi de a se apropia de ea, de a-i prinde mâinile în ale sale şi de a o asigura că ultimul lucru pe care l-ar putea crede despre ea ar fi că e o caraghioasă... şi din cauză că se întreba dacă ar fi posibil ca ea, măcar în cele mai ascunse gânduri, să se simtă vreodată mai puțin înțeleaptă când se gândea la el, şi îşi dorea să îl privească în ochi şi să citească adevărul.

Dar nebunia lui dură numai o clipă. Caroline îi solicitase ajutorul, avea nevoie de ceva pe care numai el i-l putea da, iar aceasta era mai mult decât ar fi îndrăznit să ceară vreodată de la ea. Avusese o scuză să vină să o vadă, să fie cu ea, şi, cu toate că era sigur că îngrijorarea ei pentru Laurel nu-şi avea rostul, nu avea nimic împotrivă să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l discredita pe Seth Tait.

— Cred că îți faci degeaba probleme pentru Laurel, i se adresă cu blândețe, dar felul în care individul a apărut din senin şi s-a ataşat de ea, de voi, chiar... Se încruntă puțin. Ca să spun adevărul, şi eu l-am suspectat oarecum la început.

Caroline părea împăcată.

— Atunci nu crezi că sunt o caraghioasă?

Peter zâmbi şi o bătu uşurel cu palma pe mână.

— Cum aş putea să te cred caraghioasă? Poate că

Laurel n-o să ne mulțumească pentru că ne amestecăm, dar eu știu că faci asta numai din dragoste pentru ea.

Un nou val de roșeață coloră obrajii Carolinei când privi spre mâinile lui, care le acopereau acum pe ale ei.

— La fel și tu, murmură. O iubești, vreau să spun.

Peter își retrase mâinile încet și se îndreptă de spate.

— Da, admise, Laurel mi-a fost întotdeauna ca o soră.

Caroline îi aruncă o privire, dar expresia ochilor ei dispăru prea rapid ca să poată fi citită, căci se întoarse imediat în altă parte. Peter observă că o tulburase și se mustră în sinea lui pentru asta. Continuă cu o voce neutră:

— Adevărul este că, imediat ce am primit scrisoarea, am pus niște roți în mișcare. Și eu vreau să aflu câte ceva despre acest domn Tait. Există posibilități de a da de urma unor astfel de indivizi, iar eu am relațiile necesare să o fac, dar s-ar putea să ia ceva timp.

Când Caroline îi zâmbi, uitându-se la el cu recunoștință, Peter își dori să-i ia cât mai mult timp.

— Oh, mulțumesc. Știam eu că pot să contez pe tine. Și crezi că nu facem un lucru foarte urât, nu-i așa? Oare Laurel o să se supere?

— Laurel, o asigură el, nu o să afle niciodată. Știi foarte bine că și ea ar face același lucru, poate chiar mai mult, dacă ar fi îngrijorată în privința noastră.

Evident, Caroline nu se gândise la asta, iar acum era de-a dreptul bucuroasă.

— Ai dreptate, așa este, Peter. Ești așa de drăguț să mă ajuți în felul acesta!

Într-un impuls de bucurie, ea își întinse mâinile către Peter, iar el se repezi în picioare, ajutând-o să se ridice.

— Acum hai să o găsim pe mama şi să o convingem să ia o limonadă cu noi. În grădina din spate e mai răcoare, iar Lacey a pregătit nişte prăjiturele pentru ceai azi-dimineaţă.

Acolo îi găsi Laurel o jumătate de oră mai târziu: în grădina din spate, sorbind limonadă la umbra unor mimoze. Prezenţa lui Peter o cam indispuse, dar în cele din urmă, decise că nu avea nici o importanţă. Avea ocazia să-i informeze pe toţi deodată, iar Peter, avea să-i dea cea mai mare bătaie de cap.

Seth voise să ştie dacă ea avea să se răzgândească şi probabil că avusese dreptate. Laurel se trezise în dimineaţa de după incredibilele evenimente de la Jockey Club, după evenimentele şi mai incredibile din parcul Battery, scăldată de o transpiraţie rece şi cu răsuflarea tăiată de impactul isprăvilor pe care le făcuse. Dacă ar fi avut altă cale... Dacă cineva i-ar fi pus cinci sute de dolari sub un ghiveci de flori în momentul acela, Laurel era sigură că i-ar fi dat înapoi. Dar nu se întrevedea nici un miracol şi, cum stătea întinsă sub razele soarelui care se strecurau încet peste cearşafurile albe, încercase să-şi imagineze cum avea să fie să împartă patul cu un bărbat cu trup puternic şi muşchi alungiţi. Apoi alungă repede imaginea din minte. Senzaţia de groază şi panică o părăsise, lăsând loc unei senzaţii pe care, în momentul acela, nu o putea defini.

Cu o oră mai devreme, fusese împreună cu Seth la notar să aranjeze ceremonia de căsătorie, care urma să aibă loc de luni într-o săptămână în biroul acestuia.

— Ar fi mult mai plăcut, se plângea Sophie în timp ce sorbea din limonadă, dacă am fi avut puţină gheaţă, dar Laurel a redus comanda la două zile pe săptămână. Din păcate gheaţa nu ţine pe căldura asta.

Laurel respiră adânc şi păşi în grădină.

— Cu puţin noroc, mătuşică, anunţă ea voioasă, nu o să mai treacă mult şi o să ai gheaţă în fiecare zi. Iar Caro va putea să împacheteze toate ceştile acelea sparte şi să le trimită proprietarilor lor. Bună ziua, Peter, mă bucur să te văd. Aveţi un pahar în plus?

La început Sophie tresărise vinovată la auzul vocii lui Laurel, dar acum era de-a dreptul speriată. Toate privirile erau îndreptate spre Laurel. Sophie repetă abia auzit "Gheaţă în fiecare zi?" Apoi, brusc, o atenţionă pe Caroline cu evantaiul şi declară:

— Din cauza căldurii. Fă-i vânt, Caroline, deschide-i nasturii la guler. Laurel izbucni în râs şi se aşeză pe bancheta uzată, lângă Peter.

— Da' de unde! O să iau totuşi puţină limonadă, chiar dacă nu e cu gheaţă... Mulţumesc, Caro, pare să fie bună. Luă paharul şi sorbi din el, reţinându-şi grimasa cauzată de gustul acidulat, cald.

Peter încercă să o descoase:

— Hai, nu ne ţine pe toţi în suspans. Ce-ai făcut, ai jefuit o bancă? Sau ai fost la fel de norocoasă la Jockey Club ca şi prietenul tău?

Laurel se uită la el peste marginea paharului, cu o privire vicleană.

— Într-un fel, recunoscu ea, da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, insistă Caroline, fii, te rog, explicită! După cum vorbeşti despre gheaţă în fiecare zi şi despre renunţatul la munca mea, ai zice că am moştenit o avere!

Apoi, cu o privire îndrăzneaţă şi o voce sugrumată de speranţă, adăugă:

— Dar nu am moştenit, nu-i aşa?

Degetele lui Laurel se strânseră mai tare pe pahar. Glasul părea voios, aproape fericit, când răspunse:

— Mai mult decât atât.

Îşi îndreptă umerii şi se uită la Caroline, apoi direct în ochii mătuşii Sophie. Dar nu avu încă destul curaj să se uite la Peter.

— Mă mărit cu o avere, spuse ea dar una mai mică. Numele ei este Seth Tait.

Şi înainte ca tăcerea înghețată să se transforme în groază, continuă pe un ton lejer, practic:

— Nu avea rost să vă duc cu vorba; oricum ați fi aflat, mai devreme sau mai târziu. Evenimentul va avea loc de luni într-o săptămână. Am fi făcut-o mai devreme, dar acesta este termenul pe care îl cere legea...

Sophie îşi veni în fire doar cât să îngaime:

— Să aflăm? Să aflăm? Vorbeşti ca despre o crimă!

Peter explodă:

— Este o crimă!

Trânti atât de tare paharul pe masă încât era să-l răstoarne.

— Fir-ar să fie, Laurel... Îmi pare rău, Miss Sophie, dar nu pot permite...

— Peter, te rog! strigă Caroline. Laurel, nu se poate să vorbeşti serios! Nu te poți mărita cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut...

— Se mărită! se sufocă Sophie, prăbuşindu-se pe spătarul scaunului. Laurel a noastră se mărită... Oh, Caro, evantaiul, sărurile, repede!...

Laurel sări enervată în picioare.

— Pentru Dumnezeu, mătuşă Sophie, nu ai de ce să leşini! Eu credeam că o să fii fericită. Doar eşti motivul principal pentru care mă mărit cu bărbatul acesta.

Caroline, care flutura evantaiul peste fața mamei sale, se opri şi ridică spre Laurel o privire înmărmurită. Peter se aşeză protector în spatele ei. Iar Sophie, uitând că tocmai era să leşine, îşi reveni iute şi arboră o mină

încântată.

— Da, mie întotdeauna mi-a plăcut de domnul Tait, recunoscu ea. Şi întotdeauna el a fost mai mult decât generos faţă de noi...

— Mamă! strigă Caroline cu vocea sugrumată. Laurel nu e de vânzare! Ea nu se mărită cu bărbatul acela doar ca să-ţi aducă ţie bomboane şi flori!

Peter strânse din buze şi nu mai zise nimic. Laurel, surprinzând nota de dispreţ din ochii lui, refuză să se lase intimidată.

— Are dreptate, Caro, spuse cu răceală, şi nu are nici un rost să ne prefacem. Seth Tait este o partidă bună şi dacă nu pun eu mâna pe el, o să o facă altcineva. Şi, ca să spun drept, nu mă pot gândi la altcineva din oraşul acesta, care să aibă mai mare nevoie de ceea ce are el de oferit, decât noi.

— O partidă bună?

Caroline se uita disperată când la Laurel, când la Peter.

— Cum poţi să spui una ca asta? Nu ştii nimic despre el, habar nu ai din ce fel de familie provine sau... sau...

— Ştiu destule, o întrerupse Laurel. Ştiu că are bani şi că noi avem nevoie de ei. Şi dacă a fi de acord să întreţii această familie aiurită şi o casă pe jumătate prăbuşită nu este dovada unui caracter generos, atunci nu mai ştiu ce este.

Ochii Carolinei erau plini de nelinişte, iar vocea ei sună aproape înecată în lacrimi:

— Dar... vorbeşti de parcă ar fi vorba de o afacere! Laurel, este o căsătorie. Mama... spune-i tu....

Dar Sophie renunţase la săruri, având, pentru prima dată în viaţa ei, o expresie gânditoare.

— În vremurile de demult, spuse ea, pe timpul

bunicilor noştri, toate căsătoriile erau afaceri. O familie voia casa sau pământul alteia, fiicele erau date de soţii, zestrea se cumpăra şi vindea. Multe dintre căsătoriile acelea erau până la urmă destul de fericite. Este important să ştii la ce te aştepţi de la bun început, cred eu. Desigur, se grăbi ea să adauge, brusc conştientă de privirile cu care o priveau fiica ei şi Peter, Laurel îl cunoaşte pe tânărul acesta de un timp scandalos de scurt, dar lucrurile nu mai sunt cum erau odată, nu-i aşa? Şi cu criza asta de bărbaţi de însurat — mă refer la tinerii de familie bună — cred că anumite neajunsuri pot fi trecute cu vederea. Poate că n-or să fie chiar atât de multe bârfe.

— Mama, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Caroline. Cui îi pasă de bârfe, când Laurel îşi sacrifică viaţa... şi o face pentru noi!

Se întoarse către Laurel, cu lacrimile şiroind de acum pe obraji.

— Ştii prea bine că nu te-ai fi gândit niciodată la aşa ceva dacă n-ar fi trebuit să ai grijă de noi. Dacă eu nu aş fi o povară şi dacă Mama — îşi întoarse privirea furioasă către mama ei — dacă ar fi în stare să păstreze măcar doi penny în buzunar! Orice ţi s-ar întâmpla, vina va fi a noastră, în întregime.

— Caroline, nu înţelegi... protestă Laurel.

Sophie interveni, fixând-o cu o privire ciudată.

— Este adevărat, nu-i aşa? Nu te-ai căsători cu domnul Tait... mda, dacă eu aş fi administrat mai bine banii lui Jonas. Dacă eu nu aş fi fost atât de neprevăzătoare, dacă...

— Nu ne putem construi o viaţă din "dacă", i-o reteză Laurel. Nu aveţi de ce să vă agitaţi. Totul va merge mai bine când o să fiu măritată, promit. Vă rog să nu vă faceţi griji.

Caroline, disperată, cu ochii îndureraţi, păru că vrea să mai spună ceva, dar Peter o opri.

— Caroline, rosti el calm, hotărât, cred că toate astea au şocat-o puţin pe mama ta. Poate că ar trebui să o duci înăuntru.

Ea ezită, deşi era foarte clar ce voia Peter să spună, dar, după o clipă, o ajută pe Sophie să se ridice şi intrară amândouă în casă.

Rămaseră singuri. Doar ca să facă ceva cu mâinile, Laurel acoperi cu palma paharul cu limonadă amăruie.

— Bine, spuse, acum ţine-ţi predica şi pleacă. Am treabă.

Peter îi răspunse cu voce reţinută:

— Laurel Sinclair Laughton, ţi-ai pierdut minţile? Nu te măriţi aşa, una-două, cu un bărbat pe care nu-l cunoşti decât de două săptămâni, cu un străin de pe stradă...

— Oh, pentru Dumnezeu, Peter, strigă Laurel furioasă, sper că nu ai venit aici să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac. Habar nu ai cum este să...

— Cât de bogat crezi că este?

— Destul de bogat!

Peter făcu un pas către ea, dar Laurel se feri, aruncând scântei din priviri.

— Laurel, ţi-am mai spus că, dacă banii sunt marea problemă, putem rezolva asta. Voi face tot ce e nevoie...

Laurel îşi apăsă palmele pe tâmple şi rosti, obosită:

— Peter, îmi dau seama că eşti bine-intenţionat, dar nu mă poţi ajuta. Ştiu exact ce fac, te asigur.

— De unde ştii? Laurel, l-ai întâlnit într-un... privi speriat în jur, temându-se să nu fie auzit, şi scăzu tonul. La Miss Elsie, ai uitat asta? Ce fel de bărbat se duce într-un loc ca acela, te-ai gândit vreodată?

Laurel îl privi curioasă.

— Da, m-am gândit. De ce se duc bărbaţii într-un

loc ca acela, Peter?

Pentru o clipă, el încremeni de uimire, apoi obrajii îi luară foc.

— Cum naiba ai vrea să ştiu? Întreabă-l pe... pe logodnicul tău, se pare că el este expertul!

— Cred că o să-l întreb, murmură ea, făcându-l să se holbeze iarăşi la ea.

Venindu-şi puţin în fire, Peter i se adresă cu severitate:

— Ai făcut destule nebunii în viaţa ta, Laurel, şi am râs şi eu din toată inima, alături de tine, pentru cea mai mare parte din ele, dar acum nu e joacă! Îl aduci pe bărbatul acela în casă, în casă cu Caroline, în casă cu Miss Sophie, accepţi să fii soţia lui... Dacă...

Din nou, un val de roşeaţă îi acoperi gâtul, iar vocea îi scăzu în intensitate.

— Dacă o să aveţi un copil?

— Nu m-am gândit la asta, murmură Laurel. Dar poate că n-o să am. Oh, Peter, nu pot să mă gândesc la toate deodată. Lasă-mă să le rezolv pe rând, vrei?

— Nu pot să te las să te căsătoreşti cu el.

— Nu mă poţi opri, exclamă exasperată. Nici nu mă poţi face să amân. O să mă căsătoresc cu Seth Tait de luni într-o săptămână, şi cu asta, basta!

El o privi, necăjit, câteva clipe lungi, apoi întrebă:

— Ultimul tău cuvânt?

— Ultimul meu cuvânt.

Peter lăsă ochii în jos.

— Nu s-a găsit niciodată un bărbat, sau o femeie, pe lumea asta care să te întoarcă din drum când ai luat o hotărâre. Dar trebuia să încerc.

Ridică din nou ochii, de data aceasta plini de regret.

— Ştiu că ai motivele tale, Laurel, şi ştiu că eşti prea deşteaptă ca să faci un asemenea pas fără să te

gândeşti temeinic. Aş dori să-ţi pot da binecuvântarea mea, dar mi-e imposibil. Îmi pare rău.

După plecarea lui, Laurel rămase în grădină, în picioare. Oftă adânc, dar nu relaxată, ci dimpotrivă, îngrijorată. Căci Peter se înşelase — nu se gândise temeinic. Şi abia acum începea să realizeze ce risc enorm îşi asuma.

Capitolul 11

Unul dintre lucrurile care îl făceau pe Edgar Cassidy să fie un detectiv bun, era capacitatea lui de adaptare, fără efort, instinctiv, încât nici el nu-şi dădea seama de asta. Dacă ar fi intrat într-un hotel din Denver sau Dodge City, ar fi apărut în cizme, cu vesta descheiată, neras, cu pielea şi hainele pudrate de un strat fin de praf. Ar fi învârtit o privire prin încăpere, anunțînd din ochi că urmează să se lase cu necazuri, pe urmă s-ar fi apropiat de recepție, şi-ar fi prezentat legitimația agenției Pinkerton şi posterul cu Peach Brady, apoi ar fi pus întrebări. Aşa se proceda în vest.

Dar în Charleston, Carolina de Sud, se impunea o abordare mai puțin directă. Adoptase atitudinea cerută în est, cu aceeaşi uşurință cu care îşi pusese gulerul de celuloid bine periat. Şi, la fel de natural ca un cameleon care îşi schimbă culoarea, Edgar Cassidy îşi schimbă hainele, îşi ajustă modul de gândire pentru a se pune în

piclea prăzii sale. Şi acesta era un alt lucru care făcea din el un detectiv atât de bun.

Nu-şi pierdu vremea căutând pe lângă docuri, prin orăşele şi prin cârciumile ordinare, unde un om obişnuit ar fi putut să creadă că putea fi găsit un proscris ca Peach Brady. Cassidy nu studiase obiceiurile lui Brady aşa cum ar fi trebuit, dar îl cunoscuse pe Colonelul Ike mai bine decât îşi cunoştea propria mamă. Colonelul Ike avea înclinaţie către lucrurile fine, un gust fin pentru lux, de care se bucura ori de câte ori avea posibilitatea. Nu era el omul care să doarmă într-un loc cu şobolani şi cu purici, când pe-aproape se putea găsi un hotel luxos, iar Cassidy era convins că gustul său pentru confort făcea parte şi el din moştenirea pe care Colonelul Ike i-o transmisese fiului său adoptiv.

Peach Brady îşi schimbase numele, îşi schimbase şi aspectul exterior, în sensul că îşi răsese mustaţa şi îşi tunsese părul; lăsase în urmă zonele unde era cunoscut şi avea ceva bani în buzunar. Nu avea cum să bănuiască, acum, că cineva îl căuta în Charleston; nu avea nici un motiv să se ascundă. Dacă îl cunoştea într-adevăr, şi se gândea că începuse să-l cunoască, primul lucru pe care Peach Brady îl făcuse în Charleston fusese să se instaleze într-un hotel.

Asta, bineînţeles, în afară de cazul în care instrucţiunile Colonelului fuseseră atât de precise şi situaţia atât de simplă încât nu fusese nevoie decât să dea fuga, să sape după aur şi să plece fără să petreacă măcar o noapte în Charleston.

După prima zi de cercetări, pe la prânz, Cassidy începuse să se teamă că exact asta făcuse Brady.

Când ajunsese în Charleston, urma era veche de vreo trei săptămâni, ceea ce într-un oraş ca Charleston, unde mulţi oameni veneau şi plecau, însemna că era

aproape ştearsă. Nu avea cum să-l găsească din clipa când se dăduse jos din tren — nu era sigur nici că se dăduse jos din tren, sau că ajunsese până aici. Tot ce îi rămânea lui Cassidy era să facă cercetări, sistematic, la fiecare hotel şi casă de oaspeţi din oraş, începând cu cele care ar fi prezentat cel mai mare interes pentru un om ca Brady, apoi cu cele din ce în ce mai scumpe.

Se apropie de tejgheaua recepţiei hotelului Charleston, cu aceeaşi siguranţă afişată la casa de oaspeţi "Clean Rooms", aflată lângă gară, deşi în sinea lui începea să se teamă că a pierdut. Mai avea şi alte piste, se înţelege, şi avea intenţia clară să le urmeze, dar începea să se întrebe dacă Brady ajunsese de fapt până aici... sau dacă nu găsise deja aurul şi o ştersese.

Îşi ridică pălăria de o margine către individul scund, rotofei, din spatele tejghelei.

— Bună, amice, rosti el prietenos. Mă numesc John Brooks, utilaje de fermă şi accesorii...

Flutură o carte de vizită mică, albă, pe sub nasul recepţionerului, dar o vârî în buzunar înainte ca celălalt să reuşească să zărească ceva.

— ... şi mi s-a spus că-l găsesc aici pe un individ pe nume Seth Tait. Poate ştii, un tip arătos, înalt, blond...

Hugh Casom dădu din cap şi zâmbi înainte chiar ca celălalt să termine de vorbit.

— Oh, da, sigur, îl cunosc pe domnul Tait. Un tip de treabă, îşi plăteşte întotdeauna hotelul la timp. O să-i simţim lipsa pe aici.

Numai anii de antrenament profesional şi situaţiile pe viaţă şi pe moarte, îi dădură lui Cassidy posibilitatea să-şi ascundă îngrijorarea.

— Să-i simţiţi lipsa? A plecat?

— Încă nu, dar cred că o s-o facă în curând.

Şi brusc, faţa lui Hugh se lumină.

— Vai, ați venit cumva pentru nuntă?

Pentru o clipă, inima lui Cassidy se opri.

— Ce spui, se însoară? Începu să râdă. Mda, acésta este un motiv destul de bun ca să ratezi o întâlnire, nu? Deşi cred că trebuie să vă fi spus despre întâlnirea noastră? Mi-ar place să o cunosc pe doamna care l-a prins în mreje; trebuie să fie o persoană remarcabilă. O fată din oraş, nu?

Se simțea ca şi cum vorbele ar fi fost rostite de altcineva; creierul lui lucra cu frenezie, proiectând, calculând, speculând.

— Ei bine, spuse Hugh, adevărul este că totul a fost cam neaşteptat. Cât pe-aici să fie scandalos, după unii.

Se aplecă spre Cassidy, confidențial:

— Ia aminte, văduva Laughton face parte din primele familii ale oraşului şi niciodată un cuvânt rău nu a fost asociat cu numele acesta, dar uneori face nişte lucruri cam nelalocul lor. Nu că eu aş fi unul care să vorbească ce nu trebuie, înțelegeți...

Edgar Cassidy dădu din cap încurajator şi se rezemă cu coatele pe tejghea să asculte.

— Ei bine, n-a ieşit prea rău, nu? rosti Laurel cu voioşie. Cam aşa sunt nunțile.

Vocea îi suna ca o coardă de pian prea întinsă, iar zâmbetul îi era forțat.

Stătea cu spatele drept şi țeapăn alături de Seth în trăsura închiriată, cu mâinile împreunate în poală într-o atitudine studiată, cu gâtul aşa de rigid încât nici penele de la pălărie nu fluturau. Arăta de parcă s-ar fi făcut cioburi dacă el ar fi atins-o.

Buzele lui Seth se curbară într-un zâmbet uşor.

— N-am de unde să ştiu. La mine e prima dată. Tu eşti experta.

Laurel îi aruncă o privire scurtă, ca să vadă dacă o tachina sau nu.

— A fost bine, repetă ea cu fermitate. Repede şi la subiect.

— Ca în afaceri.

— Exact.

În cele din urmă, mătuşa Sophie o convinsese să renunțe la o căsătorie în fața notarului. O nuntă restrânsă, modestă, era un lucru bun, fusese ea de acord, şi potrivită pentru statutul de văduvă al lui Laurel, mai ales având în vedere pierderea recentă a singurei ei rude de sex masculin. Dar nimeni din istoria familiei Sinclair nu se căsătorise în fața unei autorități, care să însemne mai puțin decât un preot şi, a face acum altfel, nici nu s-ar fi numit căsătorie. Ar fi fost mai rău decât a trăi în păcat, ar fi fost un sacrilegiu, nici una dintre ele nu ar mai fi putut merge cu capul sus vreodată. Până la urmă, fusese mai uşor să cedeze în fața pretențiilor lui Sophie decât să se certe cu ea.

Dar nici faptul că-i căsătorise un preot nu era de ajuns. Nu, trebuia şi un anunț în ziar. "Vrei ca lumea să creadă că ne este ruşine?" insistase Sophie şi, pe urmă, şi o mică petrecere de nuntă. De la simplul act de semnare al hârtiilor pe care Laurel îl prevăzuse la început — uşor, eficient şi impersonal — toată afacerea scăpase de mult de sub control, transformându-se în ceva foarte asemănător cu o căsătorie adevărată. Laurel nu se simțise în stare să privească în ochii lui Seth din clipa când păşise în confesional în după-amiaza aceea.

Totul fusese ca un coşmar: soția preotului zdrăngănind marşul de nuntă la pianul dezacordat, mătuşa Sophie suspinând în batistă, Caroline pe post de domnişoară de onoare, încercând să zâmbească printre lacrimi. Laurel n-ar fi fost surprinsă — şi nici nu l-ar fi

acuzat — dacă Seth nici nu ar fi venit, dar el venise şi stătuse alături de ea, puternic şi serios, cât durase toată treaba. Probabil că dăduse chiar răspunsurile corecte la întrebările preotului — inima ei răsunase aşa de tare că nu putea fi sigură — iar când preotul zisese: "Poţi să săruţi mireasa", el se întorsese spre ea, îi ridicase mâna înmănuşată către buze şi i-o sărutase, politicos. Mătuşa Sophie izbucni în plâns.

Nici acum Laurel nu se putea abţine să nu facă o comparaţie între nunta aceasta şi cea pe care o făcuse cu Johnny. Biserica fusese decorată pentru Crăciun cu ghirlande, lumânările străluceau ca milioane de stele pe fundalul pereţilor vechi, de piatră, lumina lor dansând în vitralii. Rochia fusese din satin alb, cu o trenă de şase yarzi şi purtase un văl de dantelă împodobit cu trandafiri de satin alb, care-i cobora până mai jos de genunchi. Era aşa de tânără pe atunci... Dar rochia albă, vălul şi ceremonia de la altar nu binecuvântaseră acea legătură. Mătuşa Sophie plânsese şi la nunta aceea. Iar Laurel era acum la fel de măritată ca şi atunci.

Acesta era un lucru bun, la care nu se gândise.

Laurel simţi un nod în gât şi se concentră lasupra peisajului care se derula prin faţa ferestrei.

— Îmi pare rău pentru tot tam-tam-ul acesta. Ştiu că nu făcea parte din înţelegere.

— Nu, aprobă Seth încet, nu făcea. Dar am impresia că am scăpat din vedere un amănunt care făcea parte.

Ea se întoarse spre el cu întrebarea nerostită pe buze, iar el o prinse cu degetele de bărbie şi o sărută.

El intenţionase un sărut apăsat, aspru, un sărut de stăpân, chiar de pedeapsă — deşi nu ştia prea bine de ce-l voise aşa, numai că nu putea uita felul în care inima i se oprise din bătaie, doar pentru o clipă, când ea păşise

în biserică în rochia ei cenuşie, cu o eşarfă liliachie pe umeri, prea tulburată, prea nefericită şi ruşinată, pentru a-l privi măcar în ochi în clipa când rostise cuvintele prin care accepta să devină soţia sa. Ş era furios, pentru că nu se aşteptase la valul fierbinte de mândrie posesivă care-l inundase când ea păşise înăuntru şi nu se aşteptase să stea drept în faţa unui preot şi să facă promisiuni pe care nu avea nici o intenţie să le respecte. Nu se aşteptase să fie aşa de tulburat de tot ceea ce-l înconjura... muzică de pian şi petale de flori, femei plângând, cuvintele din ziar: "Doamna Jonas Sinclair este fericită să anunţe căsătoria iubitei sale nepoate, Laurel Sinclair Laughton, cu domnul Seth Tait (...). Tradiţie, mândrie, siguranţă. Nu se aşteptase să conteze atât de mult. Nu se aşteptase să fie atât de adevărat.

Şi de aceea, când prinse faţa lui Laurel în mâini, degetele strânseră iar sărutul fu aspru, apăsat — până când simţi suspinul ei de surpriză şi muşchii ei cum se înmoaie, supunerea ei instinctivă... Furia se topi într-un val fierbinte de dorinţă pe care nu şi-l putea controla; atunci o sărută pentru că voia să o sărute, pentru că era Laurel şi pentru că era a lui. Şi pentru că era prea uşor să uite, când o săruta, ceea ce era important şi ce nu era.

Îi ţinu faţa strânsă între degete până când ceaţa i se risipi din ochi, iar tensiunea muşchilor lui scăzu, dar mai trecu o clipă înainte să poată vorbi. Chiar şi atunci, vocea îi era puţin înăbuşită.

— Asta ca să nu uiţi partea ta din afacere.

Mâna lui se desprinse de pe bărbia ei, iar degetele lui Laurel urcară către buze în mod automat — ca pentru a reţine sărutul care dispărea, sau poate pentru a îndepărta asprimea lăsată de buzele lui.

— Nu am uitat, rosti cu o voce perfect stăpânită. Tu ţi-ai ţinut promisiunea. O să mi-o ţin şi eu pe a mea.

La insistențele lui Seth imediat ce părăsiră parohia, se opriră la bancă, iar el achită ipoteca pe loc, cu bani gheață. Laurel se simțise de parcă ea ar fi fost cumpărată atunci, după cum, cu siguranță, fusese intenția lui. Avea să plătească asta, se asigură ea, retrăgându-şi degetele de pe buze şi aşezându-şi mâna din nou în poală. Casa le aparținea, fără altă datorie, şi chiar dacă acesta avea să fie singurul lucru pe care Seth l-ar fi făcut pentru ele, jurămintele de căsătorie pe care le rostise în fața lui Dumnezeu şi în fața celor pe care îi iubea, aveau să fie răsplătite deseară... inima îi bătea sălbatic şi încă mai simțea urma degetelor puternice ale lui pe fața ei, căldura şi muşchii, şi pasiunea sărutului lui. Da, chiar şi seara care venea avea să merite plata.

Trăsura se opri în fața casei de pe strada Lamboll. Ziua era cenuşie şi umedă — se potrivea, gândi Laurel — iar ferestrele străluceau datorită lămpilor aprinse în întunericul lăsat prea devreme. Alte trăsuri erau deja aliniate în stradă, deşi nu atât de multe câte ar fi putut fi, pentru că, dintre numele înşirate de Sophie pe listă, care trebuiau să fie invitate la cina de după nuntă, Caroline tăiase două. Rezultatul era o adunare liniştită, formată numai din prietenii cei mai apropiați şi vecini, deşi pentru Laurel tot era prea mult.

— Îmi cer scuze pentru toată agitația asta, îi spuse lui Seth.

Arătă spre casă şi spre dovezile evidente că aveau musafiri.

— Ştiu că ție nu are cum să-ți placă.

— Mi-ai promis respectabilitate, replică Seth. Nu face şi asta parte din ea?

— Da, răspunse Laurel, păşind pe trotuar.

— Eşti un bărbat foarte ciudat, murmură ea.

După care îşi lăsă repede ochii în jos şi o luă

înainte către verandă.

Laurel deschise uşa, păşi în salon şi dădu drumul unui suspin lung.

— Oh, Caro, şopti ea. Este minunat.

Încăperea aceea modestă fusese împodobită cu lumânări, cu ghivece şi vaze cu flori de magnolia, ale căror frunze străluceau ca mătasea în lumină. Draperiile fuseseră legate cu ghirlande de laur, simbolul norocului, iar petalele de trandafir şi crenguţele de iasomie formau o coroană în mijlocul unei mese lungi pe care stăteau cadouri frumos împachetate. O emoţie puternică sugrumă vocea lui Laurel în faţa acestui peisaj. Trecu un moment până să poată vorbi din nou.

— Este frumos, şopti ea şi o cuprinse pe Caroline în braţe. Mulţumesc, este mai mult decât... Este perfect.

Caroline nu-şi putu ascunde nota de tristeţe din zâmbet.

— Chiar dacă nu sunt de acord cu această căsătorie, Laurel, sunt de acord cu tine. Vreau să fii fericită, atâta vreau.

Caroline îl observă apoi pe Seth, în picioare în spatele lui Laurel şi destul de aproape să-i audă fiecare cuvânt. Obrajii i se îmbujorară de jenă, dar îi susţinu privirea cu curaj.

— Bine aţi venit în familie, domnule Tait, spuse întinzându-i mâna.

— Miss Caroline. Seth se înclină deasupra mâinii ei şi Laurel trebui să admire faptul că faţa lui Seth nu exprima nici amuzament, nici enervare.

Sophie se îndreptă spre ei, cu batista mototolită în mână, şi îi copleşi cu îmbrăţişări pline de sărutări şi suspine, iar după ea veniră toţi ceilalţi pentru a le transmite urările de rigoare. În următoarele câteva minute, singura ocupaţie a lui Laurel fu să sărute obraji,

să îmbrăţişeze umeri mirosind a levănţică şi să zâmbească, încât simţea că o să-i pleznească faţa.

Auzi o voce familiară şi se întoarse să-l salute pe Peter.

— Oh, Peter! Plăcerea ei era sinceră. Mă bucur că eşti aici.

— Nici nu mă gândeam să lipsesc.

Dar nu zâmbi, iar buzele lui erau reci când îi atinse obrazul. Ochii lui erau aţintiţi către Seth.

— Felicitări, domnule Tait. Sper că ştii că este prea bună pentru tine.

— Ştiu asta, răspunse Seth, strângându-i mâna întinsă. Dar important este că şi ea ştie asta.

Tonul lui Seth era vesel şi zâmbetul plăcut, dar Laurel simţea tensiunea care plutea între cei doi. Îi fu recunoscătoare lui Sophie, care se apropie grăbită, fluturându-şi batista.

— Ei, haideţi, avem un tort de nuntă şi vin de măceşe în sufragerie. Laurel... domnule Tait, trebuie să faceţi onorurile.

Masa era acoperită cu dantelă şi împodobită cu flori de magnolia ofilite de căldură, inundând încăperea cu mireasma lor puternică. Boluri de sticlă, umplute cu ulei şi cu fitile aprinse deasupra, acopereau în întregime suprafaţa mesei. Tortul de nuntă se aplecase uşor într-o parte, în cealaltă parte rămânând fără glazură, dar toată vesela bună a mătuşii Sophie fusese scoasă de la păstrare şi expusă: farfurii fine de desert, pahare de cristal, împreună cu toate şervetelele nepătate şi mai puţin cârpite din casă. Cuţitul cu care urma să se taie tortul era legat cu o panglică albă; două căni cu vin flancau platoul. Seth luă una dintre ele şi începu să umple pahare, de parcă ar fi fost născut pentru rolul de gazdă, în timp ce Laurel tăie tortul.

— Şi acum un toast, rosti Sophie pe un ton plin de vioiciune.

Se lăsă o tăcere adâncă. Laurel puse cuțitul pe masă şi privi neajutorată spre Seth. Linia buzelor lui era încurajatoare. Ridică paharul către ea:

— Pentru frumoasa mea mireasă. Fie ca această căsătorie să îi aducă tot ce a sperat să aibă.

Urmară murmure de aprobare şi clinchete de pahare. Laurel, căreia îi fu greu să suporte privirea răutăcioasă din ochii lui Seth, se întoarse grăbită către tort.

Peter îşi aşeză paharul pe masă fără să-l bea şi plecă. După o clipă, Caroline îl urmă.

— Îmi pare rău, murmură el, observând îngrijorarea din ochii ei. Nu pot să beau pentru un asemenea toast. Nu ai putut în nici un fel să împiedici această... această farsă?

— Era hotărâtă şi ştii că nu are rost să discuți cu Laurel când ia o hotărâre. Ipoteca pe casă trebuia plătită...

— Şi a plătit-o el.

Caroline dădu din cap, iar Peter îşi strânse buzele ca să-şi reprime furia şi neputința. Caroline întrebă ezitând:

— Cercetările tale, ai vreo veste?

Mânia i se strecură în voce.

— Numai aceea că nimeni din Wyoming nu a auzit de el.

Caroline nu păru impresionată.

— Wyoming este un stat mare.

— Cu foarte puțini oameni, sublinie Peter. Pe majoritatea îi cunosc, cel puțin din auzite pe ceilalți. Mai ales pe cei cu ferme de animale. Dacă într-adevăr el se ocupa de cai, aşa cum spunea...

— Nu a spus niciodată clar că ar avea o fermă de cai. Poate a exagerat, sau nu am înțeles noi bine...

— Sau poate a mințit cu neruşinare.

Caroline îşi duse mâna la gât.

— Oh, Peter! exclamă ea nefericită. Poate că ar fi mai bine să nu ştim. Laurel este acum soția lui la bine şi la rău, aşa că e mai cuminte să credem că totul e în ordine.

— N-am să las lucrurile aşa, Caroline.

— Dar...

— Poate a spus adevărul în legătură cu familia lui care a murit în drum spre vest. Pare destul de plauzibil — la urma urmei o mulțime de sudişti au plecat în vest după război şi mulți nu au mai ajuns niciodată. Dacă aşa s-a întâmplat şi în cazul lui, atunci sunt şanse ca faptul să se afle menționat pe undeva prin ziarul local din oraşul lui natal; toate ziarele păstrează copii în arhivă.

Caroline rămase foarte uimită.

— Dar... de acum douăzeci de ani?

Peter confirmă.

— Unele au exemplare de dinainte de război. Rămâne să mă apuc să caut.

— Dar... unde? Nu este posibil să cauți în toate ziarele din fiecare oraş din țară!

El zâmbi cu indulgență.

— Mai întâi că nu eu o s-o fac. O să trimit telegrame unor editori, prieteni de-ai mei, iar ei o să-şi pună funcționarii să facă asta. Şi nu o să caut în toate oraşele din țară. Nu cred că Seth Tait a ales Charlestonul la întâmplare; trebuie să aibă el un motiv să fie aici. Aşa că o să încep cu *Gazette*, apoi cu *Dispatch* din Savanah, *Journal* din Atlanta şi cu ziarele mai mici din jurul acestor oraşe, prin eliminare.

Caroline îl prinse de mână.

— Oh, Peter, eşti un prieten aşa de bun. Ce m-aş face fără tine?

— Dacă aş fi fost un prieten bun, n-aş fi lăsat niciodată să se întâmple una ca asta, nici lui Laurel, nici ţie.

Vocea ei se îndulci.

— Peter, ai făcut tot ce ai putut...

El scutură îndărătnic din cap.

— Nu, n-am făcut. Trebuia să prevăd ce o să se întâmple, trebuia să o împiedic, trebuia să fi jefuit o bancă, să-i fac rost de bani, sau să o leg, numai să nu se mărite cu el...

Ea îşi apăsă degetele pe mâna lui.

— Peter, nu trebuie să te chinui singur. Nu ştim că domnul Tait nu este o persoană perfect respectabilă, şi...

Într-un impuls curajos, care păru să-l surprindă pe Peter la fel de tare ca pe Caroline, el îi luă mâna în palmele lui.

— Caroline, nu pot să te las să stai aici, în aceeaşi casă cu bărbatul acesta. Laurel şi-a ales drumul, dar tu eşti prea delicată, prea fragilă ca să fii expusă purtării lui, care nu se ştie cum va fi. Dacă aş fi fost alt gen de bărbat, te-aş fi luat de aici de mult, dar...

— Peter, te rog!

Vocea ei era ştrangulată, obrajii palizi şi ochii tulburi de durere.

— Te rog... te rog să nu-mi vorbeşti astfel.

Încercă să-şi retragă mâinile dintr-ale lui dar, într-un moment de disperare, el nu le dădu drumul.

— Şi dacă insişti...

Cuvintele i se topiră în suspine şi obrajii i se îmbujorară.

— Mă tem că trebuie să-ţi cer să pleci!

Peter îi eliberă mâinile, speriat, simţind un val de

fierbinteală urcându-i pe gât şi pe obraji.

— Iartă-mă, te rog, Miss Caroline, îngăimă. M-am lăsat copleşit de îngrijorare pentru voi toate. Te rog să mă ierți.

Ea reuşi un zâmbet chinuit, dar nu-l privi în ochi.

— Scuză-mă. Cred că ar trebui să o ajut pe mama să servească.

Descurajat, disperat, Peter strânse pumnii şi o privi cum se îndepărtează cu mersul ei şchiopătat, dar mândru.

Seth observase evenimentele din cealaltă cameră. Observase o mulțime de lucruri în intervalul scurt de când sosise la petrecere, după obiceiul lui de a observa, şi rămase surprins să constate cât de interesat era.

— Deci aşa stau lucrurile, murmură el.

Surprinsă, Laurel ridică privirea spre el.

— Aşa stă ce?

Seth gesticulă cu paharul de vin.

— Amicul tău şi Miss Caroline.

— Nu este amicul meu, i-o reteză Laurel.

— E bine că ştiu asta. Acum eşti măritată cu mine, mi-ar displace să fiu obligat să îl împuşc.

Laurel observă cu întârziere strălucirea aceea leneşă din ochii lui şi făcu un efort să se relaxeze.

— Nu cred că ar conta pentru tine că este sau nu amicul meu.

— Oh, ba contează, o asigură el tărăgănat. Strălucirea din ochii lui nu mai era acum amuzată, ci speculativă, şi îi făcu inima să se strângă şi să stea în loc pentru o clipă.

— Acum îmi aparții şi intenționez să păstrez ceea ce îmi aparține.

Laurel i-o întoarse cu răceală:

— Atâta vreme cât o să renteze.

Pentru o secundă, o lumină ciudată îi străbătu ochii, apoi dispăru. Zâmbi.

— Bineînțeles.

Seth privi peste capul ei şi murmură

— Vorbeşti de lup...

Se înclină ironic spre Laurel şi se îndepărtă.

Laurel se întoarse şi îl văzu pe Peter apropiindu-se. Pe fața ei se citea încordarea, aşa că i se adresă cu răceală.

— Eu trebuie să plec, Laurel. Am vrut să-ți urez noapte-bună.

— Şi felicitări nu?

El se întunecă la față.

— Cred că ştii că-mi ceri prea mult.

— Oh, Peter, eşti foarte încăpățânat. De ce nu vrei să accepți că ceea ce s-a făcut e bun făcut şi să iei ce e mai bun din asta?

— Exact asta spunea şi verişoara ta, murmură el.

Laurel făcu ochii mari de uimire şi exasperare, pricepând abia acum sensul discuției cu Seth.

— Şi tu te-ai contrazis cu ea? Din cauza mea? Pentru un motiv care nu e treaba ta, şi nici a ei?

— Dacă nu e treaba mea, atunci nu ştiu a cui este, o repezi el. Ea se baza pe mine să te împiedic să faci prostii. Cum vrei să mă respecte dacă nu am fost în stare să te împiedic să faci cea mai mare greşeală din viața ta?

— Aceasta este cea mai grosolană absurditate pe care am auzit-o vreodată.

Peter privi într-o parte, nefericit.

— Dacă aş fi reuşit să-mi realizez planurile mai devreme, poate nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Poate că nu aş fi fost un soț grozav, şi dacă nu ar mai fi fost şi Caroline, să-i porți de grijă, n-ai mai fi fost atât de disperată...

— Grozav moment ţi-ai ales să spui asta.

— Nu e nevoie să mă ironizezi, şi aşa mă simt îngrozitor. Cel puţin să o fi luat de aici, înainte ca tu să-l aduci pe el în casă.

De data asta de pe faţa lui Laurel dispăru orice urmă de zâmbet.

— Vorbeşti despre soţul meu, Peter, fie că-ţi place, fie că nu. Nu îmi surâde ceea ce sugerezi.

— Într-o zi s-ar putea să îţi surâdă, rosti el cu răceală, mult mai mult decât adevărul. O să aflu eu adevărul, îţi promit. Cel puţin atât pot să fac... pentru voi amândouă.

Peter se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se înclină şi plecă. Laurel privi nedumerită în urma lui, dar el nu întoarse capul.

Dacă respectabilitate, acceptare, sentimentul de familie erau lucrurile pe care Seth le voia cu adevărat de la Laurel, nu avea de ce să fie dezamăgit de seara aceea.Doamne cu păr argintiu, gătite în haine de gală, înclinau din cap către el şi îi zâmbeau. Doc Weathersby toastă în cinstea lui. Şeful poliţiei îl numi "băiete". Cyrus Lars, în faţa căruia puţin mai înainte Seth îşi dovedise credibilitatea financiară, îl bătu pe spate şi îl numi un bărbat pe cinste. Seth trebui să-şi ascundă un zâmbet când încercă să-şi imagineze ce părere ar fi avut Colonelul dacă l-ar fi putut vedea acum, la un pahar de vin cu un bancher, râzând cu un om al legii, însurat cu o lady. Erau momente când Seth aproape credea că o să se trezească şi o să afle că altcineva îi furase trupul şi trăia aceste evenimente ciudate în numele lui. Dar erau şi momente când totul părea foarte normal şi corect, şi nu vedea nimic ciudat în toate astea.

Nu avusese intenţia să o caute pe Caroline, dar când se trezi lângă ea, nu putu să treacă mai departe.

Dintre toți oamenii pe care îi întâlnise de când venise în Charleston, ea era singura persoană cu care nu se simțea în largul lui — poate că inocența ei îl făcea să se simtă mereu vinovat. Era straniu să poată privi un bancher sau un polițist drept în ochi fără nici o tresărire, iar în fața unei fete slăbuțe, să aibă senzația că ar trebui să se ascundă.

Pentru o clipă ea se dovedi la fel de jenată ca şi el, după care observă că paharul lui era gol şi spuse grăbită:

— Mai doriți puțin vin domnule Tait?

El îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i ofere — şi să-şi ofere — ocazia să se retragă, dar nu o făcu.

— Nu. Am băut suficient. Mulțumesc pentru petrecere, Miss Caroline. Ştiu că nu mă agreezi, dar, oricum, ai făcut un lucru extraordinar.

Obrajii lui Caroline se îmbujorară.

— Îmi pare rău că ai auzit ce i-am spus lui Laurel, spuse ea. Recunosc că nu te ştiu suficient pentru a te aprecia sau dispreţui, însă nu pot să fiu de acord cu o căsătorie încheiată după o relație aşa de scurtă... şi pentru nişte motive atât de absurde.

— Aşadar, ți-a spus, murmură Seth.

— Laurel nu prea are secrete față de familia ei.

Îl privi din nou cu nişte ochi mari, în care se citea sinceritatea şi dorința de a-şi cere scuze.

— Vă rog să înțelegeți, domnule Tait, nu este din cauză că nu v-aş simpatiza, ci pentru că o iubesc prea mult pe verişoara mea. Toată viața ei a avut grijă de mama şi de mine, îi suntem datoare mai mult decât se poate spune în cuvinte. Gândul că cineva i-ar putea face rău...

Seth nu ştiu ce să spună. Îşi lăsă ochii în jos, spre paharul gol din mână.

Apoi Caroline murmură:

— O iubeşti, domnule Tait? Nimic altceva nu contează...

El tresări şi îşi ridică privirea.

— O admir pe Miss Lau... pe soția mea foarte mult.

Caroline zâmbi cu tristețe.

— Nu este acelaşi lucru cu a iubi.

Privirea lui Seth traversă camera. Peter tocmai se înclină spre Laurel, apoi se îndreptă spre uşă.

— Cred că dumneata ştii exact ce spui, Miss Caroline, rosti cu glas scăzut.

Caroline se îmbujoră de furie.

— Nu sunt sigură că ştiu despre ce vorbeşti.

El îi zâmbi cu căldură.

— Da... Dar dacă ai şti, cred că ai fi de acord cu mine că iubirea nu este întotdeauna un lucru simplu.

— Nu, şopti ea, coborându-şi privirea. Adesea este confundată cu alte lucruri... cum ar fi mila, de exemplu.

— Haide, Miss Caroline, nu văd ce motiv ar avea un bărbat să-i fie milă de tine. Eşti una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut, şi singurul motiv pentru care nu-ți dai seama de asta este faptul că întotdeauna ai avut-o pe Laurel alături, să te protejeze. Eu cred că nu ți-a făcut nici un bine.

Caroline ridică spre el ochii-i speriați, mirați, dar el se înclină uşor.

— Încă o dată, mulțumesc pentru petrecere.

Laurel stătea de vorbă cu soția unui antreprenor. Seth se apropie de ea şi o atinse uşor pe braț.

— Este târziu, spuse. Ar trebui să mergem.

Laurel se întoarse mirată.

— Să mergem? Unde să mergem? Ce vrei să spui?

El îi strecură uşor brațul sub al lui şi, cu un zâmbet puțin forțat, o trase puțin mai deoparte.

— Poate că asta nu este cine ştie ce căsătorie, şi

poate că eu nu sunt cine ştie ce soţ, dar tot meritãm să avem o noapte a nunţii. Şi o vom petrece la hotel.

Primul gând fu să-l contrazică, dar în momentul acela îi răsună în minte cuvântul "căsătorită". Căsătorită însemna să facă ce i se spune, mai ales în privinţa... Era o senzaţie ciudată, şocantă, dar senzaţia care urmă fu şi mai puternică, un val fierbinte care semăna a jenă amestecată cu nerăbdare, nervozitate şi spaimă. Noaptea nunţii nu avea să şi-o petreacă în patul ei confortabil cu cearşafuri albe, apretate, înconjurat de plasa de ţânţari, ci într-o cameră de hotel. Camera lui de hotel. Era scandalos şi obscen, chiar păcătos... şi totuşi ideea îi convenea. Oare Seth aranjase asta ca s-o scutească — şi să le scutească pe Sophie şi Caroline — de situaţia jenantă de a-l conduce în patul ei? Laurel nu se gândise prea mult la momentul când urma să meargă la culcare, căci considerase că era de datoria bărbatului să se ocupe de detalii.

Simţea o fierbinţeală arzându-i gâtul şi mâinile, şi era sigură că el i-o observa pe faţă: privirile lui erau ironice. Îşi mută ochii de la el.

— Eu... trebuie să merg să-mi pregătesc valiza.

— Ţi-a pregătit-o mătuşa ta.

Îl fulgeră cu privirea dar el rămase zâmbitor.

— Dacă vrei să mai rămână ceva din banii mei şi pentru alte cheltuieli, ar fi mai bine să nu lăsăm trăsura să aştepte. O plătesc cu ora.

Laurel nu-şi amintea prea multe detalii despre momentul plecării sau despre drumul până la hotel. Recepţionerul de noapte o salută cu un zâmbet larg şi îi spuse pe nume lui Seth când îi înmână cheia, apoi cu o privire scurtă, timidă, spuse:

— Bună seara, Miss Tait.

Îi trebuiră câteva secunde să realizeze că tocmai pe

o saluta recepționerul.

Seth o luă de braț și o conduse sus, pe scări. Nici unul dintre ei nu observă bărbatul care se ridicase dintr-un fotoliu, unde, până atunci, stătuse cufundat în lectura unui ziar. Acesta îi urmări cu privirea până când dispărură după care, împăturindu-și ziarul, părăsi hotelul.

Capitolul 12

Camera nu arăta altfel decât atunci când Laurel dăduse buzna, ca o furtună, pentru a-i arunca lui Seth banii în față cu gesturi teatrale. I se părea o ironie, când se gândea la ziua aceea, la cât de stânjenită fusese să se afle în camera de hotel a unui bărbat, cât de şocată şi uimită fusese când el apăruse în fața uşii dezbrăcat până la brâu; şi, deşi asta nu mai putea schimba nimic, nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că lucrurile ar fi putut sta altfel dacă nu ar fi ales spiritul de noblețe în locul spiritului practic, măcar o dată în viață.

Johnny o purtase în brațe peste pragul casei în stil Georgian, cu trei etaje, a tatălui său. Seth nu se obosi să o facă şi Laurel era bucuroasă. Se simțea destul de caraghioasă şi fără asta... şi stânjenită, şi intimidată, şi chiar puțin speriată. Se simțise la fel şi cu Johnny, dar atunci nu avusese un puls atât de ridicat, fiori de emoție şi nu fusese nici pe departe atât de neliniştită. În urma ei,

ușa se închisese cu un zgomot ușor, iar acum era singură în cameră cu acest bărbat. Soțul ei.

El puse valijoara ei, proaspăt curățată și aerisită pentru această ocazie, lângă ușă. Laurel își aruncă ochii înspre el, dar nu-i întâlni privirea. Se îndreptă spre oglinda de toaletă și își scoase acele de la pălărie. Își scoase mănușile, extrăgând degetele pe rând și le așeză una peste alta, pe toaletă. Îl auzi pe Seth umblând prin cameră, dar nu se întoarse spre el. Își scoase și șalul liliachiu.

— Poftim. Vocea lui Seth era atât de aproape, încât o făcu să tresară.

În mână ținea două pahare. Întinse unul către ea. Se vedea că este amuzat de tensiunea ei.

— Să nu spui vreodată că sunt un soț care nu are grijă de tine.

Laurel luă paharul și îl mirosi, precaută.

— Ce este în el?

— Whisky din Kentucky, bun de sorbit. O să-ți placă.

— Doamnele nu beau spirtoase.

Se uită disprețuitoare la pahar, dar nu i-l dădu înapoi.

— O să-ți placă, repetă Seth și traversă camera ca să se așeze în fotoliul de lângă ușă. Gesticulă spre ea cu mâna în care ținea paharul.

— Nu te mai fandosi atâta și stai jos. Relaxează-te.

Nu avea unde să se așeze, decât pe pat; dar nici obligată de situație, Laurel nu avea de gând să se facă atât de comodă. Nu voia să dea naștere unei senzații de intimitate, pe care nu o simțea nici pe departe față de bărbatul acesta, care era soțul ei numai de dragul convenienței, și nu voia să îi dea idei... Ceea ce ar fi fost, desigur, ridicol. Era soțul ei și putea să aibă oricâte

idei dorea.

Resemnată, se aşeză, totuşi, delicat pe marginea patului, şi luă o înghiţitură de whisky. Gâtul îi luă foc, ochii i se umplură de lacrimi; i se tăie răsuflarea şi începu să tuşească.

Seth o măsură încă odată cu privirea aceea leneşă.

— Am spus, whisky de sorbit. Îi demonstră. Încearcă din nou.

Pentru că whisky-ul era singura băutură la îndemână cu care să-şi umezească gâtul, Laurel îi dădu ascultare, dar de data aceasta sorbi puţin. Constată, spre surprinderea ei, că băutura avea gust, iar arsurii îi luă locul o uşoară senzaţie de căldură. Tuşi, să-şi dreagă vocea, şi spuse:

— Este... interesant.

Luă încă o înghiţitură.

Seth zâmbi.

— Cred că ar trebui ca o femeie să poată avea plăcerea de a bea un pahar cu un bărbat, din când în când. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai opri din băut înainte să te ameţeşti. Nu ştiu de ce am impresia că o nevastă beată în noaptea nunţii nu prea sună a compliment la adresa mirelui.

Laurel se strădui să nu roşească şi, prudentă, mai luă o înghiţitură.

Seth îşi coborî privirea către pahar. Când se uită iar la ea, veselia îi dispăruse din ochi. Atitudinea lui era lejeră — umerii rezemaţi confortabil în fotoliu, glezna aşezată peste celălalt genunche, paharul ţinut neglijent într-o mână — şi la fel îi era şi vocea. Doar expresia feţei era serioasă.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, spuse. Probabil acum te întrebi cu ce fel de bărbat ţi-ai legat viaţa, şi cred că gândul acesta te cam sperie, altfel nu văd de ce ai sta

acolo, țeapănă ca un manechin, de parcă ți-ar fi teamă să îmi rupi patul dacă te-ai lăsa cu toată greutatea pe el.

Laurel trase aer în piept, gata să protesteze, dar el o luă înainte, cu o voce blândă dar fermă.

— Nu pot să te acuz pentru asta şi probabil că ai motive temeinice să fi îngrijorată. Mai devreme sau mai târziu ai să afli că nu prea ştiu cum să mă port cu o lady, nici măcar nu ştiu la ce te aştepți. Venim din două lumi diferite. Dar... Ochii lui erau solemni. Sunt bărbat, şi nu am de gând să-ți fac nimic de care să-ți fie ruşine, sau cu care nu o să fii de acord, şi nu am de gând să te bruschez. Nu vreau să-ți fie frică de mine. Nu i-am respectat niciodată pe bărbații care procedează astfel cu nevestele lor.

O lady ar fi înghețat la auzul unui discurs atât de direct, sau cel puțin s-ar fi jurat pe toți sfinții că habar nu avea la ce se referea el. Dar Laurel răsuflă uşurată. Îi trecuseră pe la urechi poveşti despre tot felul de perversiuni — despre bărbați cărora, de exemplu, le plăcea să îşi privească nevestele dezbrăcându-se cu lumina aprinsă — şi era bucuroasă că nu avea să fie supusă unor astfel de torturi. Seth Tait era esența misterului masculin, dar cel puțin acum ştia cum stă. Prima ei noapte de nuntă ar fi fost mult mai puțin chinuitoare dacă Johnny i-ar fi vorbit cu atâta franchețe.

Ea îşi ascunse în pahar un zâmbet uşor, amintindu-şi de pieptul scobit, albicios al lui Johnny şi de tentativele lui sincere, dar inutile, de a se arăta îndrăgostit... de atitudinea plină de recunoştință de după aceea şi de strădania stingheritoare de a doua zi dimineața de a se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei în noaptea care trecuse. Totul fusese mai degrabă fals şi dezgustător. Nu avea motive să creadă că urma să fie altfel cu Seth. Dar, totuşi, spera.

Ridică ochii spre el. Nu se ameţise, dar o senzaţie plăcută de căldură îi cuprinsese corpul şi probabil că tot asta era cauza care îi dezlegă limba. Nu era sigură că s-ar fi simţit în largul ei cu Seth în clipele acelea, dacă nu ar fi fost paharul de whisky.

— Pentru că tot vorbim deschis unul cu altul, prietenul meu Peter mi-a sugerat să te întreb ceva, iar momentul acesta mi se pare la fel de potrivit ca oricare altul.

— Nu prea-mi place cum ai început discuţia, dar poţi continua. Întreabă.

— De ce se duc bărbaţii la bordel?

Ochii lui străluciră de mirare, apoi se îngustară şi deveniră amuzaţi.

— Cred că ai face mai bine să-mi dai mie paharul acela.

— Nu fi absurd. Şi nu mă lua pe mine de sus; ştii la ce mă refer. L-am întrebat pe Peter, dar el a zis că tu eşti expertul.

— Mă vorbeşte de rău în spate, ha? S-ar putea să fiu obligat până la urmă să-l împuşc, murmură ridicând paharul.

— Am crezut că măcar tu poţi să fii îndeajuns de bărbat ca să-mi răspunzi.

— Iar eu am crezut că tu eşti îndeajuns de femeie ca să ştii răspunsul.

Ea se încruntă.

— Nu mă refeream la asta. Toată lumea se pricepe la aşa ceva. Mă refeream la faptul că... acolo se duc şi bărbaţi însuraţi.

Ea se uită la el cu o privire sincer curioasă.

— De ce?

Pentru o clipă, Seth păru căzut pe gânduri, de parcă ar fi stat să hotărască dacă să râdă sau să o ia în

nios, dacă să răspundă sau să-i reteze pofta de vorbă. După care, ridică din umeri.

— Asta e o întrebare complicată. Întreabă zece bărbați și o să capeți zece răspunsuri.

Remarcă nerăbdarea din ochii ei și, în cele din urmă, se înduplecă. După încă o înghițitură de whisky, spuse gânditor:

— Majoritatea bărbaților nu au femei prietene. Știi, o femeie cu care să stai alături și să vorbești. Uneori simți nevoia să fii cu o femeie față de care să nu trebuiască să te prefaci.

Laurel dădu încet din cap.

— Înțeleg. Dar, oricum, ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai abține s-o vizitezi pe Miss Elsie, acum că ne-am căsătorit.

Lui îi luciră ochii.

— Geloasă, doamnă Tait?

— Deloc, răspunse ea cu demnitate. Dar nu s-ar cuveni, asta-i tot. Avem destule lucruri pe care trebuie să ni le suportăm, fără să mai adaugi și năravurile tale personale. Și, pe urmă... — mai luă o înghițitură de whisky — ne înțelegem destul de bine, nu crezi? Nu văd nici un motiv pentru care nu ți-aș putea fi prietenă, chiar dacă sunt soția ta.

O expresie ciudată apăru pe fața lui Seth, ceva între surpriză, melancolie și un fel de siguranță binevenită. Prieten. Singurul lui prieten fusese Colonelul, iar ideea de a o avea prietenă pe această femeie îi părea la fel de stranie ca ideea de a o avea ca soție. Și totuși, începea să se obișnuiască cu ambele idei, și probabil că asta îl surprindea cel mai tare.

Puse paharul de-o parte, veni spre ea și se așeză alături, pe pat. Îi atinse fața cu degetele, o trase încet către el și o sărută ușor pe buze. Rămase cu ochii

deschişi, privind-o. Ea făcu la fel. Seth zâmbi.

— Pot să te mai întreb ceva? insistă Laurel.

El nu îşi luă degetele de pe faţa ei şi nici nu îşi mută privirea.

— Cred că da.

— Felul în care m-ai sărutat aseară... Ai învăţat asta într-un loc cum este al lui Miss Elsie?

El îi luă paharul şi îl puse pe măsuţa de lângă pat. Îşi plimbă degetul mare peste buzele ei, făcându-le să se întredeschidă puţin. Le mângâie cu vârful limbii, apoi îi prinse buza de jos între buzele sale; vârful limbii îi atinse uşor dinţii şi-i exploră partea sensibilă a gurii. Apoi gura lui o acoperi pe a ei. Laurel se lăsă îmbrăţişată, depărtându-şi buzele pentru a-i sorbi sărutarea.

Se lăsă copleşită de febră, de slăbiciune, de senzaţia de ameţeală ce o cuprinse. Când Seth îi dădu drumul, ea nu se miră prea tare să constate că îi înconjurase gâtul cu braţele, iar capul îi era rezemat pe pernă. Şopti cu răsuflarea întretăiată:

— Cred... că ştii că Miss Elsie a zis că nu prea aş fi grozavă ca femeie pentru plăceri.

El îi sărută uşor faţa, gâtul. Fiecare mângâiere o ardea ca un fier roşu.

— Atunci îmi pare bine că nu m-am însurat cu Miss Elsie.

Mâinile lui îi alunecară în sus pe corp şi pentru o vreme fluturară în aer, desfăcând ace de păr, împrăştiind buclele întunecate pe pernă. Ochii lui erau o conflagraţie de lumini şi umbre. Respiraţia caldă şi uşoară plutea pe faţa ei. Uitându-se la el, citindu-i dorinţa în priviri, simţindu-i atingerea pe piele şi mişcările uşoare ale degetelor prin păr, lui Laurel i se puse un nod în gât.

— Ar trebui... şopti. Ar trebui să mă dezbrac acum?

El îşi apăsă buzele pe gura ei.

— Nu.

Degetele lui i se strecurară spre gât şi desfăcură, cu mişcări sigure, nasturii de la guler.

Unul câte unul, nasturii delicaţi ai corsajului cedară manevrelor uşoare, încete, ale degetelor lui. Cu fiecare nasture descheiat, inima lui Laurel bătea mai tare, mai puternic. Apropie pleoapele, gândindu-se că aşa se cuvenea să procedeze o lady, apoi vru să-i vadă faţa, să-l privească în ochi. Dar valul de febră şi respiraţia întretăiată îi tulburau vederea. El îi dezbrăcă corsajul şi trase uşor de şnurul cămăşii. Sânii îi erau acum dezgoliţi, iar el se aplecă şi îi sărută îndelung.

În momentul acela, simţurile ei scăpară de sub control. Săgeţi aprinse de dorinţă porniră dinspre buzele cu care o atingea şi i se înfipseră în abdomen; sub pleoapele închise îi dansau flăcări roşii. Mâinile ei îl strîngeau de umeri cu putere. Din gât îi scăpă un geamăt de plăcere. Plăcere. Nu-şi imaginase niciodată că putea simţi asta alături de un bărbat.

Îşi amintea vag că, la un moment dat, el se ridicase şi stinsese lumina. Îşi aducea aminte de hainele ei, căzând una câte una sub binecuvântata perdea a întunericului; de degetele ei desfăcând febrile nasturi, dezlegând şireturi, şi de răsuflarea lui trecând ca o mângâiere peste pielea ei. Când fu din nou în braţele lui, îi simţi pieptul dezgolit apăsându-se peste pieptul ei, mătasea părului apăsându-i sânii, muşchii puternici şi tari strângând-o.

Erau momente când Laurel era convinsă că altă femeie se afla în braţele lui Seth Tait; nu, cu siguranţă, nu putea fi ea aceea, total abandonată, complet supusă, bucurându-se cu atâta patimă, dorind cu atâta ardoare. Atingerea coapselor lui goale, puternice şi tari, apăsate peste coapsele ei, nu o făcu să se simtă ruşinată;

atingerea mâinilor lui, mângâierea părților ei intime, aprinseră flăcări de dorință. Mâinile ei explorau trupul lui, cufundându-se în mătasea aspră a părului, frământându-i mușchii netezi de pe spate, mângâindu-i încheieturile, brațele, talia puternică.

Nu mai rămăsese nimic din resemnarea și dezgustul cu care Laurel hotărâse să accepte noaptea aceea. Când se răsuci deasupra ei, ea se strecură sub trupul atletic, cu brațele încolăcite în jurul lui, cu gura întredeschisă, gata să-i primească sărutările. El o pătrunse încet și profund, copleșind-o cu forța și puterea lui, făcând-o să țipe de plăcere și dorință. Dorința creștea, urcând în cercuri spiralate spre apogeu; o făcu să țipe, să se agațe de trupul lui în momentul în care o plăcere mai intensă decât își imaginase vreodată că putea să existe explodă în ea, secătuindu-i trupul.

O eternitate în care inima i se zbătu nebunește, în care nu reușea să respire, o eternitate de mângâieri și sărutări pătimașe se scurse până ce Laurel să-și dea seama că greutatea trupului lui o părăsește, că mâinile lui își slăbesc strânsoarea. Scoase un geamăt instinctiv de protest și întinse mâinile după el. El se lungi alături de ea dar, numai după o clipă, o strânse din nou în brațe, sărutându-i buclele răvășite.

Și iarăși se scurse o viață de plutire ruptă de realitate, de tandrețe și căldură, de uimire că se află învăluită de trupul lui pe care avea acum impresia că îl cunoaște la fel de bine — mai bine chiar — decât îl cunoștea pe al ei. Ce straniu, gândea ea, ca acest eveniment obișnuit, căsătoria, să schimbe atâtea lucruri. În fața ei se deschiseră porțile unor lumi pe care nici nu le bănuise că ar exista. Un străin se preschimbase într-un iubit, iar iubitul acela era acum toată lumea ei, tot ce știa și voia să știe. Și totuși, era un lucru așa de neașteptat,

prea neașteptat, prea intens ca să fie adevărat. Cum putea fi oare realitate ceea ce simțea acum, în brațele lui, după ce trăise cea mai intensă, cea mai șocantă și tulburătoare experiență din viața ei? Cum mai putea oare să se încreadă în judecata ei, când el îi întorsese lumea pe dos?

Toate acestea necesitau prea multă gândire, iar ea voia acum să dea ascultare numai simțurilor.

Seth își trecu mâna prin părul ei, îi îndepărtă firele împrăștiate ca un văl pe față și îi mângâie tâmplele. Simți sărutarea pe obraz.

— Ei, Miss Tait, șopti el înăbușit, crezi că o să-ți placă să fii măritată de data asta?

Ea își ascunse zâmbetul în scobitura umărului lui și se lipi strâns de el.

— Cred, răspunse ea, că aș putea, cu timpul, să reușesc să suport.

— Hmm. Și de cât timp crezi că o să ai nevoie?

Laurel ridică fața spre el, și îl cuprinse pe după gât. Numai de încă o clipă, șopti ea.

"... și atunci bătrânul Cody a sărit în sus și a zis:

— Coiot, pe dracu'! Era Shortie, care încerca să traverseze câmpul de cactuși prin întuneric, desculț."

Laurel izbucni în râs.

— Asta e o poveste adevărată? Nu poate fi o poveste adevărată. Cred că jumătate ai născocit-o tu.

Seth nu zise nimic, zâmbi și întinse mâna după țigara pe care o stinsese cu o jumătate de oră mai devreme.

Se apropiau zorile. Ultimele două ore le petrecuse ascultând povestirile pline de haz, din viața petrecută de Seth în vestul sălbatic, sau povestind la rândul ei despre absurdițățile societății din Charleston; se mângâiaseră, se

ținuseră în brațe sau stătuseră în tăcere, simțindu-se bine să fie alături. Nici unul nu dormise, iar Laurel mai învățase ceva nou: era posibil ca un bărbat şi o femeie să facă dragoste de mai multe ori într-o singură noapte. Începea de fapt să se întrebe dacă exista vreo limită pentru asta, pentru că tocmai atunci când tăcerea se prelungea, când era pe cale să adoarmă în brațele lui şi se gândea că şi el trebuie să fie obosit, valurile dorinței începeau să crească, s-o cuprindă şi, oricât ar fi părut de imposibil, de fiecare dată când făceau dragoste era mai plăcut decât fusese ultima oară.

Dar acesta nu era lucrul cel mai important sau cel mai uimitor pe care Laurel îl aflase în noaptea aceea. Ceea ce o nedumerea mai mult decât actul în sine, era cât de uşor şi cât de complet se putea schimba o viață întreagă din cauza lui. Înainte de a se mărita cu Seth, îl admirase, e drept. Dar acum nu mai avea rost să nege că îl găsise de la bun început chipeş, atrăgător, misterios şi tulburător. Erau unele lucruri care îi plăcuseră la el. Iar acum... acum putea să râdă cu el. Acum putea să-i povestească lucruri pe care nu le-ar fi putut povesti nici lui Peter şi ştia că el nici nu o judeca, nici nu o condamna pentru ce-i spunea; el înțelegea, şi atât. De parcă, odată doborâte barierele fizice, căzuseră şi celelalte bariere, şi în doar câteva ore, Laurel devenise mai apropiată de Seth Tait decât fusese vreodată de cineva. Şi aceasta, presupuse ea, ca o concluzie, era esența căsătoriei.

El stătea rezemat de tăblia de lemn a patului, îmbrăcat numai în pantaloni. Laurel, în cămaşa de noapte şifonată, stătea lungită pe burtă la celălalt capăt al patului, cu bărbia rezemată în mâini, şi se uita la el. Dorea să-l atingă, să simtă pielea lui, acum cunoscută, să-i mângâie muşchii şi tendoanele, puful de păr de pe piept... şi avea să-l atingă, curând. Poate că cea mai

minunată parte a căsătoriei era să ştii că există mereu "mai târziu" — anticipaţia nu face decât să sporească plăcerea.

— Se pare că viaţa este într-adevăr palpitantă acolo, în vest, rosti visătoare. Nu o să-i duci dorul?

Mâna lui, care tocmai apropia chibritul să-şi aprindă o ţigară, ezită numai o fracţiune de secundă, dar expresia îi rămase neschimbată.

— Poate că o să mergem cândva acolo, împreună, şi o să-ţi dai seama singură.

Laurel zâmbi, pentru că vorbele lui îi făcură plăcere şi pentru că suna minunat, dar şi cu tristeţe, căci planul i se părea imposibil. Scutură din cap:

— Ştii că nu pot să plec de aici. Mătuşa Sophie, Caroline... Nu pot să le părăsesc. Iar ele nu ar pleca niciodată din Charleston.

Ochii lui se îngustară puţin în spatele vălului de fum de ţigară, iar expresia feţei îi deveni serioasă.

— Ai fi surprinsă să afli cât de bine s-ar descurca fără tine, dacă le-ai da o şansă.

Laurel râse uşor, dar râsul era cam forţat.

— Niciuna dintre ele nu ar fi în stare să aducă o găleată de apă, dacă nu aş fi eu acolo, să răstorn ciutura.

Nu îşi putu ascunde nervozitatea din voce când adăugă:

— Cred că nu ţi-ai dat seama că te însori cu familia mea, când te-ai însurat cu mine.

El ezită, studiindu-şi jarul de la ţigară. Apoi rosti încet:

— Nu mi-am dat seama de o mulţime de lucruri, cred.

Şi, înainte ca ea să pună întrebări, adăugă:

— Ştii să călăreşti?

Laurel clipi, luată prin surprindere, de schimbarea

subiectului.

— Sigur că da. Pe o şa englezească, laterală...

El zâmbi.

— Dar pe o şa obişnuită, ca în vest? Am de gând să-ţi cumpăr un cal. Şi mie unul. Am pus ochii pe un armăsar roşcat şi pe un murg măruntel pentru tine. Cred că ar trebui să cumpăr şi un cupeu pentru doamne. Să fiu al naibi dacă înţeleg cum pot să meargă pe jos prin căldura asta.

Laurel se ridică în genunchi, şezând pe călcâie, cu palmele împreunate în poală, ca un copil amuţit de uimire în faţa bradului în dimineaţa de Crăciun, şi ochii strălucind de bucurie îi plutiră brusc într-un început de lacrimi pe care le îndepărtă repede, clipind din pleoape.

— Nu, scutură ea cu hotărâre din cap. Nu, nu pot să te las. Doi cai şi încă doi... vai de mine, asta ar face pe puţin cinci sute de dolari, ca să nu mai vorbim cât ar costa cupeul... ! Seth, ai înnebunit?

Încântării care-i invadase faţa cu o clipă în urmă îi luă locul groaza.

— Nu, fără discuţie, nu. În ritmul acesta ai să rămâi fără nici un ban cât de curând.

Seth zâmbi şi, întinzând o mână, o apucă de mâneca de la cămaşă şi o trase spre el.

— De ce nu laşi grija asta pe seama mea?

Dar Laurel scutură iar din cap, încruntată.

— Nu am încotro, trebuie să-mi fac griji. Tu nu ştii cum este să fii sărac...

— Am căutat în tolbă de multe ori după făină şi am scos mâna plină de praf.

— ...să porţi grija celor care depind de tine, să te străduieşti să o scoţi la capăt, şi tocmai când crezi că ai ieşit la liman, să se întâmple altceva...

Scutură din cap cu îndărătnicie.

— Nu, trebuie să-mi fac griji şi nu pot să te las să foloseşti banii, Seth. Trebuie să fim chibzuiţi.

Seth se gândi că îl prefera pe copilul încântat care se bucurase de darul lui, în locul femeii îngrijorate, încruntate, de acum. Şi îşi dori, cu o disperare care îl sperie, să şteargă încruntarea aceea de pe fruntea ei pentru totdeauna.

Îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o strânse către el.

— Nu mai ţii tu băierile pungii, Laurel, îi răspunse cu blândeţe. Şi o să-ţi cumpăr murgul acela.

Seth observă cât efort făcu să nu-şi muşte limba şi îşi dori să poată găsi o cale să o convingă că nu trebuie să-şi facă probleme, că acum poate să stea liniştită bazându-se pe el, că avea să-i poarte de grijă. Dar nu îşi găsea cuvintele şi nu ar fi ştiut cu ce să înceapă dacă le-ar fi găsit. Poate că asta se întâmpla pentru că totdeauna în viaţa lui refuzase să aibă grijă de cineva — şi nici nu simţise nevoia să o facă.

Pe urmă simţi cum ea se forţă să se relaxeze, zâmbind apoi către el. Îşi puse degetele pe pieptul lui, răspândind fiori de căldură şi dorinţă, şi spuse:

— Mai povesteşte-mi despre viaţa ta din vest. Nu-mi pasă dacă născoceşti; poveştile tale sunt mai interesante decât acelea de duzină ale lui Peter. Eşti sigur că nu ştii nimic despre Colonelul Ike şi Peach Brady? Peter ar putea să publice câte ceva în ziarul lui.

Pentru o clipă, Seth îngheţă; până şi mâna lui întinsă să stingă ţigara, îngheţă în aer. Trecutul năvălea peste prezent iar el era prins la mijloc. Apoi, lumea care se răsturnase pentru o clipă îşi reveni încet la normal.

Răspunse încet, cântărindu-şi cuvintele.

— Mda. De fapt, o poveste tot ştiu. Poate o să ţi-o spun cândva. Dar acum...

Se întinse să îşi stingă ţigara apoi o luă în braţe şi o trase în jos pe pernă.

— Cred că ar trebui să trimitem un mesaj acasă mătuşei tale, să-i spunem să nu ne aştepte azi.

Laurel îi înconjură gâtul cu braţele, închizând ochii de plăcere.

— Asta, suspină ea, sună minunat.

Mult mai târziu, ţinând-o în braţe, Seth îi sărută degetele şi şopti:

— Cum te simţi?

Răspunsul ei îi frânse inima:

— În siguranţă, murmură ea şi se strânse mai aproape de el, cuprinzându-l peste piept. Mă simt în siguranţă.

Capitolul 13

— Sunt sigur că înțelegeți, doamnă Sinclair, rosti Edgar Cassidy zâmbind, că nu v-aș cere niciodată să vă despărțiți de moștenirile dumneavoastră de familie; nici nu m-aș gândi la asta. Dar ați fi surprinsă de bogățiile ulate în pod, vechituri și resturi, pe care se poate să le considerați bune de aruncat, dar care pot să vă aducă un profit frumușel... dacă ați avea un sfătuitor bun, desigur.

Sophie scoase un suspin intenționat și se uită la cartea de vizită a bărbatului. În fața lor, pe masă, se afla o tavă încărcată cu prăjituri și cești de ceai cu gheață. Sophie avea așa de rar musafiri din afara orașului, încât fusese neapărat să ofere măcar atât. Iar domnul Cassidy venise, se înțelege, cu cele mai bune recomandări. Sylvia Clark din Richmond și Dorothea Montgomery din Atlanta utilizaseră serviciile lui și se pare că fuseseră foarte mulțumite.

— Oh, nu știu, spuse ea. Sunt așa de nepricepută

în afaceri... Aş fi vrut ca nepoata mea să fie aici, dar — ezită şi se îmbujoră puţin — e plecată într-o scurtă lună de miere.

— Felicitările mele. Dacă preferaţi să vorbesc cu ea, sau poate cu soţul ei, dacă nu aveţi alte rude bărbaţi, aş fi bucuros să vin oricând doriţi dumneavoastră. Cred că am să stau câteva săptămâni în Charleston. Mai am câţiva clienţi...

Se pregăti de plecare, dar Sophie spuse grăbită:

— Nu. — Stătu o clipă pe gânduri. — Dacă mă gândesc mai bine, poate că cel mai bun lucru ar fi ca Laurel să nu ştie nimic.

Cassidy zâmbi.

— Înţeleg. Probabil că doriţi să folosiţi câştigul pentru a cumpăra nepoatei un cadou drăguţ pentru nuntă. Ei bine, vă asigur că puteţi conta pe discreţia mea.

În cele din urmă, cuvântul "câştig" o convinse pe Sophie; pe lângă faptul că venise vorba de soţul lui Laurel. Nu putea să uite acuzaţia, rostită la nervi, că Laurel nu ar fi fost nevoită să încheie o căsătorie oarecum scandaloasă dacă ea, Sophie, nu ar fi fost atât de neglijentă cu banii, şi asta o duruse. Deşi nu prea avea ce să obiecteze în legătură cu căsătoria, cum făcea Caroline — în fond, domnul Tait era un bărbat aşa de drăguţ — nu voia să se spună că profita de pe urma lui Laurel sau că trăia din mila unui străin. Podul era plin de cutii şi pachete prin care nu se uitase de când era copil; şi ar fi fost atât de plăcut să aibă banii ei, bani câştigaţi de ea.

Îi zâmbi bărbatului din faţa ei.

— Voi începe să caut prin pod chiar din după amiaza aceasta. Şi acum, vă rog, terminaţi ceaiul şi povestiţi-mi despre dumneavoastră.

Două zile mai târziu, Seth şi Laurel părăseau hotelul. El dăduse dispoziţie ca murgul ei şi armăsarul lui să fie înşeuaţi şi aduşi la hotel şi, în timp ce achită nota de plată, Laurel fugi afară să-şi admire calul. Seth era bucuros că Laurel o luase înainte, pentru că nu ar fi vrut ca ea să-i vadă încântarea atunci când o urmări cu privirea prin fereastra largă a salonului. Nu voia ca ea să ghicească bucuria pe care o simţea când o vedea fericită.

Oamenii îl salutau şi îi zâmbeau când traversa holul. Unii îl strigară pe nume. El le întoarse saluturile, brusc emoţionat la gândul că ieşea din acest hotel pentru ultima oară. Pleca acasă... cu soţia lui.

Era o senzaţie ciudată. Cu mai puţin de o lună în urmă nu-i convenea să iasă din cameră, şi se simţea stingherit să meargă prin oraş fără pistol. Acum i se părea perfect normal. Cu câteva săptămâni în urmă nu reuşea să pună piciorul afară din hotel fără să studieze feţele, pentru a detecta pericolul, şi fără a cerceta fiecare colţ de stradă pentru a găsi locuri în care să se poată ascunde. Acum, nu prea mai erau mulţi oameni pe care să-i numească necunoscuţi.

Nu mai era acelaşi om care închiriase o cameră în acest hotel cu o lună în urmă. Venise aici singur, dar pleca însoţit. Deşi niciunul dintre ei nu avusese intenţia să încheie o căsătorie adevărată... acum îi părea mai adevărată decât ar fi bănuit vreodată. Acum era responsabil nu pentru o femeie, ci pentru trei, şi asta nu-l deranja. Şi Laurel... cum s-ar fi putut gândi la toate aceste schimbări, fără să se gândească la ea? Era distractivă, era caustică, era deschisă la fire şi era inteligentă. Chiar şi firea ei pătimaşă pe care o descoperise îngropată ca o bijuterie ascunsă în adâncurile ei, era doar o parte din minunea numită Laurel. Îl făcea să i se învârtă capul; când era cu ea,

nimic nu i se părea imposibil şi nimic nu conta, în afara de a fi mereu împreună. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea; nu-şi putea imagina că ar fi putut alege o altă femeie şi recunoscu că, probabil, ştiuse asta din momentul când căzuse de acord cu condiţiile căsătoriei. Ea însemna motivul pentru care nu mai era bărbatul care fusese când venise la acest hotel.

O privea încă prin fereastră, străduindu-se să nu zâmbească prea vizibil.

— A fost o mare plăcere să vă avem aici, domnule Tait, spuse Hugh Casom, radiind de încântare. Vă doresc, dumneavoastră şi lui Miss Laurel, numai fericire şi noroc, din toată inima.

— Mulţumesc.

Lui Seth îi mai rămăsese destul cinism ca să se minuneze, căci, dând mâna cu recepţionerul, văzu ce mare contribuţie aduseseră acestor urări cei zece dolari în plus pe care îi strecurase lui Hugh.

— Nu vă faceţi probleme pentru bagaje. Vi le trimit cu un băiat peste o oră, îl asigură acesta.

— Mulţumesc.

Seth se întoarse să plece.

— Oh, apropo, v-a găsit prietenul acela al dumneavoastră?

În momentul acela, totul se schimbă din nou.

Seth făcuse deja vreo cinci paşi către uşă. O vedea prin fereastră pe Laurel, care încălecase deja şi îl aştepta nerăbdătoare. Ea insistase să aibă o şa laterală şi poalele rochiei de un verde închis erau aranjate delicat peste coapsele calului. Purta o pălărie asortată, verde, cu pene galbene, pe care o admirase într-o vitrină cu o zi mai înainte. I-o cumpărase numai de dragul de a o auzi cum protestează din cauza banilor... şi fusese fericit să vadă cum îi străluceau ochii când şi-o pusese pe cap.

Privi în ea lung, sorbind-o din ochi, lăsând imaginea ei să se întipărească în minte, pentru că știa că, atunci când avea să o privească din nou, nimic nu va mai fi la fel. Se întoarse din nou către Hugh, cu o expresie perfect imperturbabilă.

— Mă căuta cineva? Cine?

Hugh se încruntă, concentrat.

— Brewster? Johnson?... Brooks. Da, da! John Brooks. Comis voiajor, cred. Spunea că aveți întâlnire. Numai că era în ziua în care v-ați căsătorit, așa că i-am spus...

Seth îl lăsă pe Hugh să vorbească, dar nu-l mai auzi, cu o expresie de interes întipărită pe figură, dădea din cap când și când pentru a se arăta atent — subconștientul lui înregistra și depozita detalii, în timp ce conștientul se frământa să plănuiască următoarea mișcare.

Pentru că nimic nu se schimbase pentru el. Era încă Peach Brady și cineva îl căuta. Venise aici să găsească ceva, și fiecare minut care trecea îl apropia pe urmăritorul lui cu un pas. Fusese o nebunie să creadă că se afla în siguranță. Nu-și mai permitea să repete greșeala aceasta.

Laurel îl aștepta. Ochii ei încă străluceau în soare și încă era fericită. Pana ei de la pălărie încă flutura veselă în vântul ușor. Dar Seth avea senzația că ceva fusese pierdut. Încălecă și porniră către ceea ce, deocamdată, însemna acasă.

Pentru Seth nu fusese greu să găsească ce căuta. Dificultatea se ivi când își dădu seama că ceea ce căutase nu era ce așteptase să găsească.

Dormitorul lui Laurel, acum și dormitorul lui, era simplu mobilat, aproape spartan ca funcționalitate: o

încăpere mare, cu ferestre cât peretele, atât de obişnuite în Charleston, ceea ce făcea ca mobila puţină să capete un aspect auster. Pe lângă patul cu tăblii albe şi un dulap în care câteva rochii, aproape toate negre, atârnau pe umeraşe, se afla un alt dulap cu sertare, o măsuţă pentru veioză, un scaun şi un cufăr. Era clar că de-a lungul anilor toată mobila bună fusese vândută sau mutată în încăperile de jos, iar ceea ce rămăsese era strictul necesar. Singurul obiect decorativ era un tablou pictat de un amator, reprezentând o casă, un câmp şi câteva grădini, realizate în culori îndrăzneţe, luminoase, cu mii de detalii, multe dintre ele indescifrabile. Tabloul îl preocupase, căci peisajul îi părea oarecum familiar. Laurel îi explicase că reprezenta Chinatree în zilele de glorie. Mama ei îl pictase.

Laurel nu era acasă, plecase să facă piaţa. După ce le făcu pe celelalte două femei să creadă că o însoţeşte, Seth urcă din nou în dormitor şi închise uşa. Nu se simţea în largul lui să procedeze astfel, şi asta numai în parte pentru că Laurel Iera soţia lui. Cealaltă parte, din cauză că făcuse lucruri şi mai rele în viaţă. Mult mai rele.

Deschise capacul cufărului şi dădu peste un înveliş de hârtie. Îl dădu la o parte şi constată că înăuntru se afla o rochie de mireasă — de la nunta cealaltă, evident. Grija cu care fusese împăturită şi împachetată sugera mai mult spirit practic decât sentimentalism. Seth o înlătură şi pe aceasta, cu la fel de multă grijă. Nu descoperi nimic important — câteva bibelouri de cristal, care presupuse că aparţinuseră mamei ei, câteva volume legate în piele, tratate de agricultură, purtând inscripţia "Augustus Sinclair", o casetă de lemn încrustat, conţinând un şirag de perle şi un medalion cu o buclă de păr, singurele obiecte rămase din bijuteriile mamei sale. Când deschise

medalionul, Seth simți o emoție ciudată. Bucla de păr îi aparținuse lui Augustus Sinclair. Un fior îi străbătu ceafa, ca atingerea unei mâini ridicate din mormânt.

Pe fundul cufărului găsi un pachet de scrisori legat cu o fundă albastră, decolorată.

Era foarte simplu.

Aranjă la loc obiectele din cufăr, luând scrisorile; se îndreptă către scaunul de lângă fereastră, se așeză și începu să citească.

Avusese intenția să le parcurgă pe sărite, să treacă rapid peste ani până ce găsea ce dorea, dar rândurile îi captară atenția: *Iubita mea, să revin la tine..., ... dulceața nopții, când te visez...* În cele din urmă, se trezi citind pasaje întregi, scrisori întregi. Imaginea care se contura era aceea a doi oameni foarte îndrăgostiți, tandri și sinceri, tulburător de vii.

Și totuși, în mijlocul acestui măcel, reușesc să închid ochii și să mă visez la Chinatree, în amurg, să visez aerul parfumat cu iasomie, bâzâitul dulce al albinelor, balansoarele scârțâind ușor pe verandă. Întind mâna și, alături, ating mâna ta...

Iubirea mea, nu sufăr pentru noi, căci în timpul scurt petrecut împreună, am cunoscut mai multă bucurie decât ar fi meritat vreodată să trăiască doi oameni, ci pentru draga noastră Laurel, care nu va avea niciodată parte de moștenirea care i se cuvine de drept. Războiul acesta e pierdut, iubirea mea, a fost pierdut de câteva luni, iar noi am pierdut mai mult decât un fel de viață. Am pierdut singurul lucru pe care oricare dintre noi spera să-l asigure copiilor noștri: viitorul.

Nu trebuie să te temi pentru mine. Am prea multe lucruri pentru care să mă întorc acasă, ca să las o ghiulea de-a yankeilor să-mi stea în cale.

Ultima scrisoare avea alt scris şi fusese evident dictată.

Ştiu că asta e scrisoarea pe care ai sperat să nu o primeşti niciodată dar, poate, amândoi am intuit încă de la început care ne era destinul. Am motive să cred că Ike...

Inima lui Seth tresări la citirea numelui.

...este mort, altfel ţi-ar fi adus el acest mesaj. Am avut, până acum, multă încredere în el, tot aşa cum el a avut încredere în mine. Din nefericire, nu a fost să fie aşa. Trebuie să mă bazez, draga mea, pe devotamentul tău, de care sunt absolut sigur, şi pe probabilitatea ca această misivă să ajungă la tine, lucru de care, pe undeva, mă îndoiesc. Fă asta pentru mine, şi atunci mă voi odihni în pace ştiind că viaţa şi dragostea mea pentru voi amândouă, nu au fost în van: să mă îngropi sub banca pe care am stat într-o seară, cu multă vreme în urmă, şi unde ţi-am furat primul sărut. Invită numai familia la ceremonie. Şi acceptă ceea ce îţi dau cu ultima mea suflare şi cu toată dragostea mea. Împlineşte-mi dorinţa şi o să mor împăcat. Ţie, iubirea mea, îţi las jurământul că am făcut ceea ce trebuia să fac. Iubitei noastre fiice, Laurel, îi las viitorul.

Uşa se deschise cu un zgomot uşor şi o umbră căzu deasupra lui. Laurel întrebă nedumerită:

— Seth?

El ridică încet privirea, apoi o coborî din nou spre scrisori.

— Te-a iubit foarte mult.

Laurel intră în cameră, încruntându-se. Îşi desfăcu acele de la pălărie şi o azvârli în pat.

— Acelea sunt scrisorile tatălui meu?

Nu simți nevoia să abordeze un aer nevinovat. Conținutul scrisorilor îl tulburase prea tare ca să se prefacă.

— Te deranjează?

— Eu... nu, cred că nu, dar, pentru Dumnezeu, unde le-ai găsit?

— Căutam un loc unde să-mi pun cămăşile, răspunse el senin — o minciună pe care şi-o pregătise dinainte, pentru orice eventualitate.

Laurel îşi aruncă mănuşile pe pat, alături de pălărie, şi se apropie de el, zâmbind.

— Nu m-am uitat prin ele de ani de zile. Când eram mică, mă făceau să plâng.

Iată, găsise dovada finală, dacă avusese vreodată nevoie de ea, că aurul exista cu adevărat. *Am făcut ceea ce trebuia.... acceptă ceea ce-ți dau... Iubitei noastre fiice, Laurel, îi las viitorul.* Era atât de clar că şi un orb putea să-şi dea seama. Augustus îngropase aurul, aşa cum spusese Colonelul, la Chinatree, şi alesese un loc pe care numai soția lui să-l ştie. Lăsase în scrisoare indicii clare ca lumina zilei. Aurul încă aştepta acolo, după atâția ani.

Iubitei noastre fiice, Laurel...

Seth se ridică şi se plimbă prin fața ferestrei, cu scrisorile în mână. Trebuia să-i spună. Erau căsătoriți: ceea ce-i aparținea ei îi aparținea şi lui, nu avea nici un motiv să păstreze secretul.

Şi totuşi, avea toate motivele din lume. Un om ca Peach Brady putea să ia o jumătate de milion în aur şi să dispară fără ca cineva să bănuiască ceva. Dar dacă o femeie ca Laurel Sinclair — Laurel Tait — ar intra deodată în posesia unei asemenea averi, toți detectivii, jandarmii sau bancherii din ținut aveau să năvălească peste ea. Pentru a se putea folosi de aur, Laurel ar fi fost

obligată să plece din Charleston, iar ea nu avea să accepte asta niciodată.

Pe moment Seth fu furios pe tatăl care, vrând să facă ce era mai bine pentru copilul lui, îi lăsase ce era mai rău. Dar nu-l putea învinui pe Augustus. Dacă mama lui Laurel ar fi reuşit să împlinească instrucţiunile din scrisoare, ar fi fost cel mai bine.. Cu douăzeci de ani în urmă, în situaţia agitată de după război, nimeni nu s-ar fi preocupat de o avere dispărută; chiar dacă s-ar fi preocupat, prea puţine agenţii ar fi fost dispuse să-i caute urma. Cu douăzeci de ani în urmă ar fi putut folosi banii pentru a-i investi într-o afacere, pentru a reconstrui Chinatree sau pentru a merge în vest. Nu, nu-l putea învinui pe Augustus.

Pe de altă parte, Colonelul ştiuse toţi anii aceia despre aur şi nu întreprinsese nimic să-l găsească. Afirmase că fusese prieten bun cu Augustus Sinclair — dar nu-i prea păsase că familia lui era muritoare de foame, în timp ce o avere în aur zăcea îngropată în curte. Chiar şi în ultima clipă, îl trimisese pe Seth după aur, îl făcuse să promită că o să meargă după el, deşi ştiuse de existenţa lui Laurel. Ştiuse că Laurel Sinclair, moştenitoarea de drept a averii, trăia încă şi era strâmtorată iar pe Seth îl obligase să ia această hotărâre.

Degetele lui strânseră atât de tare scrisoarea, încât hârtia mototolită ameninţă să se rupă.

Laurel îl atinse uşor pe braţ.

— Trebuie să fie greu pentru tine, spuse ea încet, să nu ştii. Suntem amândoi orfani, dar cel puţin eu îmi amintesc de mama şi am scrisorile acestea de la tata. Şi ştiu că m-a iubit.

Seth o privi, apoi se întoarse către fereastră.

— Uneori mă întreb, recunoscu el, fără să vrea, mă întreb cine erau părinţii mei şi cum erau... şi cine aş fi fost

dacă ar fi trăit. Nu e un sentiment uşor de suportat, atunci când nu prea ştii cine eşti de fapt.

Laurel aprobă din cap şi-şi atinse uşor obrazul de braţul lui.

— Ai fost totuşi norocos. Ai avut şansa să trăieşti şi să ajungi bărbat.

— Mda, admise el în şoaptă. Bărbatul care m-a crescut s-a străduit să facă ce a crezut că e mai bine pentru mine. Dar nu sunt sigur că a ştiut vreodată ce este cel mai bine.

Privi din nou către scrisoarea din mâna lui şi trebui să recunoască în sinea sa că nu-i putea spune lui Laurel despre aur. Pentru că el era Peach Brady. Pentru că Brady era un hoţ şi un proscris, care venise cale de trei mii de mile să o jefuiască şi, deşi Laurel putea să înţeleagă multe lucruri, nu avea să-l ierte niciodată pentru asta. Voia să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru binele ei, dar era imposibil să schimbe faptul că se numea Peach Brady.

Şi cel mai bine pentru ea era să plece cu aurul pentru care venise şi să dispară din viaţa ei.

Zâmbi când se întoarse şi netezi scrisoarea înainte să o pună la loc, în teancul de pe scaun.

— Tatăl tău a iubit-o într-adevăr pe mama ta. Este ciudat ca un bărbat să scrie asemenea lucruri. Dorea chiar să fie înmormântat sub banca pe care au stat când s-au sărutat prima oară.

— Oh, acolo era? Îmi aminteam eu ceva.

— Te-ai dus acolo vreodată, să cauţi banca aceea? întrebă fără să se întoarcă spre ea.

— Dumnezeule, nu! Probabil e putrezită de mult, de altfel totul a fost năpădit de buruieni, ar fi imposibil să o mai găseşti! Şi, oricum, e aiurea. Ce importanţă mai are?

El zâmbi strâmb şi îi dădu scrisorile înapoi.

— Credeam că femeile sunt mai sentimentale în astfel de situații.

Ea ridică din umeri.

— Nu şi eu.

Dar ochii îi erau voalați.

— Oricum Chinatree n-ar mai putea fi ce a fost odată.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i aşa? spuse Seth intuind brusc adevărul. Să o reconstruieşti, exact aşa cum a fost odată.

Laurel dădu iar din umeri, dar roşeața uşoară din obraji o dădu de gol.

— Ar fi imposibil. Ar fi o prostie să încerc, chiar dacă aş avea bani, dar nu am şi nici n-o să am vreodată.

Se răsuci spre el cu un zâmbet scurt, forțat.

— Ar fi mai inteligent dacă aş încerca să o transform într-o fermă de cai.

Lui Seth îi veni foarte greu să se uite la ea şi să-i întoarcă zâmbetul. Dar reuşi. Făcuse lucruri şi mai grele în viața lui...

— Ascultă, spuse, ştii că mătuşa ta se plângea de starea în care se află cimitirul. Mă gândeam că m-aş putea duce acolo să încep să-l curăț.

Laurel păru surprinsă.

— Nu e nevoie. Nimeni nu se duce acolo să-l vadă.

— Ar face-o fericită pe mătuşa ta, iar mie mi-ar oferi o ocupație. Sunt obişnuit cu lucrul în aer liber.

Laurel se apropie de Seth, îl cuprinse cu brațele pe după gât şi zâmbi.

— Ştii ceva, spuse, uneori cred că eşti mult mai de treabă decât laşi să se vadă.

El o strânse la piept şi îşi rezemă bărbia pe creştetul său, mai mult pentru a evita să i se vadă fața.

— Nu m-aş baza deloc pe asta în locul tău,

răspunse el încet. Nu aş conta deloc pe asta.

Când Peter intră în salon, Caroline, aşezată pe un scaun în lumina soarelui de dimineaţă, cosea ceva la o cămaşă bărbătească. Când dădu cu ochii de el, tresări şi păru puţin jenată.

Primele cuvinte ale lui Peter avură o nuanţă de amărăciune şi scuză.

— Am crezut că măreţul sacrificiu al lui Laurel o să rezolve toate problemele voastre băneşti, dar văd că şi acum mai trebuie să coşi.

Caroline roşi, dar ridică bărbia a sfidare:

— Nu fi caraghios, Peter. Este cămaşa domnului Tait.

Peter încremeni.

— Îi coşi cămaşa lui Seth Tait?

Ea îşi reîncepu munca, iar tonul îi deveni defensiv.

— Ştii, Laurel habar nu are să coase... I-a căzut un nasture...

— Şi a avut îndrăzneala să te roage pe tine să i-l coşi?

— Nici vorbă.

Acul străpungea ţesătura într-un ritm nervos. Vocea ei avea o notă de asprime.

— Eu am observat că i-a căzut un nasture şi m-am oferit să-l cos. La urma urmei, a făcut atâtea pentru noi, încât am socotit că acesta e doar un gest mărunt de mulţumire. Nu văd deloc de ce te-ar interesa.

Peter se aşeză pe scaun în faţa ei, controlându-şi cu grijă expresia feţei şi tonul.

— Am impresia că îţi schimbi părerea faţă de misteriosul Seth Tait, Caroline.

— Cred că am ajuns să-l cunosc, spuse ea simplu. Nu este deloc aşa cum am crezut că o să fie. Este, ei

bine, mai drăguț şi mai atent. Şi niciodată nu l-am văzut comportându-se altfel decât ca un gentleman. O tratează pe Laurel cât se poate de respectuos şi nu ne-a dat nici un motiv să ne îndoim de afecțiunea pe care i-o poartă.

— Un adevărat sfânt, după câte îmi dau eu seama.

Peter nu făcu nici un efort să-şi ascundă sarcasmul.

— Oh, Peter, nu fii cinic, este foarte nepoliticos din partea ta. Poate că această căsătorie o să meargă.

Apoi fața ei se lumină:

— I-a dăruit un căluț! Ştiai? E leşinată după el!

Peter mormăi nemulțumit:

— Tot călărind ca un circar, o să pățească vreun accident. Nu de încurajări nebuneşti avea ea nevoie.

— Şi ne-a salvat casa, continuă Caroline, dar tu ştii asta. I-a plătit mamei chitanțele la Carillon Club, iar acum poate să-şi invite din nou prietenele acolo, pentru prânz; şi, dacă ai ştii, ultimele două săptămâni le-a petrecut aproape zi de zi la cimitir, curățind mormintele! Chiar aseară insista să renunț la reparatul vaselor chinezeşti...

Peter se ridică furios în picioare.

— Nu e treaba lui, Caroline, ce faci tu. El s-a însurat cu Laurel, nu cu tine...

Caroline clipi nedumerită.

— Vai, Peter, ce prostii vorbeşti. Parcă ai fi gelos.

— Nu sunt gelos... Şi?

— Şi ce?

— Ai de gând să renunți la vasele chinezeşti numai pentru că spune el?

— Bineînțeles că nu!

Caroline împături calmă cămaşa şi o puse în coşulețul de lucru.

— Fac o treabă bună, iar clienții mei depind de mine.

Peter se duse până la fereastră, apoi veni înapoi.

Caroline scoase altceva de cusut.

— Stai jos, Peter, te rog. Mă obosește numai când mă uit la tine.

Peter se opri și o privi.

— Cred că sunt gelos, Caroline. Eu am fost singurul bărbat din viața ta de când a murit tatăl tău... și-n viața lui Laurel, și-n viața mamei tale, desigur...

Trase aer în piept, apoi se corectă:

— Nu. În viața ta. Iar Tait dă buzna în...

— Nu dă buzna, Peter. Face parte din familie acum.

Peter respiră adânc.

— Știu că te simți stingherită, Caroline, dar eu tot cred că tu și cu mine... Privirea ei imploratoare fu cât pe-aici să-l oprească, dar făcu un efort și continuă: Am putea fi mai mult decât prieteni. Dacă m-ai lăsa...

— Peter, știi care este atitudinea mea. Lăsă ochii în jos și strânse în pumni țesătura pe care o scosese să o repare. Eu, niciodată... știi, nu mi-aș permite să fiu o povară... pentru nimeni. Sunt foarte mulțumită de viața mea așa cum este acum și vreau să rămână așa; să stau cu mama, aici, să mă ocup de mărunțișurile mele... și să te păstrez pe tine ca prieten, dacă pot.

— Asta nu este ce aș vrea eu.

Ea îl privi cu tristețe.

— Nu putem avea întotdeauna ce vrem, Peter.

El păru că ar vrea să mai spună ceva, dar se abținu. Își trecu degetele apăsat prin păr.

— Ești o femeie îndărătnică, Caroline.

— Îmi pare rău, Peter.

Vocea lui era plină de amărăciune când murmură:

— Nu mai rău decât îmi pare mie.

Se așeză din nou pe scaun și scoase o scrisoare din buzunar.

— Cred că aș putea totuși să-ți spun că am o

scrisoare din Savannah, despre Tait.

Caroline scăpă lucrul din mână şi îşi împreună mâinile, expresia de neliniște şi tristețe din ochii ei schimbându-se brusc în emoție.

— Ce interesant! Oh, Peter, spune-mi! Ce scrie în scrisoare?

El nu ridică ochii de pe hârtie, deşi cunoştea conținutul pe dinafară.

— Este de la un avocat, Rankin Legare. A găsit anunțul meu. L-am difuzat în toate oraşele mari, din Richmond până în Savannah, pe lângă faptul că i-am rugat pe editorii care-mi sunt prieteni să cerceteze arhivele în căutare de informații despre familia lui. Ştii cum stau lucrurile, toată lumea cunoaşte totul despre istoria unei familii... Se pare că acest avocat ştie totul despre familia Tait. Şi se pare că era de pe lângă Savannah; au plecat spre vest imediat după război: mama, tatăl şi copilul. Nu s-a mai auzit nimic despre ei de-atunci.

Caroline, emoționată, cu ochii strălucind, trase puternic aer în piept.

— Deci acest avocat l-ar putea pune pe domnul Țait în legătură cu rudele sale?

Peter ridică din umeri.

— Bănuiesc, dar el s-a arătat mai interesat să iau eu legătura cu Tait şi să-i spun despre nişte acțiuni în căile ferate pe care i le-a lăsat bunicul lui. Nu e vorba de o avere, dar e oricum o sumă frumuşică.

Ridică în sfârşit ochii spre Caroline.

— Aşadar, se pare că Tait este oarecum moştenitor. S-ar putea ca până la urmă el să fie împlinirea rugăciunilor lui Laurel.

— Oh, dar acestea sunt nişte veşti minunate, spuse Caroline. Nu e vorba de moştenire, deşi cred că şi asta

va fi binevenită, dar să-şi găsească familia, după atâția ani!

Se opri o clipă, remarcând expresia întunecată, nemulțumită a lui Peter.

— Nu eşti de aceeaşi părere!

— Tot e ceva care nu miroase bine aici, Caroline, mai spuse el. Povestea asta despre Tait nu este completă, simt eu asta. Poate că este într-adevăr rudă cu cei din Savannah. Sau poate că l-a omorât pe adevăratul Seth Tait în vest.

— Peter, nu!

Groaza pe care o citi pe chipul ei îl făcu să-şi dorească să-şi fi înfrânat imaginația, sau cel puțin să nu o fi exprimat față de ea. Dar insistă cu încăpățânare.

— Nu avem de unde ştii, Caroline. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştim despre Tait, ca de exemplu ce viață a dus el în vest...

— Peter, te rog, nu începe iar. Ai verificat deja astăzi, şi...

— Dar nu îndeajuns de temeinic. O să cercetez în continuare.

— Oh, Peter!

Spaima, amestecată cu o doză mai mare de nervozitate, coloră tonul lui Caroline.

— Lasă totul aşa cum este, te rog. Seth şi Laurel sunt căsătoriți, şi ce s-a făcut e bun făcut. Şi moştenirea aceasta... parcă e o poveste. Prea frumos ca să fie adevărat.

— Exact, Caroline. Totul este prea frumos ca să fie adevărat, iar eu nu cred nimic din toată povestea asta.

— Ei bine, eu una cred. Fericirea este un lucru pe care Laurel îl merită din plin; la fel şi domnul Tait. Aşa că, ascultă-mă pe mine, Peter.

Caroline se aplecă puțin în față, de parcă ar fi

intenționat să-şi pună mâinile pe mâinile lui... dar nu o făcu.

— Te implor să renunți la cercetări. Am aflat ceea ce voiam să știu.

Peter nu răspunse.

Ea îi atinse în cele din urmă mâinile, şi-l mângâie uşor.

— Promite-mi.

În momentul acela, nu i-ar fi putut refuza nimic, şi ea ştia asta.

— Bine.

Tonul îi era amar, resemnat.

— Promit să nu mai trimit telegrame pentru a stârni cercetări asupra lui Seth Tait.

Ea zâmbi şi se rezemă din nou pe scaun.

— Când îi spui ce ai aflat?

Peter se încruntă.

— Nu-i spun. Nu-mi place individul şi aş fi ultimul om care să-i dea o veste bună.

Se ridică în picioare şi puse scrisoarea lângă ea.

— O să-i spui tu; probabil că o să-l bucure să afle de la tine, mult mai mult decât dacă ar afla de la mine.

Se răsuci să plece, apoi observă fotografia de pe masă.

— Ia-te-uită, fericitul cuplu.

Laurel şi Seth, îmbrăcați în haine elegante de nuntă, imortalizați într-o atitudine țeapănă, cum numai într-o fotografie poți vedea, priveau spre el din rama pictată. O studie o clipă, apoi o aşeză pe masă, alături de tabloul părinților lui Laurel, cu un aer preocupat.

— Este minunată, nu-i aşa? Şi ce generos din partea ta să aranjezi cu fotograful! Ce dar frumos de nuntă!

Nu putu să se uite în ochii ei.

— Nu m-a costat nimic. Fotograful lucrează pentru ziar.

— Oricum, ştiu că Laurel apreciază gestul tău. — Zâmbi. — Şi să nu pretinzi că nu eşti sentimental când e vorba de nunți. Când a adus-o, fotograful mi-a spus că ai cerut şi tu una.

Peter o privi apoi îşi mută rapid atenția.

— O amintire, atâta tot. Şi îşi luă pălăria.

— Oh, Peter, e foarte drăguț din partea ta.

Zâmbetul ei era plăcut şi binevoitor.

— Acesta e Peter pe care îl ştiu eu, prieten loial şi reporter cinic, care caută fapte rele acolo unde nu există.

Se opri în dreptul uşii şi se întoarse spre ea.

— Ştii care e problema ta, Caroline? Tu crezi că toată lumea e bună, şi asta poate fi periculos.

Cuvintele ei îl ajunseră din urmă:

— Cu nimic mai periculos decât să crezi că toți sunt răi!

El păşi afară şi o luă în jos, pe strada Lamboll. Soarele împrăştia pete de lumină pe pavaj, printre stejarii de un verde intens. Mirèsmele de magnolia şi iasomie pluteau în valuri dense prin aer. Întâlnirile lui cu Caro îi lăsau tot mai mult un gust de amărăciune şi mânie. O iubea, întotdeauna o iubise, şi exact când îşi aduna curajul să-i spună, ea nu-i lăsa nici o posibilitate să o facă. Era sigură că ar fi o povară pentru orice bărbat, considerând că orice bărbat ar fi trebuit să aibă grijă de ea, ignorând cât de multă grijă purta ea celorlalți. Nu ştia cum să o convingă. Era un lucru pe care trebuia să-l înțeleagă singură.

Iar acum, între ei se ivise alt obstacol. Blestematul de Seth Tait. Peter era convins până în măduva oaselor că trecutul lui Tait însemna mai mult decât nişte rude în Savannah şi nişte acțiuni în căile ferate, aflate în biroul

unui avocat. Al dracului de mult. Din păcate, Caroline era la fel de convinsă că Tait era plin de corectitudine şi bunăvoinţă. Ce părere ar avea oare dacă ar afla că exact în momentul acela toţi şerifii federali şi toţi cetăţenii de vază din fiecare mare oraş din vest aveau câte o copie a fotografiei noilor căsătoriţi, în speranţa că cineva ar putea cunoaşte măcar figura, dacă nu şi numele.

Singura consolare a lui Peter era ca, atunci când avea să primească răspunsurile aşteptate, să nu fie prea târziu.

Capitolul 14

Seth observă cu uşurinţă că cineva stătea vizavi şi urmărea ceva. Pentru un individ oarecare, un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-o haină uşoară, de vară, cu o pălărie de pai cu boruri largi, plimbându-se agale pe stradă nu ar fi însemnat nimic. Nu exista, bineînţeles, nici o dovadă că omul supraveghea casa. Dar ochii lui Seth erau antrenaţi să vadă ceea ce un om obişnuit nu vedea. Instinctele lui erau antrenate să recepteze semnalele ce anunţau pericolele. Casa era supravegheată, iar timpul lui se împuţina.

Petrecuseră toată după-amiaza cu colonelul Boatwright şi câţiva alţi veterani, discutând despre cai. Laurel nu pierdea nici o ocazie să-şi ţină partea ei de promisiune, prezentându-l cetăţenilor de vază ai Charlestonului, deschizând uşi pe care el singur nu le-ar fi putut deschide şi făcându-l să se simtă acceptat. Uneori, se trezea atât de prins de situaţie, încât uita că

toate astea nu contau. Câteodată reuşea să aducă vorba despre Augustus Sinclair şi despre război, cu speranţa vagă că ar putea căpăta un indiciu cu privire la locul exact unde se afla îngropat aurul. Dar nu reuşea să afle nimic.

Nu mai putea rămâne multă vreme în Charleston. Dacă nu ar fi fost Laurel ar fi plecat de câteva săptămâni, din momentul în care aflase că cineva îl căutase la hotel. Dar aurul era acolo şi era, cel puţin în parte, al ei. Îi datora măcar atât, ei şi Colonelului. Nu putea să plece aşa, pur şi simplu, să o lase fără nimic. Nu ştia, de fapt, nici dacă era în stare să o părăsească vreodată.

Probabil, într-o zi, aceste ultime săptămâni în Charleston, o să i se pară trăite de altcineva. Îşi va aminti de vremea când vorbise ca un gentleman şi se căsătorise cu o lady şi îşi ţinuse pistolul aruncat în sertarul de sus al unui dulap care era mai vechi decât cele mai multe din şoselele acestei ţări, şi avea să creadă că totul nu a fost decât o poveste auzită de undeva, care nu avea nici o legătură cu el. Cu toate că în momentul acesta era lucrul cel mai adevărat, cel mai important şi mai real care i se întâmplase vreodată.

Caroline îi aştepta, îmbujorată şi emoţionată, cu o expresie de nerăbdare încremenită pe chip.

— Laurel... domnule Tait. Mă bucur aşa de mult că v-aţi întors... Răsuflarea îi era întretăiată. A fost o vizită plăcută?

Seth nu se putu abţine să nu se apropie de ferestruica de la verandă şi să ridice perdeaua de dantelă ca să arunce o privire afară.

— Dacă ai şti ce caraghios sună, Caro, răspunse Laurel. Nu cred că ar fi un păcat prea mare dacă i-ai spune soţului meu pe numele mic. Da, a fost plăcut, dar irespirabil de cald, nu crezi? Nu-mi amintesc să fi fost

vreodată aşa de cald, nici măcar în august.

Bărbatul era tot acolo. Se aşezase sub o mimoză din faţa porţii reşedinţei Castlebury. Un musafir, aşteptând familia Castlebury să se întoarcă acasă. Sau un agent federal, supraveghind casa.

— Laurel, spuse Caroline, aş putea să vorbesc cu voi?

În momentul acela, Seth remarcă tonul ciudat al vocii ei şi tulburarea zugrăvită pe chip.

Întrebă, încercând ca tonul să nu pară aspru:

— S-a întâmplat ceva? A intervenit ceva neplăcut cât am fost plecaţi?

Caroline îşi duse mâna la gât, aşa cum făcea mereu când era nervoasă. Neliniştea din ochi păru să i se adâncească. Senzaţia de vină pe care Seth o simţea ori de câte ori se uita la ea îl ardea în piept ca un fier roşu. Toate instinctele lui erau în stare de alarmă.

— Da, spuse ea, într-un fel... Am putea merge în salon să stăm puţin?

Imediat ce intrară în salon, Caroline se întoarse spre ei şi rosti:

— Trebuie să vă fac o mărturisire.

— Tu? O mărturisire?

Laurel clipea mirată.

— Ia să văd dacă ghicesc despre ce e vorba. Ai furat din serviciul de farfurii al bisericii? Nu? Atunci trebuie să fi uitat să hrăneşti păsărelele din grădină. Sau poate ai mâncat două prăjituri în loc de una.

— Laurel, te rog, spuse Caroline, necăjită. Vorbesc serios.

Laurel se aşează pe sofa şi bătu cu palma locul de lângă ea, invitând-o pe Caroline să se aşeze. Seth rămase în picioare lângă uşă. Caroline îşi aţinti ochii spre el.

Seth reuşi să zâmbească.

— Nu-mi pot imagina ce ai avea de mărturisit, Miss Caroline.

Ea trase aer în piept, străduindu-se, evident, să-şi adune curajul. Şi rosti cuvintele pe care Seth ştiuse dintotdeauna că o să le rostească.

— Este vorba despre dumneata, domnule Tait.

Îşi auzi vocea ca venind de undeva, de departe, calmă şi politicoasă, conţinând doar atâta surpriză câtă se cuvenea.

— Despre mine?

— Da.

Caroline lăsă ochii în jos.

— Am făcut un lucru prostesc şi de neiertat, un lucru pe care acum îl regret şi care te priveşte pe dumneata.

— Despre ce naiba vorbeşti, Caroline? întrebă Laurel.

Caroline aruncă o privire către verişoara ei, apoi, cu un efort evident se întoarse spre Seth. Îşi împreună mâinile a rugăminte.

— Când ai început să-i faci curte lui Laurel am fost îngrijorată, pentru că nu ştiam nimic despre tine, aşa că... aşa că l-am rugat pe Peter să se intereseze.

— Caroline!

Laurel era şocată şi furioasă. Brusc, se ridică în picioare.

Seth făcu un pas şi o cuprinse de după umeri. Privirea lui, însă, nu o slăbi pe Caroline. Vocea îi era periculos de calmă.

— Să se intereseze? repetă el. Să se intereseze în ce fel?

Caroline îşi frământa mâinile.

— Mai întâi a trimis telegrame în vest, în Wyoming,

Iar nimeni de acolo nu auzise de Seth Tait.

Laurel se smulse din brațele lui Seth.

— Caroline Sinclair, mi-e ruşine pentru tine! Cum ai putut?

Seth îşi simți muşchii relaxându-se treptat. Rosti, cu ochii încă ațintiți asupra ei:

— Continuă.

— Apoi a dat anunțuri în câteva ziare din est, întrebând de dumneata şi de familia dumitale.

— Inteligent din partea lui, spuse Seth.

— S-a gândit că, din moment ce ai venit în est, s-ar putea să ai ceva relații aici. Ştii, oricum, a meritat.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie împăturită.

— A primit o scrisoare de la un avocat din Savannah...

Ridică ochii spre el. Expresia lor era neliniştită şi apologetică.

— Sper ca asta să răscumpere lucrul îngrozitor pe care l-am făcut. Am aflat despre familia ta.

Îi întinse scrisoarea.

Pentru o clipă rămase nemişcat. Apoi rosti:

— Poate că e vorba despre altă familie.Caroline dădu din cap. Ținea scrisoarea întinsă, iar privirea îi era aproape imploratoare.

— Avocatul acesta scrie despre o familie care a plecat în vest împreună cu fiul lor Seth cam în perioada descrisă de dumneata şi care au murit pe drum. Nu s-a ştiut nimic despre copil... Câte familii ar putea să existe, pentru care circumstanțele să se potrivească atât de exact?

Inima lui Seth bătea să-i spargă pieptul. Fu nevoit să facă un efort uriaş ca să ridice mâna şi să ia scrisoarea. O sută de planuri, o mie de închipuiri despre

familia pe care ar fi putut să o aibă, erau pe cale să se dizolve ca un fum, într-o clipă. Adevărul era în această scrisoare, un adevăr pe care nu se aşteptase niciodată să-l afle.

Du-te în Charleston. Auzi parcă vocea Colonelului *Vei găsi totul acolo.*

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu, murmură.

— Ba vrei, insistă Caroline. Sunt veşti bune. Avocatul îţi poate spune mai multe. Poate o să vrei să mergi să vorbeşti personal cu el. Şi mai sunt şi nişte noutăţi, Seth. Familia ta a fost una... ei bine, destul de bogată. Bunicul tău ţi-a lăsat nişte acţiuni în căile ferate...

Laurel se răsuci cu faţa spre el. Ochii li se întâlniră.

— Probabil lipsite de valoare, spuse el.

— Nu, avocatul nu e de aceeaşi părere. De fapt... Caroline se întrerupse şi îşi apăsă obrajii cu palmele. Dar cred că ar trebui să-mi fie ruşine să-ţi povestesc toate astea, când ar trebui să citeşti şi să afli singur. El — avocatul — vrea să iei legătura cu el cât poţi de repede, aşa că poate ai face bine să trimiţi o telegramă.

Şi iarăşi ochii ei deveniră neliniştiţi.

— Eşti foarte supărat pe mine? Mă urăşti?

— Să te urăsc?

Vocea lui Seth era oarecum mirată; la fel expresia feţei când privi spre ea.

Ea zâmbi, se apropie de el şi îl atinse uşor pe braţ.

— Sunt fericită pentru tine... pentru voi doi.

Întoarse capul spre Laurel, apoi din nou spre Seth.

— Ai găsit o soţie şi o familie. Eşti un om binecuvântat.

Şi, ezitând, timidă, îl sărută pe obraz, apoi ieşi din cameră.

El îşi întoarse atenţia spre scrisoare. O citi de nenumărate ori. Numele părinţilor lui, povestea lor scurtă

l tragică... O casă în strada Pickett care revenise unui unchi... Un unchi... Avea rude care trăiau, care îşi aminteau de părinţii lui, care îşi aminteau... care ştiau cine este el. Acţiunile. O mică avere, şi era a lui prin lege.

— Seth... şopti Laurel.

Abia atunci observă că ea stătea sprijinită de braţul lui, citind paginile odată cu el. Tonul ei, expresia feţei ei, exprimau aceeaşi uimire.

Cum te cheamă, băiete? îi reveniră în minte cuvintele Colonelului.

Lăsă din nou privirea în jos, spre scrisoare.

— Spune aici... Vocea lui era puţin răguşită. Că acţiunile ar aduce un venit anual rezonabil.

Banii fuseseră acolo tot timpul, ai lui după lege, aşteptând ca el să vină să-i ia. Iar el golise buzunare în Irenuri aparţinând companiilor în care avea acţiuni. Jefuise bănci şi furase cai, venise atâta drum până aici să jecmănească o văduvă de singura ei moştenire...

— Da, şopti Laurel, abia auzit.

Dar ochii ei erau mari şi întrebători; nu părea să se gândească la acţiuni. Seth nu putu privi prea mult în ochii aceia.

Grozăvia adevărului se desfăşura în faţa sa, şi era greu să-l primească pe tot deodată. Acum avea bani, bani adevăraţi, bani pe care îi putea solicita pe faţă şi îi putea cheltui fără să-i fie ruşine. Laurel avea bani, acum. Nu se mai punea problema economisirii fiecărui penny şi târguielii în piaţă pentru peşte vechi de o zi. Putea să aibă grijă de ea. Nu avea nevoie de aur.

Dar scrisoarea aceea conţinea ceva mai important decât banii. Identitatea lui. Nu mai era obligat să fugă, nu mai trebuia să se ascundă. Auzi din nou vocea Colonelului: *Cum te cheamă, băiete?*

Avea un trecut fără pată şi un nume curat. Era Seth

Tait. Nimeni nu putea dovedi că nu este, iar viitorul avea să fie aşa cum îşi dorea el.

— Căi ferate, murmură el şi aproape izbuti să zâmbească. Cine s-ar fi gândit vreodată că se va dovedi că sunt respectabil?

— Da, aprobă Laurel nehotărâtă, cu ochii ţintă la el. Cine s-ar fi gândit? Bănuiesc... bănuiesc că nu mai ai nevoie de mine...

Pentru o clipă, Seth pierdu semnificaţia acestor cuvinte. Apoi, brusc, înţelese lumina aceea ciudată, neliniştită din ochii ei. Vru să râdă... dar nu reuşi nici să zâmbească. Pentru că brusc, ştiu exact ce aştepta de la viitor. Şi mai ştiu că singura modalitate de a reuşi era să scape de trecut.

Voia să o strângă la pieptul lui, să o înconjoare cu braţele încă o dată, să-i spună lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună de o sută de ori cu vreo zece nopţi în urmă. Dar nu spuse decât:

— Am nevoie de tine, Laurel. Acum mai mult ca niciodată.

Cu un efort, se desprinse de ea şi se apropie de fereastră. Din salon nu se zărea decât grădina, aşa că nu avu cum să vadă dacă individul acela mai era acolo, afară. Simţea, însă, că nu plecase. Totdeauna cineva va fi acolo, urmărind, aşteptând.

Trecu multă vreme până să vorbească, iar când vorbi rămase cu spatele la ea.

— Ai riscat mult cu mine. S-ar fi putut dovedi până la urmă că sunt un nimeni. Verişoara ta ştia asta şi la fel şi prietenul tău, reporterul. S-ar fi putut ca scrisoarea aceea să nu aducă veşti aşa de bune. Ai riscat într-adevăr foarte mult.

Laurel se strădui să zâmbească, dar vocea îi suna spart.

— Ei bine, a meritat, nu-i aşa? Acum sunt căsătorită cu un bărbat care a moştenit acţiuni în căile ferate.

— De ce ai făcut-o, Laurel?

Nu putu să-i răspundă. Inima îi bătea aşa de tare încât abia reuşea să respire, dar să mai vorbească... să spună ce trebuia, să spună adevărul. Ceva nu era în ordine, putea să vadă din ochii lui Seth, din muşchii trupului lui, din liniile feţei. Ar fi vrut să-l atingă, ar fi vrut să-l ajute... nu concepea să-l piardă.

Lumina după-amiezei târzii se strecura prin ferestre, filtrată de frunzişul des ca-n junglă, din grădină. Seth stătea nemişcat, ca o stană de piatră şi privea afară. Vocea lui era calmă, dar puternică şi, în mod ciudat, lipsită de emoţie.

— Nu este un secret că niciunul dintre noi nu s-a angajat în această căsătorie din motive obişnuite. Iar pentru mine... la naiba... n-a fost decât un joc. Nu am avut niciodată în plan să dureze mai mult decât câteva luni.

Inima lui Laurel bătea atât de tare că i se tăiase răsuflarea. Se sprijinise cu mâinile de spătarul sofalei. Ar fi vrut să-l împiedice să vorbească, dar nu putea.

— Întotdeauna mi-am spus că ştii în ce te bagi, continuă Seth. Asta mi-a plăcut la tine, inteligenţa. Erai mereu cu ochii larg deschişi... dar de data aceasta, nu aveai cum să ştii în ce intri. Iar acum trebuie să-ţi spun, şi aici intervine marea greutate, pentru că... Se răsuci şi se uită spre ea. Nu mai e un joc, Laurel. Dacă vreodată o să fiu arestat, nu vreau să evadez după câteva luni. Nu mai doresc să mă prefac că sunt căsătorit cu tine. Acum doresc să fie pentru veşnicie.

Emoţia înmuie genunchii lui Laurel şi îi umezi ochii.

— Oh, Seth, şopti ea.

Vru să se apropie de el, dar Seth scutură energic

din cap şi spuse:

— Nu. Stai acolo şi ascultă-mă. Pentru că ceea ce vreau să spun n-ai să vrei să auzi, şi o să schimbe totul. Dar trebuie să ştii.

Se răsuci din nou spre fereastră. Cuvintele lui abia se auzeau.

— Ţi-am spus câte ceva despre bărbatul care m-a găsit în vest şi care m-a crescut. Dar nu ţi-am spus partea cea mai importantă. Nu ţi-am spus de ce am venit aici. Acel bărbat a murit cu câteva luni în urmă, ştii asta. El m-a trimis în Charleston. A fost prieten cu tatăl tău, Laurel. Prietenul lui cel mai bun, s-ar putea spune. Au luptat împreună în război.

Seth îi auzi suspinul de surpriză, dar nu se întrerupse:

— Când amândoi şi-au dat seama că războiul este pierdut, au atacat un tren care transporta plata pentru yankei. Ca să n-o mai lungesc atât, au luat aurul şi au fugit cu el, amândoi. Aur în valoare de sute de mii de dolari. Dar a trebuit să se despartă, iar tatăl tău a fost cel care a rămas cu aurul. L-a îngropat la Chinatree, apoi a murit, înainte să ajungă din nou la el. Se pare că a crezut că şi Colonelul a murit. Însă acesta plecase în vest. Nu a reuşit niciodată să se întoarcă aici, să caute aurul. Înainte de a muri, Colonelul m-a trimis pe mine.

Seth tăcu, dar nu se întoarse. Capul lui Laurel se învârtea. Respiraţia îi era întretăiată, dar abia dacă îşi dădea seama. Degetele i se înfipseră în tapiţeria sofalei. Rosti cu greutate:

— Nu. Ai fost mințit. Tatăl meu a fost un erou... a fost un erou de război. Nu a fost hoţ. El n-a putut să... să facă ce-ai spus tu.

Atunci Seth se întoarse. Soarele în asfinţit îi evidenţia trăsăturile feţei, accentuându-le. Arăta foarte

obosit.

— Nici eu nu prea am crezut povestea asta până să ajung aici. Apoi mi-am dat seama că totul se potriveşte. Când am auzit de scrisoarea aceea, pe care a scris-o tatăl tău pe patul de moarte, mi-am dat seama că în tot acest timp, Colonelul a avut dreptate — aurul era îngropat la Chinatree. Şi singura mea şansă să-l găsesc era să mă apropii de tine.

— Deci te-ai însurat cu mine pentru banii mei.

Seth aprobă în şoaptă:

— Mi s-a părut un târg corect.

Laurel scutură violent din cap şi se întoarse cu spatele la el cu o iuţeală care îi răsuci fustele în jurul gleznelor.

— Nu! Nu, te înşeli! Tatăl meu nu a fost hoţ. Colonelul... Colonelul acesta al tău a mințit... tu minți! Nu există nici un aur; dacă ar fi fost, crezi că am fi trăit în felul acesta atâția ani, răbdând de foame, întorcându-ne hainele pe partea cealaltă până li se rărea țesătura, tremurând pentru ultimul... ?

Vocea ei se frânse abrupt şi trebui să strângă din dinți ca să continue.

— Nu ne-ar fi lăsat el să trăim în felul acesta! Dacă ar fi fost vreun aur, ne-ar fi spus!

— Dar v-a spus, insistă Seth. Această ultimă scrisoare către mama ta... i-a spus unde era îngropat aurul! Sub banca pe care s-au sărutat ultima oară, îți aminteşti? Dacă ea ar fi avut posibilitatea să-i îndeplinească ultima dorință, când i-ar fi săpat mormântul ar fi găsit aurul şi totul ar fi fost altfel.

Nu. Mintea lui Laurel repeta acest singur cuvânt, iar şi iar, până nu-şi mai dădu seama că-l rostea. Nu, nu, nu, nu...

— Eşti un mincinos, Seth Tait, spuse ea cu voce

răguşită. Şi acest... acest Colonel despre care vorbeşti mereu. Trebuie să fi mințit, trebuie! Nu poate fi adevărat.

— Te-am întrebat despre el în ziua când te-am întâlnit prima dată. El era motivul pentru care am venit în Charleston. Chiar l-a cunoscut pe tatăl tău.

Vocea lui era moale şi calmă, şi nuanța aceea liniştită făcea ca un lucru de neînchipuit să devină realitate.

— Tatăl meu nu s-ar fi putut asocia niciodată cu un hoț... un criminal. Niciodată.

Vocea ei trăda mai degrabă uimirea şi îndoiala, decât protestul pe care îl intenționase.

— S-a întâmplat, Laurel. Este adevărat. Au luat aurul, iar tatăl tău l-a îngropat la Chinatree...

— Niciodată!

Îşi puse mâinile la urechi.

— Nu vreau să mai ascult asemenea infamii!

— Tatăl tău, Augustus Sinclair, a îngropat aurul la Chinatree, repetă Seth calm. Acesta este adevărul. Ştiu asta, Laurel, şi trebuie să crezi şi tu.

Pentru o clipă, ea fu gata să creadă. Cum putea să nu creadă când el părea aşa de sigur? Îşi lăsă încet mâinile în jos şi rămase cu privirea ațintită spre el.

Dar apoi, pe neaşteptate, furia izbucni din nou.

— Aveai de gând să-l furi! țipă ea. Aurul acesta, pe care spui că l-a luat tatăl meu! Ai venit aici pentru aur, numai aurul...

— La început, recunoscu Seth. Apoi, după ce noi... am vrut să-l găsesc pentru tine. Asta am făcu în ultima vreme la Chinatree, am încercat să găsesc locul...

— Te-ai însurat cu mine pentru că voiai aurul.

Vocea ei era aspră şi răguşită, uscată din cauza şocului.

— Te-ai însurat cu mine din cauza unor minciuni pe

care un criminal ți le-a spus despre tatăl meu, asta este!

Ea își strînse pumnii. Ochii îi străluceau ca două focuri, fața îi era albă ca varul, vocea scăzută și tremurată.

— Să piei din ochii mei, mincinosule, trișorule, pui de...

— Nu te-am mințit niciodată.

— Te-ai folosit de mine!

— Exact cum te-ai folosit și tu de mine.

— Am crezut în tine, rosti ea răguşit, strângând şi mai tare pumnii. Am avut încredere în tine, am crezut că tu... tu eşti soțul meu, indiferent cum s-a ajuns la asta, şi...

Seth făcu un pas.

— Laurel...

— Nu!

Cu o privire sălbatică de furie, Laurel dădu din mână ca pentru a-l îndepărta.

— Nu! Nu te apropia de mine. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu vreau să mai ascult minciunile tale! Pleacă de lângă mine!

— Nu înainte să mă asculți. Nu până auzi şi restul.

— Încă mai ai de povestit?

Vocea ei atinsese apogeul isteriei. Nu încerca să se stăpânească.

— Vrei să ascult mai multe? Ei bine, nu vreau, auzi ce-ți spun? Nu sunt obligată şi nu vreau! Nu vreau decât să pleci de aici... Ieşi afară!

Își adună poalele rochiei şi o luă la fugă în sus, pe scări. Înainte ca Seth să ajungă în pragul uşii de la dormitor, uşa se trânti. Aproape imediat, auzi pocnetul zăvorului.

Sediul ziarului *Gazette* din Charleston se afla pe

Broad Street, într-o clădire care cunoscuse şi zile mai bune. Înăuntru, vara era cald, iarna era frig şi curent; când ferestrele erau deschise, aşa cum erau acum, ca să lase să intre briza umedă a verii, zgomotele străzii de dedesubt năvăleau în sediul redacției, înțesat cu mese de lucru. Dar reporterii şi editorii nu păreau să bage în seamă pulsul vieții care se revărsa peste ei dinspre stradă. Redacția își avea propriile zgomote — pocnetele grele ale preselor de la etajul inferior, strigătele "scrie-l din nou!" şi "copist-ul!" ale editorului din biroul lui strâmt ca o cutie, strigăte care trimiteau reporterii încolo şi încoace ca să scrie şi să rescrie articolele pentru ediția următoare.

Peter nu crescuse cu visul de a deveni reporter, acesta nu fusese, cu siguranță, niciodată planul părinților lui. Tatăl său, Lucias, se aşteptase ca unicul său fiu să îl urmeze în afacerile familiei şi să devină asociat la *Barton & Co. Cotton Brokerage*. Dar la vremea aceea, când fiul lui se născuse, la scurt timp după luptele de la Forth Sumter, nu ştia că războiul avea să schimbe viața tuturor şi că majoritatea planurilor pe care şi le făcuse înainte ca Robert E. Lee să se predea, nu aveau să se împlinească vreodată.

Lucias plecase să lupte pentru Confederație şi în 1865, împuşcat în picior dar destul de norocos să rămână în viață, se întorsese într-un oraş aflat într-o situație disperată. Charlestonul era în fierbere; recoltele fuseseră arse de către yankei, de către dezertorii sau trupele sudiste în retragere; afacerile cu bumbac nu şi-au mai revenit niciodată. Lucias se socotise norocos să găsească de lucru ca funcționar la o firmă care se ocupa de transporturi maritime.

Familia Barton avea în Charleston legături la fel de bune ca ale familiei Sinclair şi suportau schimbarea cu

acelaşi curaj. Nu se plângeau; se descurcau cum puteau.

Familia lui reuşise să-i asigure lui Peter un an de Universitate, iar Peter se întorsese în Charleston să muncească din greu, să pună ceva deoparte şi să plece apoi în vest în căutarea aventurii şi a norocului. Personalitatea lui conţinea o imaginaţie bogată, înclinaţie să viseze cu ochii deschişi şi mai multă energie decât era în stare să folosească.

Se angajase să lucreze la ziar pentru că obţinuse slujba rapid şi uşor. Reportajele erau prost plătite, necesitau multe ore de lucru şi de obicei nu aduceau satisfacţie, dar Peter era atras de o astfel de muncă. După război, se înfiinţaseră o mulţime de ziare în Charleston, ziare de nouă pagini care trăiau din subscripţiile cititorilor. *Gazette* nu avea o influenţă atât de mare ca *News & Courier*, cu editorialele sale şi cu fragmentele din marile opere literare ale lui Thomas Hardy şi Mark Twain, dar era activ şi combativ.

Lui Peter îi plăcea la ziar; era un reporter bun şi era conştient de asta. Nu avea nevoie decât de o poveste grozavă, ceva spectaculos, care să-l consacre. Poate de aceea era aşa de fascinat de povestea lui Seth Tait — dacă acesta avea într-adevăr o poveste. Vreme de cinci ani, de când lucra ca reporter, îşi dezvoltase instinctele, iar intuiţia lui îi spunea că în trecutul lui Seth Tait era mai mult decât o familie pierdută din Savannah. Cum stătea aşezat la masa lui de lucru, răsfoind încă odată dosarul pe care i-l întocmise lui Seth Tait, îndepărtă din minte obiecţiile lui Caroline cu privire la cercetările sale. Caroline trebuia să înţeleagă că şi ea făcea parte din motivele pentru care se străduia aşa de tare. Dacă dădea peste ceva interesant în povestea lui Tait, împuşca doi iepuri dintr-o lovitură: scăpa de individ pentru totdeauna şi o salva pe Laurel de la o dezamăgire cruntă. Poate că

reuşea să o impresioneze pe Caroline îndeajuns încât să-l vadă aşa cum era el cu adevărat, un bărbat care putea să aibă foarte bine grijă de ea.

— Hei, Barton, strigă cineva din cealaltă parte a încăperii. Ai primit o telegramă de undeva, din Wyoming. În legătură cu un individ, Peach Brady.

Laurel stătea pe marginea patului, cu mâinile încrucişate peste talie, ca pentru a-şi stăpâni durerea, cu buzele strânse pentru a opri suspinele care i se zbăteau în gât, gata să năvălească afară. Ce proastă fusese. Se crezuse atât de deşteaptă, de stăpânită... şi în tot acest timp el râsese de ea. Îi spusese că voia respectabilitate, rădăcini, un cămin. De fapt, nu vrusese decât aurul despre care nici măcar nu ştia sigur că există. Dar lui nu-i păsase. Căsătoria cu ea nu fusese mai mult decât o simplă formalitate.

Iar ea era o caraghioasă care, din prostie, pe neaşteptate, se îndrăgostise nebuneşte de el. Iar el o răsplătise cu minciuni, ca toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse... chiar, după cum se dovedise, ca tatăl ei.

Nu! Nu tatăl ei. Doamne-Dumnezeule, nu tatăl ei. Nu ilustrul Augustus Sinclair, eruditul, gentlemanul fermier, erou al Cauzei. El nu putea fi un hoţ de rând. Nu în timp ce Confederaţia pentru care lupta trăgea să moară, nu atunci când oamenii ei răbdau pe câmpul de luptă, nu tatăl ei. El era un om de onoare, un om cu principii, un om a cărui singură grijă era familia, căminul lui, stilul lui de viaţă. Şi care ar fi făcut orice pentru a le proteja?

Vocea se insinua ca o şoaptă, ca un şarpe sâsâind printre ierburi. Încercă să alunge cuvintele, dar cu cât încerca mai tare, cu atât ele se auzeau mai clar. Ultimul lui gând fusese la familia lui şi la bunăstarea ei. Ultima lui

scrisoare...

Scrisoarea pentru care se însurase Seth cu ea. Rugămintea adresată mamei ei, să-l îngroape într-un anumit loc, avertismentul de a nu avea de față decât membrii familiei... Cuvintele unui muribund, își spuse ea, un om care se stingea în dureri, care nu ştia ce spune. El nu scria despre aur. Nu scria.

Dar dacă... dacă era adevărat? Dacă tatăl ei şi Colonelul furaseră aurul? Dar dacă tatăl ei îl îngropase, iar acum moştenirea de laşitate şi înşelăciune se întorsese împotriva ei, să-i distrugă viața?

Se gândi la toți anii de suferință şi neajunsuri şi de eforturi de a supraviețui... Banii fuseseră acolo, ai ei, deşi ea nu ştiuse vreodată de ei. Iar Seth, în care crezuse ca o fraieră, despre care îşi imaginase că ținea la ea la fel cum ținea ea la el... ştiuse că banii erau acolo, şi nu numai că păstrase secretul față de ea, dar plănuise să o fure.

Strânse pumnii până ce unghiile îi pătrunseră în carne, strângând din dinți ca să nu țipe. Ar fi vrut să trântească, să lovească, să distrugă, să sfâşie, aşa cum fusese sfâşiată viața ei în aceste numai câteva minute. De ce îi spusese acum? Acum, când totul ar fi putut fi perfect, când ar fi trebuit să sărbătorească, să înceapă o viață nouă împreună.

Era uşor de înțeles. Nu mai avea nevoie de ea. Avea o familie în Savannah, acțiuni, deci nu mai avea nevoie de ea. Stătuse doar atât cât crezuse că ea poate să-l ajute, fără să ştie, să găsească aurul. Dar nu reuşise. Laurel voia să creadă că aurul nu exista, dar chiar în momentul în care se agăță de gândul acesta, în sinea ei ştiu că Seth Tait putea să fie un hoț, un mincinos, un ticălos care se folosise de ea şi îşi bătuse joc de toată familia, dar nu un prost. El chiar credea că era aur la

Chinatree şi mai credea că indiciul se afla în ultima scrisoare a lui Augustus.

Privea fix înainte, cu vederea tulburată de furie şi durere. Treptat, obiectul de pe peretele opus se contură cu claritate. Se ridică încet în picioare, cu ochii ţintă la el.

Aurul era îngropat sub banca pe care părinţii ei se sărutaseră prima oară. Iar banca aceea dispăruse de mult şi nimeni nu ar mai fi putut spune unde fusese. Toate indiciile dispăruseră, arse, putrezite sau năpădite de buruieni. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese cândva Chinatree... în afară de amintiri. Iar amintirile fuseseră încredinţate pânzei de către mama sa.

Auzi un ciocănit uşor în uşă şi vocea lui Seth:

— Laurel... !

Nu-i dădu nici o importanţă, ci se apropie încet de tablou.

Clanţa uşii se mişcă.

— Laurel, o să plec, dacă aşa vrei. Dar nu înainte să termin ce aveam de spus. Deschide...

Luă tabloul de pe perete. Mama ei păstrase amintirea băncii unde soţul ei o sărutase prima oară, asta se distingea cu uşurinţă, dintre multe alte detalii existente acolo, alături de imaginea unui Cupidon aflat desupra băncii. Ea onorase ultima dorinţă a soţului ei în singurul mod care-i fusese la îndemână. Lângă bancă se afla un amănunt macabru care ar fi fost şocant pentru un observator oarecare. Dar erau atât de multe detalii mărunte în tablou, toate lipsite de proporţii şi de perspectivă, încât era imposibil să le observi pe fiecare în parte. Laurel privise tabloul acesta de atâtea ori însă niciodată nu observase amănuntul. O lespede de mormânt mică, întunecată, ascunsă de ierburi, cu numele tatălui ei încrustat pe ea, aproape indescifrabil. Ceea ce nu putuse face în realitate pentru soţul ei, mama ei

împlinise în tablou, banca rămânând astfel imortalizată.

Laurel ştia exact unde era îngropat aurul. Trecuse prin locul acela de nenumărate ori.

Auzind ţipete în cealaltă parte a casei, Sophie ieşi în grabă din sufrageria unde supraveghea pregătirea mesei de seară. Cel mai tare o alarmase faptul că părea să fie vocea lui Laurel şi, cu toate că nu înţelese prea bine pentru ce se ceartă, tot prinsese câte un cuvânt ici-colo. Dar acum nu încăpea nici o îndoială: Seth bătea la uşa dormitorului lui Laurel şi striga.

Pentru început, încercă să îşi potolească spaima, spunându-şi că nu era vorba decât de o simplă ceartă între îndrăgostiţi pricinuită de sentimente rănite sau cuvinte greşit interpretate, ori poate o neînţelegere generată de suma cheltuită de Laurel pe pălăria cea nouă.

Numai că Laurel nu îşi cumpărase de curând vreo pălărie, iar cearta lor răsuna de parcă tot Charlestonul ar fi fost bombardat... nici pe departe a moft de îndrăgostiţi. Cu o mişcare hotărâtă a mâinii, Sophie trimise bucătăreasa înapoi în salon iar ea încremeni în capătul de jos al scărilor. Când auzi că se deschide uşa camerei cu pricina, se trase într-o parte; dar abia parcurse jumătate de metru, că Laurel şi năvăli pe scări, cu obrajii în flăcări şi ochii arzând.

— Laurel dragă, aş putea...

Sophie nu apucă să rostească altceva. Laurel trecu pe lângă ea ca o furtună, traversă holul şi ieşi pe uşa ce dădea spre grajd.

— Laurel... Laurel! se repezi Sophie în urma ei. Ce este? Pentru Dumnezeu, unde te duci? Ce...

— Mă duc la Ţhinatree! strigă Laurel fără să întoarcă privirea. Lasă-mă în pace!

— La Chinatree?! — Sophie ajunsese la uşa din spate şi striga după Laurel, aflată în cealaltă parte a curții. — Călare? Dar nu ți-ai pus pălăria! Ai înnebunit? Laurel, e întuneric... vino înapoi! Nu ai luat cina! Nu poți...!

Laurel dispăruse deja în grajd. Cu răsuflarea tăiată, Sophie se aplecase peste balustradă.

Se răsuci, plină de recunoştință când auzi paşii lui Seth. Îl prinse de mână în clipa în care încerca să treacă de ea fără să se oprească.

— Domnule Tait! Trebuie să o opreşti! Se duce la Chinatree, şi nu are nici pălărie!

Seth încercă să treacă mai departe, dar ea îl strânse de braț implorându-l:

— Indiferent pentru ce v-ați certat, vă împăcați voi, dar nu poți să o laşi...

— Nu o las, rosti Seth întunecat şi se smulse din strânsoarea ei.

În momentul acela, Sophie o văzu pe Laurel călărind bărbăteşte, năvălind pe alee.

— Oh, Doamne, murmură apăsându-şi pieptul cu mâna. Ia uite-te! Numai uite-te! Ce o să zică lumea?

Seth răspunse printre dinți:

— Când o să se termine totul, mă tem că o să aibă al dracului de multe de zis...

Şi împinse uşa îndreptându-se către grajd.

Edgar Cassidy stătuse în cumpănă, dar numai o clipă. Primul impuls fusese să o urmărească pe femeie şi pe Brady, atunci când părăsiseră casa în goana cea mare, dar trăsura lui nu ar fi ținut pasul cu caii lor. Îşi înfrână instinctele; în schimb se apropie şi bătu la uşa casei Sinclair. Miss Sophie avea să-i spună tot ce dorea să ştie, într-o clipă.

Fu surprins să o vadă pe Sophie însăşi deschizându-i.

— Laurel, slavă...

Se retrase brusc când îl văzu în prag pe Cassidy, dar el se grăbi să-i ofere braţul lui drept sprijin. Părul lui Sophie se desfăcuse şi şuviţe îi atârnau în dezordine. Avea obrajii roşii şi ochii îi luceau, de parcă plânsese.

— Miss Sophie... s-a întâmplat ceva?

Cassidy avu o tresărire de satisfacţie. Ceva se întâmpla, ceva important, şi nu putea fi decât spre norocul lui.

— Sper că nu am venit într-un moment nepotrivit. Am aşteptat până ce am văzut-o pe nepoata dumitale părăsind casa...

— Ce? Oh... oh, nu, vreau să spun, da!

Se uită la el, cu gândurile departe.

— Domnule Cassidy, poate că totuşi e un moment nepotrivit. Nepoata mea tocmai s-a certat cu soţul ei şi acum ea a fugit; se întunecă şi nici unul dintre ei nu a luat cina!

Cassidy o apucă mai strâns de mână şi o conduse în salon. Singurul lucru de care nu avea nevoie acum era să fie dat afară.

— Dar nu cred că aveţi de ce să vă faceţi probleme. Să vă aduc un pahar cu apă?

Sophie se prăbuşi pe canapeaua îmbrăcată în catifea şi gesticulă din mâini a neputinţă.

— I-am spus, i-am spus să nu se ducă. Dar nu am văzut-o niciodată într-o asemenea stare... A zis că se duce la Chinatree. De ce acolo, nu ştiu!

Cassidy arboră un zâmbet politicos.

— La Chinatree? Mă tem...

— Vechea plantaţie, acum arsă din temelii. Este departe, în afara oraşului, şi se întunecă... !

— Ați fi de acord să iau trăsura, şi să-i urmez?

Sophie îl privi preț de o clipă şi lacrimile începură să-i curgă.

— Oh, eşti un om de treabă! Dar nu...

Îşi şterse ochii cu batista mototolită.

— Domnul Tait s-a dus după ea. Amândoi erau aşa de... nici nu ştiu... Aşa de răvăşiți! Pur şi simplu m-am speriat. Nu-mi dau seama ce s-a putut întâmpla, de au ajuns în starea aceea!

Fără să mai întrebe Cassidy turnă un păhărel de cherry pentru Sophie. Ea îl primi cu mâini tremurânde şi-l bău dintr-o suflare.

— Miss Sinclair, nici nu vă pot spune cât de rău îmi pare să vă văd atât de supărată. Renunțăm la afacerea noastră pentru azi, dar trebuie să mă lăsați să vă țin companie până vă veți simți mai bine.

Ea ridică mâna în semn de protest.

— Dar vă rog, chiar, insist. Se aşeză lângă ea, zâmbind convingător.

— Oh, sunteți prea drăguț. Îşi stăpâni lacrimile. Casa noastră a fost întotdeauna aşa de liniştită, zău a fost. Dar... Laurel era aproape isterică. Am auzit-o țipând ceva despre minciuni şi aur...

Ridică ochii spre Cassidy.

— De ce oare se certau aşa pentru aur? Pe urmă Laurel s-a repezit pe scări, nici măcar îmbrăcată cum se cuvine pentru călărie. Apoi domnul Tait, desfigurat şi el...

Cassidy îşi reținu un zâmbet dar, cu ochii îngustați, derula în minte cu rapiditate tot felul de planuri.

— Călărind pe stradă în rochie de casă, fără pălărie, cu soțul ei gonindu-i în urmă, se frământa ea, ei bine, e mai rău decât parveniții aceia. Oamenii de rangul nostru nu se poartă în felul acesta, domnule Cassidy, sper că înțelegeți...

Clopoțelul de la uşă sună pentru a treia oară în ziua aceea.

Edgar se ridică repede în picioare.

— Dați-mi voie doamnă Sinclair. Nu sunteți pregătită să mai suportați şi alte necazuri.

Traversă salonul. Dar înainte ca el să ajungă la uşa din față, Caroline o deschisese deja.

— Peter... Şerifule Henderson. Ce...

Grupul pătrunse în salon, cei doi bărbați înclinându-se uşor spre Sophie, rezemată de spătarul sofalei, cu capul înclinat într-o parte.

— Miss Sophie, i se adresă Henderson pe un ton oficial, îmi pare rău că dăm buzna în felul acesta, dar trebuie să stăm de vorbă cu Seth Tait. Este acasă?

— Nu, nu, murmură Sophie. El şi Laurel tocmai au plecat la Chinatree.

Fața lui Peter reflectă imediat spaima.

— S-a dus la Chinatree singură cu Tait?

Aruncă o privire scurtă către şerif.

Sophie se ridică şi se uită sfidător la Peter. Dacă ea avea de criticat ceva la familia sa fiindcă aşa avea chef, nu-i era şi altcuiva permis să facă acelaşi lucru în prezența ei şi Peter ar fi trebuit să o ştie foarte bine.

— În fond, sunt căsătoriți, rosti cu răceală. Aşa că nu înțeleg ce te priveşte. De ce doriți să vorbiți cu domnul Tait, şerifule Henderson? Poate aş putea să-i transmit eu mesajul dumneavoastră.

Henderson păru stingherit:

— Mă tem că nu se poate, Miss Sophie. Este o problemă personală.

Se întoarse către Caroline şi se înclină.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnişoară. Doamnă Sophie. O să mergem noi la Chinatree să vedem dacă putem rezolva.

— Şi o să o aducem înapoi pe Laurel, adăugă Peter pe un ton sumbru, teafără şi nevătămată.

Caroline îl prinse de mânecă.

— Toate astea mă sperie, spuse tulburată de tonul lui Peter. Ce se întâmplă? Te rog, spune-mi...

— Vom şti foarte curând, Caro. Până atunci...

Chiar în momentul acela Cassidy ieşi la iveală din colţul umbrit al încăperii, unde stătuse urmărind scena.

— Domnule Cassidy, aproape vă uitasem, spuse Sophie. Îi cunoaşteţi pe aceşti gentlemani?

— Numai după renume, spuse băgând o mână în buzunar. Aş vrea să mă prezint. Sunt Edgar Cassidy, Agenţia Pinkerton, New York City.

Îi întinse şerifului legitimaţia.

— Cred că v-aş putea fi de ajutor în cazul acesta, şi vă cer permisiunea să vă însoţesc la Chinatree.

— Caz? Pinkerton? Dar dumneata... erai...

Sophie încercă să se ridice dar se răzgândi şi se aşeză la loc.

— Caroline, şopti ea. Adu-mi sărurile, adu-le imediat. Sigur am să leşin.

Caroline stătea însă pe loc, îngheţată, uitându-se de la mama ei la Peter, mai îngrozită decât fusese vreodată în viaţa ei.

— Peter, te rog, spune-mi...

El îi îndepărtă mâna de pe braţul lui, şi îi adresă o privire încurajatoare.

— Fă ce-ţi spune mama ta, Caro, nu mai pune întrebări, nu acum. Noi trebuie să plecăm.

Se uită către şerif, apoi adăugă cu voce scăzută.

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi. Veţi şti foarte curând despre ce e vorba.

Capitolul 15

În momentul în care pătrunse, în goană, în tunelul de stejari care mărgineau drumul către Chinatree, Laurel simți că-i explodează plămânii. Se simțea de parcă ar fi parcurs cele şapte mile pe jos, în fugă. Se aplecă mult în față pe grumazul înspumat al calului; îi părea rău să-l forțeze atât, dar nu înçetini. De fapt, nici nu ştia de ce goneşte. Seth venea în urma ei; putea să audă tropotul calului lui. Ar fi putut să o ajungă în orice moment, dar nu o făcuse; nu avea de ce. Doar ştia unde se duce. Şi chiar dacă ştia că nu poate scăpa de el, Laurel trebuia să încerce, pentru că motivul pentru care gonea era mai important şi mai înspăimântător...

Aerul era fierbinte şi nemişcat, iar în interiorul tunelului avea o nuanță verzuie. Totul părea ca de pe altă lume, estompat, tulburător, şi pentru o clipă, Laurel avu impresia că nimic din ce se întâmplase în ultimele ore nu era adevărat. Caroline nu primise scrisoarea aceea din

Savannah; Seth nu aflase despre familia lui; nu-i spusese de ce venise aici; nu aflase despre minciunile lui. Tatăl ei nu era hoț; nu exista nici un aur; iar ea nu gonea către locul unde fusese îngropat.

Dar respingerea adevărului era numai imaginație, şi dură prea puțin. Toate acestea se întâmplaseră. Ieşi în viteză din tunel şi goni peste curtea luminată de asfințit, trăgând cu atâta putere de frâu, încât calul aproape se împiedică. Zări o grămadă de unelte de grădinărit rezemate de un trunchi răsucit, se lăsă să alunece de pe cal, ținându-se de poale ca să nu se agațe, şi fugi spre ele. Auzi vocea lui Seth în spatele ei, foarte aproape.

— Laurel, opreşte-te, fir-ar să fie! Ce vrei să faci?

Laurel ajunse lângă unelte şi apucă una dintre ele, o cazma scurtă, cu un mâner solid. Se răsuci spre el, proptindu-se bine pe picioare şi strângând cazmaua, gata să o azvârle.

— Să nu te apropii de mine, țipă cu răsuflarea întretăiată. Vorbesc serios!

— Pentru Dumnezeu, Laurel, ascultă-mă!

— Te aştepți să cred ceva din ce-mi spui? Crezi că-mi pasă?

El continua să se apropie de ea, încet, cu fiecare pas parcă măsurat şi parcă dureros. Vântul îi zburlise părul iar fața îi era umbrită de lumina palidă, părând conturată de linii triste şi aspre.

— Deci asta este, rosti el încet. Vrei să mă ucizi cu cazmaua aceea?

Mâinile ei strânseră mânerul şi mai tare.

— N-o să te ucid. Dar îți promit că te lovesc, dacă nu te opreşti chiar acolo. N-o să câştigi, Seth Tait. M-ai mințit şi m-ai înşelat şi te-ai folosit de mine şi de toată familia mea, dar n-o să câştigi!

— Ce dracu' ai de gând să faci, Laurel?

— Am de gând să aflu adevărul, un lucru cu care tu nu prea eşti obişnuit. Am de gând să aflu dacă există aur sau nu. Ştiu ce voia să spună scrisoarea, şi am de gând să aflu dacă tatăl meu a fost un erou sau un trădător. Nu poţi să mă opreşti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, nimeni nu a spus că tatăl tău a fost un trădător. Ai auzit care era situaţia în Sud către sfârşitul războiului. Tatăl tău a vrut banii pentru tine şi pentru mama ta, pentru familia ta, nu înţelegi? A încercat numai să aibă grijă de voi, cum a procedat întotdeauna. A făcut-o din dragoste pentru tine şi pentru mama ta.

Laurel se chinui să-şi stăpânească valul de lacrimi gata să izbucnească.

— Atunci trebuie să ştiu, Seth. Dacă ceea ce ai spus este adevărat, dacă aurul este acolo atunci, pe toţi sfinţii, o să-l iau şi nimeni n-o să mă oprească. Laurel avu impresia că zăreşte, în lumina nesigură, o umbră de nerăbdare trecând peste faţa lui. Continua să se apropie de ea.

— Şi pe urmă? Cum o să explici faptul că te-ai procopsit deodată cu o avere în aur? Ce o să se întâmple când o să încerci să-l cheltuieşti sau să-l duci la bancă? Aurul acela face parte din tezaurul federal, Laurel. Doar nu crezi că te vor lăsa să-l păstrezi?

Scutură din cap furioasă, alungând tentaţia de a crede ceea ce îi spunea.

— Se pare că pentru tine asta nu ar fi fost o problemă!

— Nu, pentru că nu aveam de gând să rămân aici. Pentru că eu cunosc nişte locuri unde nimeni nu pune întrebări şi ascunzători unde nimeni nu caută niciodată. Tu asta vrei? Asta?

Ea ezită, luptându-se să respingă adevărul spuselor

lui, refuzându-l pe cât putea şi devenind tot mai furioasă şi nehotărâtă cu fiecare clipă.

— Taci! izbucni ea. Iar minți. Crezi că poți să mă păcălești, să am încredere în tine, dar nu-ți merge. Singurul lucru în care am încredere este ceea ce văd cu ochii mei, iar dacă aurul acela este aici, este al meu! Este al meu şi am de gând să-l iau, înțelegi? Nu poți să mă opreşti!

— Laurel, pentru Dumnezeu, uită-te la tine! Uită-te ce a făcut din tine, din noi amândoi! Nu vreau aurul acela! Nu vreau să ştiu unde este, nici nu vreau să ştiu dacă a existat vreodată, nu mai contează! Nu înțelegi? Am venit aici pentru că promisesem, dar, pe urmă, când te-am întâlnit... cred că de la început am vrut să-l găsesc pentru tine, ca să-ți fie ție bine. Acum nu mai avem nevoie de el. Lasă lucrurile aşa cum sunt, Laurel!

Voia să țipe la el, să-şi acopere urechile, să nu-i audă minciunile... minciuni pe care voia să le creadă, minciuni pe care nu putea să nu le creadă, pentru că avea nevoie disperată de ele... dar mai ales pentru că vedea, în adâncul ochilor lui, că nu erau minciuni.

Cu un țipăt înăbuşit, azvârli cazmaua şi se răsuci, gata să fugă. Într-o clipă el o prinse de braț, smucind-o. Căzu jos, cu toată greutatea lui deasupra ei. Seth o răsuci cu fața în sus, iar ea începu să-l izbească cu pumnii, cu picioarele, țipând de neputință şi furie. Voia să-l rănească aşa cum o rănise pe ea, voia să-l rănească pentru că nu putea să scape de el, pentru că îl iubea, chiar şi acum în momentele de furie.

Îi văzu disperarea din ochi, dorința şi durerea, la fel de intense ca ale ei. El se apără, o prinse de mâini, îi prinse picioarele sub el, dar ea se zbătu şi scăpă din nou, înjurându-l răguşit, până când, în cele din urmă, el îi înăbuşi țipetele cu un sărut. Ea se lipi de el, pierzându-se

în el, sorbindu-i sărutarea cu aceeaşi disperare cu care se luptase cu o clipă înainte, dragostea şi ura amestecându-se. Apoi ura dispăru definitiv, lăsând numai dragostea şi dorința. Şi o amărăciune disperată... disperată.

— Laurel, şopti el răguşit.

Brațele lui o strângeau atât de tare încât o durea.

— Nu ştii cât de mult te iubesc! Nu am avut niciodată intenția, nu m-am gândit niciodată că aş fi în stare de o asemenea iubire. Pur şi simplu nu am putut să mă împotrivesc... după cum nu am putu să evit răul pe care ți l-am făcut.

Fața ei era scăldată în lacrimi.

— Oh, Seth, de ce nu mi-ai spus despre aur? De ce m-ai mințit?

Fața lui era răvăşită, iar ochii întunecați de o suferință adâncă.

— Oh, Laurel, a trebuit să mint.

Se ridicară în picioare, el sprijinind-o de umeri ca să-şi recapete echilibrul. Laurel avea gâtul uscat şi tremura din tot trupul; fu nevoită să se țină de brațele lui ca să poată sta în picioare. Privirea lui părea că-i străpunge sufletul.

— Bărbatul care m-a crescut, care mi-a spus despre aur, se numea Colonelul Ike.

Ea făcu ochii mari. Peter spusese ceva despre Colonelul Ike şi un bărbat numit Brady. În mintea ei existase mereu o legătură vagă, învăluită în ceață... o legătură pe care nu o putuse conştientiza. Sau poate nu voise să o facă.

El închise ochii, ca pătruns de o durere veche, sfâşietoare.

— Oh, Laurel, nu ai înțeles încă? Nu ştii cine sunt?

— Nu, şopti ea.

Şi, deşi totul începea să se lege, mult prea clar, mult prea repede, ea repetă:

— Nu.

Deschise ochii şi o privi cu tristeţe.

— Nu-ţi puteam spune despre aur fără să-ţi spun de unde ştiu. Şi cred că din momentul când am ajuns aici n-am avut alt gând decât să uit de unde ştiam.

Ridică o mână, ca pentru a netezi o şuviţă din părul ei răvăşit, dar o lăsă să cadă, nehotărât. Vocea îi era înăbuşită:

— Ceea ce ţi-am spus, atât cât ţi-am spus, era adevărat. Părinţii mei au murit în drum spre vest şi mă numesc Seth Tait, dar, ani de zile după ce m-a găsit Colonelul, nu am ştiut cum mă cheamă. A trebuit să-mi pună un nume.

Întoarse o clipă capul într-o parte, apoi din nou către ea.

— Şi ţi-am mai spus un lucru adevărat, Laurel, deşi nu am vrut să fie adevărat, şi nici nu ştiam că este, pe atunci, Am venit într-adevăr aici ca să-mi găsesc căminul, familia, să aflu ce-aş fi putut să fiu... un lucru pe care nu l-aş fi putut face niciodată în vest. Aurul acela era doar o scuză. Priveşte.

Împingând-o uşor de umeri, o învârti în loc. Uite ce am făcut aici în ultimele săptămâni. Până acum nici eu nu mi-am dat seama. Ieri ziceam că încerc să găsesc aurul, dar nu era aşa.

Printre umbrele alungite ale amurgului, Laurel desluşi cu claritate ceea ce, mai înainte, fusese prea tulburată să observe. Ierburile şi rădăcinile fuseseră curăţate pentru a da la iveală o curte curată, netedă. Gardul prăbuşit care înconjura cimitirul fusese îndreptat, reparat şi vopsit proaspăt, mormintele erau curăţate de dărâmături şi ierburi. Cărămizile sfărâmate, resturile de

stâlpi de lemn şi de pereţi prăbuşiţi fuseseră îndepărtate. Pârâiaşul care străbătea cândva grădina fusese curăţat şi acum curgea iarăşi vesel la vale. Faţa unui ceas solar acoperit de mult sub dărâmături, fusese iarăşi instalată la locul ei. Seth nu căutase să dezgroape trecutul. Eliberase drumul către viitor.

Laurel se întoarse spre el, plină de suferinţă şi nesiguranţă, îndrăgostită mai mult ca niciodată, îngrozită ca sentimentele ei s-ar fi putut să nu fie deajuns.

— Aici numele meu este Seth Tait. Am un cămin şi o familie şi, se pare, am un trecut şi bani să-mi construiesc un viitor. Nu am nevoie de aur. Dar acolo, în vest, numele meu este Peach Brady. De aceea nu ţi-am putut spune nimic. De aceea e prea târziu acum pentru noi doi.

Probabil el auzise cu mult înaintea lui Laurel zgomotul unor copite apropiindu-se pe aleea cu stejari. Nu avea nici un rost să încerce să speculeze, sau să înţeleagă, sau să nege inevitabilul; ştia ce înseamnă apropierea acelor călăreţi şi simţea cum se scurge timpul care le mai rămăsese, cu fiecare bătaie a inimii ei.

Îl apucă de braţ.

— Seth, nu este prea târziu pentru noi doi, nu trebuie să fie! Ştiu unde este aurul. Mama a lăsat un indiciu, chiar dacă nu a avut intenţia să o facă! Putem să-l luăm şi să fugim...

El scutură din cap.

— Crezi că nu am vrut să-ţi cer asta mai demult? De zeci de ori de când am ştiut că cineva se află pe urmele mele... m-am tot gândit că, dacă aş găsi aurul, te-aş putea lua cu mine, chiar dacă ar fi trebuit să te răpesc... Mexic, Canada, chiar Europa... Dar tu nu poţi părăsi locul acesta, familia ta. Şi...

Cu un gest simplu, arătă în jur.

— Cred că în sinea mea am ştiut că nici eu nu o să plec niciunde. Aicl mă simt acasă. Am obosit să tot fug.

Ea îl apucă de mânecă.

— Seth, nu te prosti! Nu contează ce-ai făcut în trecut, ce faci acum contează! Ai încercat să ne ajuți, acum îmi dau seama şi chiar... chiar minciunile tale au fost pentru a mă proteja.

Aruncă o privire disperată peste umăr. Acum îi putu zări, conturați pe fundalul întunecat al tunelului, ca nişte sàntinele stinghere. Erau trei; pe unul îl recunoscu după uniformă. Şeriful Henderson.

— Seth, pentru numele lui Dumnezeu!... Fugi! Le spun... le spun eu ceva, îi țin eu în loc. Pleacă!

Dar el nu se mişcă. Stătea încremenit, privind spre ea cu un zâmbet cald înflorit pe buze şi o tristețe adâncă în ochi.

— Îmi pare rău, Laurel.

— Avem nevoie de tine, Seth... eu am nevoie de tine! Nu poți să te predai!

El o sărută tandru pe frunte.

— Laurel, murmură, lasă aurul acolo unde este. E blestemat să aducă nenoroc oricui l-ar atinge. Şi, orice s-ar întâmpla, tu rămâi soția lui Seth Tait. Cineva o să aibă grijă de tine.

Ea îl privi neajutorată, disperată. Îi păru, în momentul acela, că el este parte din sufletul ei — linia frunții lui, părul zburlit în vânt, durerea din ochii lui, atingerea degetelor lui strânse pe brațul ei, şoapta şi răsuflarea lui... Seth. Aparținându-i ei pentru aşa de scurtă vreme, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Şi acum era prea târziu.

Abia după ce intrară în tunelul de stejari care ducea spre Chinatree, abia după ce văzu cei doi cai alături, slobozi, realiză că nu era o glumă.

Peter reuşi să înţeleagă ce se întâmplase în ultimele două ore. Seth Tait chiar era Peach Brady, renumitul tâlhar intrat în legendă. Ştiuse de la început că ceva nu era în ordine cu Seth Tait, dar într-atât încât... Nu-şi imaginase niciodată ca povestea lui să fie atât de grozavă, atât de importantă, atât de reală.

Apoi o zări pe Laurel, şi pentru prima dată de când se repezise la secţia de poliţie din colţul străzii Meeting, se gândi la efectul pe care adevărul l-ar putea avea asupra ei, asupra Carolinei şi a lui Miss Sophie. Seth Tait era Peach Brady, un criminal notoriu, renumit, iar Peter îl dăduse în vileag. Povestea aceasta avea să fie biletul lui către faimă şi bogăţie. Dar, totodată, publicarea ei în *Gazette*, avea să însemne ruina şi ruşinea pentru fiinţele la care ţinea cel mai mult pe lumea asta.

Peter încerca să împace cele două aspecte. Trebuia să spună lumii despre Peach Brady; era de datoria lui. Cu toate că procedând astfel avea să-i facă rău nu numai lui Laurel, ci şi lui Caroline şi lui Miss Sophie. Se străduia din răsputeri să se convingă că, până la urmă, toate trei aveau să-i fie recunoscătoare pentru că strivise viespea pe care o adăposteau la sân, căci pentru câtă vreme se puteau afla în siguranţă locuind în aceeaşi casă cu Peach Brady? Nu avea de ales. Ele trebuiau să înţeleagă.

Se opriră în umbra hornurilor prăbuşite ale casei. În apropiere, doi cai păşteau alene şi la mai puţin de o sută de paşi se zăreau Laurel şi Seth, în picioare, nemişcaţi, privind spre ei în lumina amurgului.

— Ar fi bine să fi avut dreptate în chestia asta, Barton, spuse şeriful Henderson. Pentru că, îţi spun drept, mie îmi vine foarte greu să te cred.

Peter simţi cum i se încordează muşchii cefei.

— Nu eu am făcut afirmaţia, răspunse Peter. Eu nu

am nici un amestec. Eu v-am raportat numai ce mi-a telegrafiat şeriful din Wyoming.

Cassidy îşi trase calul aproape de calul lui Henderson.

— El este, şerifule, rosti el încet. L-am urmărit pe el şi pe partenerul lui, Colonelul Ike, ani de zile.

Henderson îl privi scurt, apoi întoarse capul. Vocea lui era gravă, resemnată.

— Cred că atunci ar fi mai bine să ne apropiem.

— Eşti înarmat, şerifule? întrebă Cassidy. Am şi eu pistol dacă o să ai nevoie de ajutorul meu.

Şeriful îi aruncă o privire plină de ură.

— Mă ocup eu, Cassidy, nu am nevoie de ajutorul tău. Faptul că te-am lăsat să vii, a fost o favoare. Aş vrea să ţii minte lucrul acesta.

— Cu tot respectul domnule, omul acesta este un criminal notoriu, un pistolar. Nu ştiţi ce este în stare să facă...

— Cu tot respectul, i-o reteză Henderson, eu am luat cina cu omul acesta şi nu am de gând să scot pistolul în faţa lui fără motiv. Vreau ca totul să se desfăşoare în bună pace şi ordine. Nu vreau ca Miss Laurel să păţească ceva. Dumnezeu mi-e martor că durerea aceasta îi e deajuns.

Îşi îndemnă calul şi o luă înainte.

La spusele şerifului, Peter îşi simţi inima strângându-se ca un ghem. Omul acela era un criminal. Dar oricât s-ar fi străduit, Peter nu găsea nici măcar un singur lucru pe care să-l fi făcut Seth Tait de când venise în Charleston pentru care să merite să fie arestat. Salvase pentru cele trei doamne Sinclair acoperişul de deasupra capului. Îi câştigase admiraţia Carolinei. O făcuse fericită pe Laurel.

Dar era dat în urmărire în Wyoming, iar Peter nu

mai era responsabil de asta. El era responsabil numai pentru prinderea unui criminal. Cu buzele strânse, dădu pinteni calului, alăturându-se şerifului şi lui Cassidy.

Laurel îi privea cum se apropie, strângând braţul lui Seth.

— Te rog, rosti ea agitată. Seth, te implor, pleacă. Merg cu tine; oriunde spui, numai pleacă înainte să fie prea târziu!

El zâmbi chinuit.

— Să fiu împuşcat pe la spate? Nu acesta este felul în care vreau să-mi întâlnesc Creatorul. Se încruntă din nou. Nu acesta este felul în care vreau să rămân în amintirea ta.

— Seth...

— Nu.

El ridică o mână, şi îşi şterse apăsat o urmă de praf de pe obraz. Acum buzele lui nu mai zâmbeau, şi nici ochii.

— Ştiu cum este să trăieşti fugind mereu, Laurel. Nu asta îmi doresc pentru tine. Pentru noi.

Acesta era sfârşitul. Când Laurel ridică privirea, şeriful Henderson tocmai descălecase, iar acum se îndrepta spre ei. În spatele lui mai era un bărbat pe care Laurel nu îl cunoştea, şi Peter.

— Bună seara, şerifule, rosti Seth.

Aruncă o privire peste umărul şerifului şi schiţă un zâmbet cu colţul gurii.

— Barton.

Şeriful Henderson părea stânjenit, dar privi în ochii lui Seth, păstrând preventiv mâna pe mânerul pistolului. Apoi rosti:

— Se pare că există un mandat de arestare pentru tine în Wyoming, Tait. Am venit să te iau.

Seth aprobă din cap.

— Nu sunt înarmat, şerifule. Şi nu am de gând să mă opun.

— Atunci e bine.

Vocea lui Henderson suna trist.

— Nu am vrea să folosim pistoalele în prezența lui Miss Laurel. Acum va trebui să-ți pun cătuşele.

Seth făcu un pas înainte şi întinse mâinile. În momentul acela Laurel nu mai putu răbda. Se repezi la brațul lui Henderson.

— Şerifule... Jack, se rugă ea, cum poți face una ca asta? Ştii bine că e o greşeală, trebuie să fie! Nu poți...

Ochii lui reflectau un regret sincer.

— Trebuie să-mi fac datoria, Miss Laurel, deşi uneori mi-aş dori din toată inima să nu fiu obligat să o fac. Îmi pare rău.

Privi apoi spre Seth în timp ce îi punea cătuşele.

— Şi pentru tine, Tait, îmi pare rău. Nu mi-aş fi închipuit niciodată...

Lăsă cuvintele să se stingă, scuturâ din cap, apoi plecă împreună cu Seth.

Laurel ar fi vrut să țipe, să fugă după ei. Ar fi vrut să strige după soțul ei, să-i dea asigurări, să-i facă promisiuni, să-i spună că totul avea să fie bine. Ar fi vrut să facă ceva, orice, numai să-l vadă liber, dar respirația îi era întretăiată, iar glasul nu voia să o asculte.

Printr-un văl de lumini fierbinți privi cum şeriful îl ajută pe Seth să încalece, cum ia ambele frâie şi îndreaptă caii către aleea cu stejari. Seth nu privise înapoi.

Auzi ca prin ceață un zgomot, ca atunci când cineva descalecă, şi nişte paşi apropiindu-se.

— Haide, Laurel. Te conduc acasă.

Peter o atinse pe umăr, dar Laurel se smuci într-o parte. Amețeala datorată suferinței dispăruse, contactul

cu realitatea, o clipă întrerupt, se refăcu şi în momentul în care privi spre Peter, totul se contură cu o claritate de cristal.

— Tu, şopti ea răguşit. Trebuie să fi fost tu. Caroline mi-a spus că faci investigaţii în legătură cu el, dar nu mi-a spus...

— Nu am ştiut, recunoscu Peter.

Nu se putea uita în ochii ei.

— Am primit telegrama aceea azi după-amiază. Ascultă, Laurel, ştiu că acum suferi, dar cu timpul o să-ţi dai seama că este mai bine astfel.

Laurel îşi făcu vânt şi-l lovi peste faţă cu atâta putere încât el se clătină şi făcu câţiva paşi înapoi.

— Cum îndrăzneşti? gâfâi ea, răguşită. Cum îndrăzneşti să presupui ce e mai bine pentru mine? Cum îndrăzneşti să te amesteci unde nu e treaba ta? Cum îndrăzneşti să mai stai acum aici şi să mă priveşti în faţă?

— Pentru Dumnezeu, Laurel, este un proscris!

— Este? ţipă ea. Ce ţi-a făcut ţie, Peter? S-a ţinut de tine scormonind în trecutul tău? Dacă ar fii făcut-o, poate ar fi găsit şi el câte ceva interesant pe-acolo, nu crezi? S-a prefăcut că îţi este prieten, în timp ce pe la spate adulmeca şi umbla cu minciuni?...

— Laurel, n-am...

— Să pieri din ochii mei!

Îşi înfipse mâinile în pieptul lui şi îl îmbrânci.

— Du-te, scrie-i povestea, asta te-a interesat de la început, nu? Ei bine, acum o ai. O ai, dar este singurul lucru pe care îl mai ai! Haide, pleacă odată!

Peter arăta foarte trist şi nefericit.

— Laurel, nu pot să te las aici singură.

Cuvintele ei zburară ca nişte ghiulele, încărcate de dispreţ şi furie:

— Dacă te mai găsesc aici până îmi iau calul şi mă

urc în şa, nu mai răspund de faptele mele.

Îşi strânse poalele rochiei şi trecu săgeată pe lângă el.

Peter ezită o clipă, apoi blestemă ca pentru sine:

— Se pare că mai mult rău fac dacă rămân.

Se aruncă în şa.

— Mai bine merg să le pregătesc pe Miss Sophie şi pe Caroline pentru ceea ce s-a întâmplat.

Cassidy aşteptă până ce Peter dispăru îndărătul copacilor. Abia atunci se urni din loc. Laurel ajunsese lângă calul ei, dar nu încălecase; stătea cu fruntea lipită de grumazul calului, poate ca să-şi ascundă lacrimile, poate gata să leşine. Cassidy descălecă la o oarecare distanţă.

Când îl auzi apropiindu-se, Laurel îşi îndreptă capul, şi îşi întări muşchii. Creierul îi lucră frenetic. Judecătorul Casper. Erau vechi prieteni şi îl plăcuse pe Seth, când se întâlniseră... Judecătorul Casper avea să o asculte. Avea să o ajute. Trebuia.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă? spuse Cassidy.

— Nu, dacă nu cunoşti un avocat bun.

Prinse şaua, pregătindu-se să încalece.

— Dacă vreţi să ştiţi, cunosc chiar mai mulţi. Mă tem însă că nici unul nu îl mai poate ajuta pe soţul dumitale.

Ea îl privi cu atenţie.

— Cine eşti dumneata?

El băgă mâna în buzunar şi scoase o legitimaţie.

— Sunt Edgar Cassidy, de la Agenţia de detectivi Pinkerton. Am venit din Wyoming până aici în urmărirea lui SethTait.

Laurel pufni.

— Atunci nu am ce să discut cu dumneata.

El zâmbi.

— Vă înțeleg sentimentele, doamnă. Personal nu am nimic împotriva lui Brady şi, dacă îmi permiteți, un barbat trebuie să aibă multe părți bune ca să merite loialitatea unei femei ca dumneata.

Laurel făcu ochii mari.

— Eu unul, continuă Cassidy, am fost întotdeauna convins că partenerul lui, Ike, era răspunzător pentru toate câte i se puneau în spate lui Brady. Odată Colonelul mort, mi-am închipuit că Brady o să vrea să se întoarcă în est şi să înceapă o viață nouă. Clătină din cap. Mare păcat.

Laurel era bănuitoare:

— Şi atunci de ce l-ai urmărit până aici? Ce cauți?

— Te referi la faptul că am venit cu cei doi?

Arătă cu mâna în direcția în care plecaseră Peter şi şeriful, zâmbind din nou.

— Vezi dumneata, asta este o coincidență fericită. Pe mine nu mă interesează crimele lui Brady, nu este cazul meu. Nu, eu pe Colonel l-am urmărit toți anii aceştia, pe el şi un transport federal de aur, furat.

Lui Laurel inima începu să-i bată rar, puternic. Se strădui să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar probabil că el zărise ceva în ochii ei, pentru că zâmbi, de data asta dulceag.

— Ți-a povestit despre el, nu-i aşa? Mă gândeam eu că aşa trebuie să fie. Vezi, doamnă, eu numai pentru asta mă aflu aici. Ca să-l întreb pe Brady despre aur.

Ridică ochii spre cer.

— Cred că ar fi mai bine să încheiem afacerea asta. Este întuneric, aşa că, dacă eşti gata de plecare, aş fi încântat să mergem înapoi împreună.

Dar Laurel nu se mişcă. Stătea înțepenită pe loc, strângând frâiele, copleşită de disperare.

— Ce o să-i facă soțului meu?

— Păi, mai întâi vor trebui să-l extrădeze. Asta e o treabă care durează, presupune complicații și mulți bani. Dar din moment ce Brady, sau Tait, nu a comis nici o crimă în Carolina de Sud, cu siguranță nu va putea fi judecat aici.

Laurel făcu un efort și întrebă din nou:

— Și pe urmă?

Cassidy lăsă ochii în jos, doar pentru o clipă.

— Legille de dincolo de frontieră sunt aspre, doamnă, iar câteva din acuzațiile aduse lui Brady sunt delicte federale.

— Vrei să spui că... se pedepsesc prin spânzurare.

El tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Știți, aș fi bucuros să pun o vorbă bună pentru el dacă Brady mi-ar fi de ajutor în căutările mele. Găsirea aurului acela ar fi mult mai importantă pentru superiorii mei decât spânzurarea unui proscris, unul care a arătat deja că e dispus să se schimbe.

În groaza care o cuprinsese, Laurel se agăță de două cuvinte.

— Superiorii... dumitale?

— Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, doamnă. Unii zic că e brațul cel mai lung al legii.

Întorcându-și calul, adăugă:

— S-ar putea, desigur, ca el nici să nu știe unde este aurul. Caz în care nu l-aș putea ajuta în nici un fel.

— Așteaptă, strigă ea.

Își apăsă palmele pe tâmple, încercând să gândească.

Cassidy se întorsese.

— Dar dacă, zise Laurel, dacă ai căpăta aurul, tot aurul. Nu numai informația, ci și aurul... ce-ai putea face pentru soțul meu?

El se uită la ea cu ochii încruntați.

— Doamnă, ştii cumva ceva ce-ar trebui să-mi spui?

Ea îi susţinu privirea:

— Răspunde-mi la întrebare!

El păru să se gândească o vreme. Lui Laurel i se păru o veşnicie.

— Întotdeauna se pot încheia târguri, spuse într-un târziu. Dacă singura modalitate de a căpăta aurul ar fi să-i acordăm amnistia lui Peach Brady, cred că ar fi foarte simplu. Vă daţi seama, desigur, că nu am putea face nimic înainte ca aurul să se afle în posesia noastră.

Laurel dădu drumul frâielor şi se îndreptă spre grămada de unelte lăsate de Seth. Îşi alese o cazma. Cassidy o urmă de-a curmezişul curţii până la un stejar cu o coroană imensă; ea ocoli stejarul şi, în partea dinspre est, măsură trei paşi de la trunchiul lui. Îi întinse cazmaua lui Cassidy.

— Sapă aici, domnule Cassidy.

— Nu, doamnă Tait. Sau ar trebui să vă spun doamna Brady?

Zâmbind, Cassidy scoase la iveală un pistol.

— Tu sapi.

Capitolul 16

Închisoarea era o clădire mare, pătrată, lipsită de pretenții, aflată la întretăierea străzilor Meeting şi Broad, ce servea şi ca sediu al poliției. În noaptea aceea, vreo treizeci-patruzeci de deținuți îi umpleau încăperile, cei mai mulți datorită beției sau pentru că îşi bătuseră nevestele. Intrarea lui Seth iscă mare agitație.

Fu băgat într-o celulă cu alți şase bărbați, dintre care doi, beți, sforăiau de zor. Ceilalți se uitau la el cu un amestec de suspiciune şi admirație plină de scepticism. Unul dintre ei, ştirb, slab ca o scândură, fără vârstă, rânji studiindu-l cu neobrăzare.

— Hei, ia uite la el.

Vocea îi era la fel de subțire ca şi trupul.

— Ce caută un spilcuit ca tine aici? Ăsta e bogat. Ia uite ce cizme are... ! Te-au prins în patul altuia, este?

— Cam aşa ceva.

Priciurile erau ocupate, podeaua la fel. Seth rămase

în picioare în fața grilajului de oțel, opunându-se tentației de a se apuca de bare.

— Cine?

Un ins solid, cu o flanelă jegoasă și pantaloni ca niște burlane se ridică în capul oaselor, întrebând în gura mare.

— Despre cin' vorbești?

— Da' nu ești atent deloc? Individu' ăsta, e clar că n-are ce căuta aci. Ia uite ce cizme...

Seth se întrebă, poate pentru ultima oară în viața lui, ce părere ar fi avut oare Colonelul dacă l-ar fi văzut acum. Ei doi trecuseră prin atâtea, făcuseră atâtea și, în ciuda faptului că fusese totdeauna conștient de faptele sale și de pedeapsa ce o merita, Seth nu crezuse, de fapt, niciodată că totul putea sfârși astfel. În spatele gratiilor. Mirosul fetid de oțel, urină și trupuri nespălate îi umplu nările. Teama se strecură ca o umbră în cercuri spiralate, crescând și scăzînd mereu, asemenea zborului unei muște leneșe, mari și negre. Nu se gândise niciodată c-o să ajungă până aici. Nici măcar o dată.

Laurel, tăcută și curată, era cale de o viață depărtare de locul acesta; ceva care ar fi putut să fie, dar nu fusese, ceva care aproape îi aparținuse, dar la care nu ajunsese, rămânând cu mâna întinsă. Își aminti de casa de pe strada Lamboll. Argint masiv pe masă și coșcuțe chinezești în dulap. Tapet jupuit și covoare tocite, generații peste generații de amintiri... Acasă. Un alt lucru care-i aparținuse prea puțin timp.

— Ia zi!

Slăbănogul, căpătând curaj, stătea aproape lipit de Seth, cu mutra în sus, să se facă observat. Pe Seth îl izbi mirosul de transpirație și alcool, dar fața nu arăta agresivitate, mai degrabă curiozitate, amestecată cu simpatie.

— Ce-o să facă ăştia cu tine, amice, acu' că te-au dibuit?

Seth privi pe coridorul lung dintre celule, până la capăt, unde o singură santinelă, în uniformă, stătea de pază.

— O să mă spânzure, cred.

Să îl spânzure... Nici la asta nu se aşteptase. Ar fi trebuit..., dar nu se aşteptase.

Tăcerea din celulă era aproape respectuoasă. Apoi individul cel gras întrebă:

— Ai făcut ceva pentru care meriți să te spânzure?

Seth se uită la peretele din față; blocuri de piatră scrijelite şi pătate de umezeală, o priveliște dezolantă. Nici o temniță medievală nu ar fi arătat aşa de deprimant.

— Nu, răspunse încet, după o vreme. Nu-mi aduc aminte să fi făcut ceva.

Apoi ridică puțin vocea.

— Sergent.

Soldatul întoarse capul, apoi se apropie precaut. Se opri la vreo zece paşi de grilaj, uitându-se bănuitor la Seth.

— Ce vrei?

— Hârtie şi toc, răspunse el, şi un martor. Trebuie să fac un testament.

Soldatul îşi îngustă ochii.

— Tu eşti ăla pe care-l caută în alt stat, nu? Ce m-ar face să cred că un proscris ca tine ar avea ceva de lăsat cuiva?

— Nu cred că are, răspunse Seth obosit.

Nu putu să se mai stăpânească şi puse mâinile pe bare, ținându-le strâns.

— Dar Seth Tait are. Întreabă-l pe şerif. Am dreptul să-mi fac testamentul. Şi vreau să-l fac aici, în Charleston. Înainte... înainte să mă trimită în vest.

Soldatul păru nehotărât.

— Bine, o să întreb. Dar nu mi se pare no...

Se întrerupse şi holbă ochii, căci barele din mâinile lui Seth alunecară brusc. Seth simţi alunecarea, dar nu avu timp să vadă despre ce era vorba, căci nu numai grilajul se mişca. Priciurile fixate pe pereţi începură să se îndoaie, podeaua tremura, iar cârligele de metal începură să scrâşnească. O mişcare bruscă îl aruncă pe Seth într-o parte, dar el se ţinu la timp de bare şi îşi reluă poziţia, în picioare, tocmai la timp pentru a-l vedea pe soldatul care, cu o expresie de uimire, se rostogolea pe podea, ca aruncat de o mână invizibilă. Scăpase puşca din mână. Aceasta alunecă spre celulă, pe podea apoi, de necrezut, porni înapoi. Oamenii ţipau. Metalul scrâşnea. În depărtare se auzi un urlet înfundat. Seth se răsuci şi îi văzu pe tovarăşii lui de celulă, cu feţele desfigurate de groază, trântiţi unul peste altul, pe podea. Vru să se depărteze de grilaj, dar pământul de sub picioare se ridică, apoi se afundă, aruncându-l înapoi. Oamenii răcneau, încercând să fugă, încercând să se târască, dar era prea târziu. Cu un zgomot înfiorător, peretele din faţă crăpă, iar în interior se prăbuşiră mormane de pietre şi mortar. Seth îşi acoperi faţa cu braţul.

Pământul era tare, înţelenit de iarbă şi rădăcini, şi se săpa greu. Pe Laurel o durea spatele, o dureau mâinile, dar continua să sape, nu pentru că pistolul lui Cassidy era îndreptat împotriva ei, ci pentru că pândea momentul, calcula distanţa, îşi aduna puterile. Nu acum, dar curând, avea să izbească cu cazmaua, luând ca ţintă mijlocul lui Cassidy sau, dacă ar fi putut, capul.

Se opri şi îşi trecu mâneca peste faţă ca să îndepărteze şuviţele slobode de păr.

— Ai mințit, spuse ea. Nu eşti de la Agenția Pinkerton. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-aş fi dat seama dacă nu m-aş fi gândit la Seth şi la ceea ce s-a întâmplat. Agenția Pinkerton nu ştie despre aur. Nici guvernul nu ştie. N-a ştiut nimeni niciodată despre el în afară de tatăl meu şi de Colonelul Ike.

Cassidy schiță un rânjet.

— Şi încă o persoană: omul de la care l-au furat. Eu eram de gardă în noaptea aceea, ştii, şi niciodată nu am uitat, nu am renunțat. Eram un simplu soldat şi, cu toate că era război, cu toate că tot trenul a fost curățat, mi-a fost prea ruşine să mă întorc şi să raportez că lăsasem doi confederați să fure aurul pentru plata trupelor. Pentru că asta am făcut, de fapt.

Tonul deveni şi mai amar.

— Au scos pistoalele la mine, m-am fâstâcit ca un idiot şi le-am dat aurul. Aveam optsprezece ani. Şi nu mi-am iertat-o niciodată. Am dezertat din armată. I-am lăsat să creadă că am murit. De atunci am mințit mereu, am mințit şi am umblat după un individ numit Colonelul Ike şi după viața pe care mi-a furat-o.

Privirea lui se opri din nou asupra ei, ca întoarsă de undeva de departe.

— Dacă merită cineva aurul acela, atunci eu sunt acela. Nu tu, nu Peach Brady; mi-am irosit viața în căutarea lui. E al meu!

Apoi zâmbi.

— Dar nu mințeam când spuneam că sunt detectiv. Trebuia să trăiesc din ceva atâta vreme cât am rătăcit în căutarea idealului, iar Pinkerton era acoperirea care îmi trebuia ca să le fac pe amândouă. Continuă să sapi.

— Este întuneric, nu văd!

Era trecut de ora nouă. Amurgul era cenuşiu şi plin de umbre. Cassidy păru încurcat, dar porunci cu asprime:

— Nu e nevoie să vezi. Sapă aşa.

— Nu este aici. Poate m-am înşelat...

— Erai foarte sigură când ai crezut că aurul o să-l scoată pe iubitul tău bandit din închisoare.

Laurel găsi momentul.

— Nu există nici un aur! suspină ea. N-a existat niciodată. A fost numai o minciună, o minciună gogonată...

Ridică cazmaua, ca pentru a o arunca de necaz şi văzu expresia de spaimă pe faţa lui Cassidy, atunci când se aplecă spre el să-l izbească. În aceeaşi clipă, el ridică pistolul şi trase.

Laurel fu aruncată la pământ şi crezu că e rănită. Un urlet prelung îi înfunda urechile. Urmă un scrâşnet îngrozitor. Copacii de deasupra se clătinau şi se răsuceau sălbatic. În momentul acela îşi dădu seama că nu e împuşcată. Cassidy căzuse şi el. Pământul se mişca.

Totul în jur dansa nebuneşte. Se ridică în genunchi, sprijinindu-se de trunchiul stejarului. Auzi în depărtare nechezatul înspăimântat al unui cal. Cassidy se ridică şi el în picioare, clătinându-se ca beat, dând din mâini să-şi găsească echilibrul. Laurel văzu pământul vălurindu-se şi umflându-se sub picioarele lui. Apoi, cu un scrâşnet îngrozitor, o fisură despică în două porţiunea care o despărţea de Cassidy. Laurel ţipă şi se lipi cu spatele de un copac. Fisura şerpui cu repeziciune. Cassidy se holba la ea, paralizat de spaimă. Încercă iar să fugă, dar era prea târziu: fisura îl înghiţi. Apoi se închise, ca şi cum n-ar fi existat vreodată, şi dispăru.

Laurel se auzea pe sine ţipând. Ţipă şi iar ţipă, până când răguşi, iar din gât nu mai ieşiră decât suspine întretăiate. Copacul de care se agăţase începu să se clatine şi o aruncă pe spate. Amuţită, îl privi cum se

apleacă într-o parte. Îşi adună fustele şi o rupse la fugă în timp ce stejarul bătrân de două sute de ani îşi smulse încet rădăcinile din pământ şi se prăbuşi cu un zgomot care-o asurzi. Laurel căzu în genunchi şi începu să se roage.

Nu-şi dădu seama cât durase totul. Un minut, o oră. O viaţă de spaimă îngrozitoare. În cele din urmă pământul se linişti. Deschise ochii. Putea să vadă distrugerile chiar şi prin întuneric, iar ceea ce nu vedea, îşi amintea. Cassidy, înghiţit de viu, îngropat pe veşnicie împreună cu aurul pe care îl căutase toată viaţa. Crăpături uriaşe şi bolovani acopereau curtea, copacii răsturnaţi, caii...

Se ridică încet în picioare, învârtindu-se în loc, încercând să se orienteze în întuneric. Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să ajungă undeva unde să fie în siguranţă, departe de Chinatree, cât mai departe...

Porni bâjbâind, împiedicându-se de crengi şi bolovani, terorizată de teama de a nu cădea într-una din fisurile acelea, de a fi înghiţită, aşa cum se întâmplase cu Cassidy. "Ziua Judecăţii", gândi ea, "este Ziua Judecăţii pentru noi toţi, asta trebuia să fie. Oh, Seth, îmi pare rău, ar fi trebuit să am încredere în tine, ar fi trebuit să cred în tine, ar fi trebuit să fiu cu tine..."

Pătrunse în tunelul cu copacii răsuciţi, prăbuşiţi, căţărându-se peste trunchiuri, zgâriindu-şi faţa şi mâinile, făcând ocoluri largi. Tunelul părea nesfârşit. N-avea să găsească niciodată drumul înapoi spre oraş în felul acesta, prin întuneric, cu toate punctele de reper răvăşite şi distruse. Trebuia să se întoarcă. Terbuia să ajungă la Seth, trebuia să-i spună...

Dedată, auzi un zgomot. Încremeni.

Un zgomot de crengi rupte. Inima i se opri. Un nechezat uşor... şi Laurel închise ochii, liniştită. Se

împletici, căutând să ajungă la locul de unde venise zgomotul. În cele din urmă reuşi să distingă, în întuneric, silueta murgului ei. Se prinse cu mâinile de trunchiul unui copac şi şopti:

— Bravo, fetiţo, bravo, frumoasa mea.

Brusc, pământul se cutremură din nou. Calul tresări şi vru să o ia la fugă, dar Laurel îl apucă de frâu şi strânse. Groaza o înţepeni; vru să ţipe, dar nu avu aer; singurul lucru pe care putea să-l facă era să se ţină de copac şi să se pregătească să moară.

Pe urmă, agitaţia încetă. Pământul rămase iarăşi neclintit. Calul tremura lângă ea; frâiele erau aşa de strâns înfăşurate pe mână, încât îi juliseră pielea. Dar era în viaţă. Îşi lipi fruntea de crupa murgului şi începu să plângă.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Seth crezu că murise şi se afla în iad. Auzea gemetele celor torturaţi şi simţea miros de flăcări şi fum. Nu vedea, şi se gândi că e din cauză că era prea întuneric sau că era orb, dar când îşi trecu mâneca peste ochi, aceasta se udă şi deveni lipicioasă. Îşi dădu seama că faţa îi era acoperită de sânge. O bucată solidă de mortar îi făcuse o tăietură în scalp; sângele curgea din belşug, iar rana îl durea îngrozitor, dar nu părea să fie mortală. Se ridică în capul oaselor, încet, îndepărtând resturile de cărămizi şi mortar care îl acopereau şi îşi pipăi braţele şi picioarele. Pe moment, avu o senzaţie alarmantă de slăbiciune, dar trecu. Încetul cu încetul, reuşi să vadă.

Noaptea era luminată de o strălucire portocalie. Aerul era încărcat de fum şi praf. Treptat, îşi dădu seama că nu închisoarea era în flăcări, ci lumea de afară... o lume care se vedea clar prin zidul exterior, prăbuşit. Încercă să se îndepărteze de locul acela, târându-se

peste dărâmăturile care pe alocuri ajungeau până la brâu. La un moment dat se împiedică de un corp. Seth crezu că deținutul e mort, dar auzi un geamăt. Omul se zbătea să se ridice. Era individul solid care vorbise cu el mai devreme. Era amețit, dar nu rănit. Seth îl ajută şi rămase pe loc, urmărindu-l pe celălalt cum se strecoară afară prin zidul prăbuşit. Lumea de afară, era, fără îndoială, la fel de răvăşită ca şi cea dinăuntru.

Seth mai zări încă trei tovarăşi de celulă. Ceilalți fie scăpaseră deja, fie erau îngropați fără speranță sub dărâmături. Auzea țipete din alte laturi ale clădirii şi, de undeva din exterior, aproape patetic şi ciudat, dangănul clopotelor maşinilor de pompieri. Ezită un moment, apoi făcu eforturi uriaşe să treacă peste peretele de dinaintea sa, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea şi să-şi limpezească mintea. Laurel. Trebuia să o găsească pe Laurel. Miss Sophie, Caroline... lumea înnebunise. Oamenii țipau; se auzeau strigăte de ajutor, gemete de agonie. În cele din urmă se întoarse, intrând înapoi în clădire.

Uşa celulei abia se ținea în balamale. O deschise cu uşurință. Un capăt al coridorului era blocat, dar celălalt avea o gaură în peretele de piatră, destul de mare să poată trece şi o trăsură. Seth se cățără prin gaura aceea şi dădu peste un haos şi mai mare.

O altă celulă largă era plină cu deținuți. Aceştia nu fuseseră atât de norocoşi. Unii erau prinşi sub priciuri şi dărâmături, alții se răniseră din cauza panicii. Se izbeau de grilaje, se agățau de ferestre. Strigau disperați după Seth şi îşi întindeau mâinile printre bare, agățându-se de hainele lui. Seth se smulse şi trecu grăbit mai departe. Auzi un geamăt înăbuşit. Se îndreptă într-acolo. Un bărbat zăcea într-o parte, pe podea, pe jumătate îngropat sub bârna de susținere a uşii, care separa celulele

barăcii. Seth îngenunche şi el.

Era şeriful Henderson.

Faţa îi era pământie şi schimonosită de durere, dar ochii clipiră a recunoaştere când îl zări pe Seth.

— În buzunar, şopti el. Cheile de la celule. Ia-le.

Seth calculă cum ar putea ridica bârna care îl ţintuia.

— Nu!

Henderson îl apucă de braţ.

— Ascultă! Clădirea se poate prăbuşi în orice clipă. Toţi deţinuţii... înăuntru. Ia... blestematele de chei!

Seth ezită, apoi pământul începu să se mişte din nou. Se aplecă asupra lui Henderson, protejându-l cu trupul său de bucăţelele de mortar ce se prăvăleau din tavan. Bârnele de susţinere scârţâiau ameninţător. Convulsiile pământului încetară, dar urletele de groază ale deţinuţilor crescură în intensitate. Seth mai privi odată spre Henderson, apoi îl căută prin buzunare până dădu peste chei. Se repezi să deschidă uşile celulelor.

Nu ştia câţi deţinuţi aveau să supravieţuiască învălmăşelii şi goanei spre libertate. Nu ştia nici dacă vreunul dintre ei avea să supravieţuiască dacă pământul se cutremura din nou, dacă pereţii aveau să se năruiască înainte ca ei să apuce să iasă. Se luptă cu valul de oameni, croindu-şi drum înapoi către Henderson.

Şeriful rămase surprins.

— Eşti... eşti nebun, omule. Ieşi afară de-aici.

Seth se propti cu spatele în bârnă, gata s-o ridice.

— Picioarele. Poţi să le mişti?

— Nu fi prost, omule. Un nou cutremur ar putea dărâma clădirea. Ieşi afară cât mai ai o şansă.

Seth îşi încordă muşchii şi, cu toată puterea lui, ridică puţin traversa. Greutatea îl strivea. Şeriful se strădui să se elibereze.

— Grăbeşte-te! Nu pot...

Simţea că-i pocneşte capul. Îşi îndoi eforturile.

— Am scăpat! îl auzi pe şerif. Abia atunci lăsă bârna să cadă.

Şeriful se ridică în picioare cu mare greutate. Se rezemă de tocul uşii, lângă Seth, amândoi gâfâind. În cele din urmă, Henderson ridică fruntea. Privi lung în ochii lui Seth. Apoi rosti:

— Să ieşim de aici!

Laurel se trezi în zgomotul unor sunete furioase şi, pentru o clipă, crezu că a murit şi că raiul era populat cu veverițe limbute. Deschise încet ochii şi văzu, pe un copac răsturnat peste alți doi, trei veverițe cenuşii ce-şi împărtăşeau, evident, neplăcerea cu privire la aspectul peisajului. Laurel se strădui să se ridice. Fiecare os al trupului o durea.Veverițele, alarmate de mişcarea neaşteptată, țâşniră în tufişuri, vociferând într-una. Laurel privi în jur, înmărmurită. Copacii erau smulşi din rădăcini şi răsturnați, bucăți de stâncă fuseseră scuipate din măruntaiele pământului şi zăceau în grămezi dezordonate, totul arătând de parcă lumea fusese răsturnată cu susul în jos. Fu surprinsă — aproape neîncrezătoare — să constate că încă era în viață.

Fragmente din noaptea trecută îi năvăliră în minte. Păreau coşmarul altcuiva. În cele din urmă încălecă şi porni la drum, cu groază ca, nu cumva, calul să calce în vreo groapă proaspăt apărută şi s-o azvârle, sau să-şi rupă un picior, iar ea să fie obligată să o părăsească, lăsând-o să sufere. Noaptea fusese neagră ca smoala, înspăimântător de tăcută, cu excepția dăților când pământul se cutremura din nou. Atunci ea cădea de pe cal, izbindu-se de bolovani şi de crengi. Nu ştia cum se întâmplase, dar pierduse direcția. Apoi îşi aminti cum,

după un nou cutremur, îşi acoperise capul cu mâinile şi o strânsese ghem, hotărâtă să nu mai facă nici măcar un pas... şi rămăsese acolo aşa, prăbuşită în somn, întreaga noapte.

Îi era sete, iar trupul o durea. Gâtul îi era aspru, capul îi zvâcnea, dar era în viaţă. Auzi clinchetul zăbalei şi îşi văzu calul în picioare, nu departe, păscând. Iar drumul, răscolit şi crăpat, înţesat de crengi, de rădăcini ieşite din pământ şi plin de bolovani, dar totuşi drum, se afla la mai puţin de o sută de paşi distanţă.

Trebuia să se întoarcă în Charleston. Aici, dimineaţa era atât de senină şi liniştită încât, dacă ar fi închis ochii, ar fi putut crede că nu s-a întâmplat nimic. Păsărelele se apucaseră deja să-şi construiască alte cuiburi, veveriţele umblau după hrană. Oare Charlestonul supravieţuise? Caroline, Sophie... Seth. Ce se întâmplase oare cu Seth? "Oh, Doamne, fă ca Seth să fie bine!", se rugă. Caroline şi Sophie oare cum se descurcaseră, cine avusese grijă de ele? Cât de speriate trebuiau să fie. Trebuia să ajungă la ele şi, mai ales, trebuia să-l găsească pe Seth.

Cu un efort dureros ai muşchilor înţepeniţi, Laurel încălecă, îndemnând calul la pas.

— Haide, fetiţo, mergem acasă... dacă o să mai găsim vreo casă.

Capitolul 17

Laurel ajunse în oraş după-amiaza, târziu. Pretutindeni în jur vedea numai distrugeri şi suferinţă — case ale căror hornuri se prăvăliseră în stradă, trotuare umflate şi crăpate. Familii întregi instalate în aer liber, încercând să acopere cu prelate şi pături puţinele lucruri pe care le putuseră salva. Peste tot zgomote, confuzie şi suferinţă, în urma cărora avea să vină cu siguranţă moartea, boala şi mizeria. Parcă ar fi fost o imagine biblică, reflectă Laurel îngrozită, în timp ce calul ei se împletica peste dărâmături. Se gândi la nenorocirile care loviseră Charlestonul, mai întâi războiul, apoi ciclonul din '85 şi acum...

Se opri de două ori să bea apă şi să adape calul. La a doua casă din oraş, un bătrân insistă să-i dea ceva de mâncare — un colţ de pâine şi o bucată de şuncă. Încercă să-l refuze.

— În situaţii ca acestea, spuse el, ceea ce e al meu

e şi al vecinului. Este singura modalitate de a răzbi prin greutăţi.

Mâncă lacomă, recunoscătoare pentru prima hrană pe care o înghiţea după aproape douăzeci şi patru de ore. Omul îi zâmbi şi îi recomandă să nu se grăbească; casa pe care o căuta era poate în picioare, sau poate se prăbuşise; graba nu avea să schimbe nimic.

Când îl întrebă dacă auzise ceva despre locuinţele de pe Broad şi Meeting, el scutură din cap.

— Nu ştiu. Veştile circulă încet. Am auzit numai că e rău peste tot. Cu toţii vom dormi în stradă la noapte, locul cel mai sigur, dacă pământul începe să se cutremure din nou.

— Deie Domnul să se fi terminat, rosti ea îngrijorată. Sigur s-a terminat.

— Asta numai Dumnezeu o ştie, dar, orice ar fi, vom supravieţui. Charlestonul supravieţuieşte totdeauna, Miss. Ştii asta?

Laurel încuviinţă şi încălecă, îndreptându-se spre strada Meeting.

Bătrânul avea dreptate. Charlestonul reuşise mereu să supravieţuiască, dar cu ce preţ? Ce se întâmplase cu cei pe care îi iubea, care aveau nevoie ca ea să le poarte de grijă? Şi Seth... Erau lucruri pe care nu i le spusese şi pe care ţinea neapărat să i le spună. Se întâmplaseră prea multe de când se trezise în braţele lui cu o zi înainte, de când crezuse că ce era mai greu trecuse. Dar chiar şi în momentul în care îl duseseră de lângă ea, chiar şi atunci când Cassidy ţinea pistolul îndreptat asupra ei, obligând-o să sape după aurul care nu adusese decât necazuri şi rele din momentul când fusese luat, chiar şi atunci, avusese convingerea că o să-l vadă din nou. Acum...

Cu cât pătrundea mai adânc în inima oraşului, cu

atât distrugerile erau mai înspăimântătoare. Casele înghesuite se prăbuşiseră una peste alta; gardurile grădinilor şi hornurile căzute blocau străzile, aşa încât Laurel trebui să ocolească prin curţi şi pe alei laterale, rătăcindu-se adesea, irosind timp preţios în încercarea de a găsi o stradă cunoscută care să o ducă spre casă. Turnurile bisericii zăceau sfărâmate în stradă, vitraliile erau făcute zob, strălucind ca nişte bijuterii prin praf, în lumina târzie a după-amiezii. Unul din clopotele mari ale bisericii era sfărâmat în stradă, o cruce ruptă zăcea pe pământ.

Palatul de larnă de pe strada Meeting era încă în picioare, deşi porticul său de marmură se făcuse bucăţi. Clădirea, concepută ca un templu grec, era pentru Laurel simbolul a ceea ce fusese totdeauna Charlestonul; soarele reflectat în colonadele palatului îi insuflă speranţa că avea să-şi găsească familia şi casa tefere. Biserica St. Michael nu părea afectată, asta îi ridică iar moralul. Bătrânul avusese dreptate. Charlestonul supravieţuia; avea să răzbată.

Puţin mai încolo de întretăierea străzilor Broad şi Meeting coborî de pe cal, fiind nevoită să-l ducă de căpăstru prin mulţimea agitată. Străzile erau pline: poliţişti, muncitori, pompieri şi un fel de gărzi patriotice, ţipau cu toţii, strigau, dădeau ordine. Primăria şi Judecătoria păreau să fi suferit avarii uşoare.

Tremurînd toată, grăbi pasul către Main Station, unde se afla sediul poliţiei şi puşcăria, acolo unde ar fi trebuit să fie dus Seth, dacă reuşise să ajungă până acolo. Nu ştia dacă să spere că este teafăr sau să spere că evadase. Când văzu în ce stare se afla clădirea, îngrozită, ştiu exact ce să spere.

Blocurile mari de granit din care era construită închisoarea cedaseră, iar pereţii aveau găuri mari, de

parcă în ei se trăsese cu tunul. Ferestrele erau sparte, acoperişul atârna într-o parte...

— Oh, Doamne! şopti ea. Seth... Oare e posibil să fi supravieţuit cineva aici? Oare mai era cineva înăuntru? Se lăsă să alunece de pe cal şi se îndreptă spre clădire.

Soldatul care păzea ruinele îi ieşi în cale şi o opri.

— Îmi pare rău, nu e voie. Nu puteţi intra.

— Dar... dar soţul meu era acolo, în închisoare.

Laurel îşi aruncă privirea peste umărul lui.

— Trebuie să-l văd.

El scutură din cap.

— N-o să-l găsiţi acolo, doamnă. Închisoarea a fost evacuată.

— Evacuată? Speranţa renăscu. Atunci oamenii aflaţi înăuntru... sunt teferi? Unde s-au dus?

O privi cu tristeţe şi milă. Avea faţa înnegrită, privirea obosită, părul cărunt murdar. Mirosea a transpiraţie şi a fum, iar uniforma îi era murdară şi ruptă. Dar nu uitase rolul pe care îl avea: era în serviciul oamenilor.

— Trebuie să vă spun, doamnă, spuse, că unii prizonieri au murit. Dar cred că cei mai mulţi au scăpat.

Laurel simţi cum îşi pierde controlul.

— Ştii cumva... cine a supravieţuit?

— Nu, doamnă, habar nu avem. Cel puţin până acum. Sunt sigur că dacă vă întoarceţi peste o zi sau două...

Lui Laurel i se înmuiară brusc genunchii. Se clătină. Soldatul se repezi spre ea şi o prinse de braţ.

— Vă simţiţi bine, doamnă? Vă simţiţi slăbită? Poate ar fi mai bine să vă aşezaţi.

— Nu, şopti. Nu! repetă cu mai multă putere.

Se rezemă de braţul lui o clipă, apoi îşi reveni.

— Mulţumesc, mă simt bine.

Trase aer în piept.

— Unde este şeriful, aş putea să-l văd?

— Coordonează operaţiunile poliţiei, doamnă. Nu l-am văzut de aseară.

— Atunci e teafăr?

— Da, doamnă, deşi am auzit că era cât pe-aici să moară...

Soldatul tăcu, de parcă s-ar fi gândit la detaliile întâmplării, apoi îşi drese vocea:

— Sunteţi sigură că nu vreţi să vă aduc nişte apă? Sunteţi foarte palidă.

— Nu, nu, mă simt bine.

Trase iar aer în piept.

— Trebuie să mă duc acasă...

Strânse apoi din dinţi şi îşi adună puterile.

— ...dacă mai am o casă. Aţi auzit ceva despre strada Lamboll?

— Nu, nu am auzit. Dar nu puteţi trece pe strada Broad.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat acolo?

— La sediul ziarelor *News* şi *Courier*, cutremurul a dislocat câteva blocuri de granit. Acestea s-au rostogolit pe trotuar, apoi în stradă... au spart conductele de apă. Strada este inundată. S-au apucat s-o degajeze azi-dimineaţă.

— Mulţumesc, spuse ea sfârşită, şi se întoarse să plece.

Străzile erau prea aglomerate pentru a merge călare.

Cu pas tot mai şovăitor şi inimă secată, Laurel o luă pe strada Lodson. Pretutindeni în jurul ei, grădinile erau distruse, porţile şi gardurile de metal contorsionate. Trecea pe lângă oameni care priveau încremeniţi casele distruse, pe lângă femei plângând, pe lângă bătrâni cu

minţile rătăcite.

Mergea tot mai încet, îngrozită de ceea ce ar putea găsi. Seth... Seth era mort, poate, mort în timpul cutremurului. Sophie şi Caroline — poate moarte şi ele. Cum avea să supravieţuiască dacă i-ar pierde pe toţi? Cum ar fi putut?

La colţul străzii se opri, suspinând uşurată. Casa era în picioare, cu toate că hornurile se prăbuşiseră, ferestrele erau sparte, iar veranda atârna într-o parte... ca şi cum o mână uriaşă o măturase cu palma, dar stătea în picioare. Aruncând căpăstrul din mână, se repezi spre casă.

Când să deschidă poarta, un vecin se apropie de ea, oprind-o.

— Nu intraţi acolo Miss Laurel, strigă el. S-ar putea să fie periculos. Pompierii au spus să nu intrăm în case decât însoţiţi de un pompier.

— Dar mătuşa Sophie şi Caroline...

— Sunt bine, dar erau îngrijorate de moarte pentru tine. Sunt amândouă la Battery.

— La Battery?

Inima începu să-i bată din nou. Erau în viaţă.

— Acolo au fost instalate corturile salvării. Le găseşti acolo.

— Trebuie să fie copleşite de spaimă, spuse grăbită Laurel. Trebuie să ajung la ele.

— Miss Laurel, nu-i nevoie să luaţi calul. O parte din grajdul nostru e încă în picioare, o să-l duc acolo, alături de ai noştri.

Laurel îi dădu căpăstrul şi abia în ultima clipă îşi aminti să mulţumească. Îşi strânse poalele rochiei şi porni în grabă spre Battery.

Nu poate fi adevărat, gândi ea, imediat ce ajunse acolo. Părea un circ sau un carnaval, numai că în loc de

voie bună domnea o activitate febrilă. Un oraş de corturi... Fuseseră instalate de-a lungul falezei şi sute... nu, mii de oameni se agitau încolo şi încoace cu treburi, ori rătăcind în căutarea a ceva, sau a cuiva.

Laurel nu ştia de unde să înceapă. Îşi croi drum aproape orbeşte prin mulţime, studiind fiecare faţă întâlnită, cu speranţa de a observa pe cineva cunoscut, căutând mai ales o faţă anume. Când simţi o mână grea pe umăr se răsuci, aproape sufocată de emoţie.

— Miss Laurel, mă bucur că eşti teafără.

— Colonele Boatwright!

Îi venea să plângă.

— Caroline... mătuşa Sophie? Le-ai...

— Sunt bine, spuse el, foarte bine. Le găseşti acolo, la bucătărie. Cortul acela mare, alb, cu steag albastru.

— Slavă Domnului! oftă.

— Sigur, au fost nebune de îngrijorare pentru tine, adăugă el. Voiau să organizez o echipă de salvare, lucru imposibil, căci ne-ar trebui echipe de salvare pentru jumătate din populaţia Charlestonului.

Se întristă o clipă, apoi alungă gândurile rele. Arătă spre o panglică prinsă în piept.

— Fac parte din gărzile patriotice. Veghem la respectarea legii şi a ordinii, împiedicăm jafurile, ajutăm copiii rătăciţi. Ai putea să-l rogi pe soţul dumitale să ne dea o mână de ajutor. Pare descurcăreţ.

Durerea care îi înţepă inima i se citi probabil pe figură, pentru că, imediat, colonelul Boatwright bătu în retragere.

— Miss Laurel, îmi pare rău. Nu este... ?

Scutură din cap, negând violent, străduindu-se să-şi învingă slăbiciunea.

— Eu... nu reuşesc să dau de el. Tocmai îl căutam.

Aveți pe aici o listă cu dispăruții? Mă tem...

Ochii i se umplură de lacrimi, lacrimi de teamă, de epuizare, de durere, pe care nu şi le putu opri.

— Cred că tocmai se întocmeşte una la primărie, răspunse el plin de compasiune. Eu am treabă în partea aceea şi dacă aflu ceva îți spun. Acum du-te la bucătărie şi mănâncă ceva. Te găsesc eu, şi, Miss Laurel, nu-ți face griji. Domnul Tait o să fie bine.

Laurel încuviință din cap şi se îndepărtă. Cum ar putea să fie bine? Cum ar putea cineva să fie bine după toate acestea?

Bucătăria era un cort uriaş, cu o masă aşezată în uşa de la intrare. În picioare, printre alte femei, se afla Sophie, împărțind castroane cu supă supraviețuitorilor. Laurel rămase locului o clipă, uitându-se la ea. Sophie era îmbrăcată cu una dintre cele mai bune rochii ale ei. Îşi aminti că în seara precedentă fusese slujbă la biserică şi, în timpul cutremurului Sophie şi Caroline se aflaseră în drum către casă. Rochia era prăfuită şi pătată, dar asta nu părea să o preocupe deloc pe Sophie. Împărțea cu multă hărnicie hrana, adresând cuvinte de îmbărbătare fiecărei persoane care ajungea în dreptul ei. Dar pe Laurel o şocă cel mai tare ceea ce purta Sophie pe cap. Un colț de pânză albă îi înfăşura creştetul ca un fel de turban, aşa cum purtau servitoarele şi femeile de rând la munca câmpului. Era o privelişte uimitoare — mătuşa ei, cea fragilă şi prostuță, aplecată deasupra unei oale cu supă, servind lumea. Dar şi mai uimitor era că arăta mult mai tânără.

Sophie ridică ochii şi o zări pe Laurel.

— Slavă Domnului! strigă ea. Slavă Domnului! Miss Boatwright, veniți aici o clipă, trebuie să vorbesc cu nepoata mea.

Sophie ocoli masa şi o luă pe Laurel în brațe.

— Oh, Doamne, am crezut că ai murit. Am fost aşa de îngrijorate. Când ne-a spus Peter că te-a lăsat la Chinatree, ne-am temut îngrozitor pentru viaţa ta. Am încercat să-i conving pe cei de la poliţie să meargă după tine, dar au spus că au prea mult de lucru aici. Oh, fetiţa mea!...

O îmbrăţişă din nou, plângând.

— Sunt bine. Sunt bine...

Laurel o îmbrăţişă la rândul ei. Lacrimi fierbinţi îi inundară ochii.

— Am fost îngrijorată pentru tine.

— Pentru mine?

Sophie părea mirată. Lacrimile i se uscară pe dată.

— Asta-i bună, fetiţo, de ce să fii îngrijorată pentru mine? Dacă există cineva care să se comporte bine în situaţii de criză, atunci acel cineva se numeşte Sophie Sinclair.

Laurel era prea uimită ca să răspundă.

— Dumnezeu a avut grijă de noi azi-noapte, continuă Sophie. Tocmai plecasem de la biserică, ştii, ne dusesem să ne rugăm pentru tine şi Seth, pe urmă pământul a început să se cutremure. Ne-am repezit înapoi în sanctuar şi ne-am aruncat pe podea. Oh, am crezut că o să mor de inimă! Dar pereţii au rezistat. Geamurile s-au făcut ţăndări, iar candelabrul a căzut. Ei bine, nu am văzut niciodată aşa ceva.

Sophie se opri să se gândească.

— Nici în timpul bombardamentului, sau în timpul ciclonului. A fost cea mai grozavă aventură din viaţa mea, spuse aproape cu mândrie. Pe urmă, după ce au trecut şi celelalte cutremure, am venit direct încoace; am stat treze toată noaptea, adăugă ea. Azi-dimineaţă, am început să organizăm treaba. Cei care au putut intra în case au adus mâncare, vase şi cearşafuri...

— Ai fost acasă?

În momentul acela Sophie îşi recăpătă vârsta.

— Mi-a fost frică, recunoscu ea.

— Totul este bine, se repezi să o liniştească Laurel. A căzut hornul şi s-au spart geamurile, dar în rest e bine.

— Unde e Caroline? întrebă Laurel. Este aici?

— Nu, e acolo, la spital...

— La spitalul Roper? E rănită?

— Nu la Roper, explică Sophie. Cutremurul a afectat spitalul destul de rău, aşa că toţi pacienţii au fost evacuaţi. Nu, avem un cort drept spital. Caroline este acolo... şi îi merge bine.

Apoi chicoti:

— Ai fi surprinsă de cât de bine îi merge... Am crezut că domnul Tait este cu tine. S-a alăturat gărzilor patriotice? De ce te-a lăsat să umbli singură?

Laurel nu ştia dacă să se simtă liniştită sau neliniştită pentru faptul că nimeni nu îl văzuse pe Seth. Dacă scăpase din închisoare ar fi fost o prostie să rămână în Charleston; ar fi putut de mult să fie liber. Dar, oh, Doamne, fă să fi rămas aici. Să-l mai văd măcar o dată...

Înghiţi nodul din gât şi se strădui să nu o lase pe mătuşa ei să-i ghicească temerile.

— Nu... nu ştiu unde este. Ne-am pierdut unul de altul.

Mătuşa ei o bătu uşurel pe mână.

— Ei, acum rămâi aici, cu mine, iubito. Ştiu că el nu ar vrea să te ştie rătăcind prin nebunia asta de pe străzi. Bărbaţii au destule pe cap şi fără grija femeilor lor.

— Eu... trebuie să o văd pe Caroline. Numai să mă asigur că e bine, spuse Laurel...

O voce cunoscută strigă:

— Miss Sophie, avem nevoie de dumneata. Cineva

trebuie să-mi spună dacă afurisiții aceştia de biscuiți sunt făcuți sau nu.

Laurel şi Sophie se întoarseră amândouă să vadă un cap blond-roşcat ivindu-se dintr-un fald al cortului.

— Miss Elsie?

Lui Laurel nu-i venea să creadă. Îi trebuiră câteva clipe să o recunoască pe matroană, fără machiajul ei strident.

— Ei, Miss Laurel, sau ar trebui să-ți spun doamna Tait? Rânji. Cutremurele te fac să te trezeşti în acelaşi pat cu tot felul de persoane.

Sophie se holbă la nepoata ei.

— O cunoşti?

— Întâmplător, răspunse Laurel evaziv. Ce caută aici?

— Vin imediat, Miss Elsie. Sophie îi făcu cu mâna, apoi îi şopti lui Laurel: A donat o grămadă de mâncare... şi aproape toate cearşafurile pentru spital, iar ea şi... "prietenele" ei s-au oferit să facă de serviciu la bucătărie.

Sophie ridică o mână ca pentru a se apăra:

— Cum puteam să nu acceptăm, într-o situație disperată ca aceasta?

— Miss Sophie!, strigă vocea, mai poruncitor de data aceasta.

— Trebuie să mă duc, spuse Sophie. Cele de la bucătărie nu deosebesc pudra de făină. Sunt singura care le poate spune ce să facă. Dă fuga, Laurel, să o vezi pe Caro.

Mai nedumerită ca oric|nd, Laurel porni către cortul-spital. Dacă Seth era rănit, ar fi putut fi acolo.

— Caroline Sinclair? întrebă pe o soră cu fața trasă de oboseală, care tocmai ieşea din cort. Este aici?

— Este cu doctorul Broussard, răspunse sora. Doctorul are un cabinet improvizat acolo, în spate.

Porni grăbită către cabinetul doctorului. Ajunse exact în momentul în care acesta discuta ceva cu Caroline.

— Hei, Miss Laurel, exclamă el. Tocmai îi spuneam verişoarei dumitale că are nevoie de puțină odihnă, dar ea refuză să se oprească din lucru.

Când o văzu pe Laurel, Caroline se lumină la față. Cele două se repeziră una spre alta şi se îmbrățişară strâns.

— Aş vrea să o pot angaja pe verişoara dumitale să lucreze pentru mine, Miss Laurel, spuse doctorul. Are talent pentru munca de soră.

— Pentru că ştiu ce înseamnă să fi bolnav, rosti Caroline cu timiditate, desprinzându-se cam fără voie din brațele lui Laurel.

— E vorba de mai mult, replică Broussard.

Îşi scoase ceasul din buzunar.

— Sunt aici de azi-noapte, de la miezul nopții. Cred că o să merg să-mi caut soția şi copilul, să luăm masa împreună, asta dacă Miss Sophie mai are ceva de mâncare.

— Mai are, îl asigură Laurel.

— Atunci, doamnelor, vă spun la revedere... Şi, Miss Caroline, mai stai din când în când jos.

— Dar nu înainte de a fierbe cearşafurile, răspunse Caroline.

Doctorul le făcu cu mâna şi scutură nemulțumit din cap.

— Tu răspunzi.

Laurel o apucă pe Caroline de umeri şi o studie de la distanța brațelor. Remarcă cearcănele de sub ochii ei.

— Draga mea, arăți aşa de obosită. Trebuie să te aşezi puțin.

— Mă simt bine. Mă simt grozav. Am foarte multă

energie, Laurel, pentru că sunt foarte multe de făcut. Chiar acum trebuie să fac rost de nişte căldări pentru făcut săpun... ca aceea pe care o foloseşte Lacey. Trebuie să punem apă la încălzit şi să ne apucăm de spălatul cearşafurilor şi prosoapelor murdare. Trebuie să fie perfect sterile, iar surorile... ştii, sunt ocupate cu pacienţii. Şi eu am atâtea pe cap...

— Sunt nespus de bucuroasă să te văd, Caroline. Am fost îngrijorată pentru tine!

— Ei bine, eu mă simt grozav. Dar uită-te la tine!... Cred că ai nevoie de puţină odihnă. Ai mâncat? Nu, m-am gândit eu că nu.

Luând-o de mână, Caroline dădu la o parte un cearşaf folosit drept perdea şi o împinse pe verişoara ei înainte.

— Intră aici. Te ajut să te cureţi puţin, apoi trimitem pe cineva să-ţi aducă ceva de mâncare...

Docilă, Laurel se aşeză şi o lăsă pe Caroline să o şteargă cu un burete pe faţă şi pe mâini.

— Ei bine, unde este domnul Tait? întrebă Caroline. Probabil ajută voluntarii?

Laurel înghiţi în sec.

— Nu ştiu, ne-am despărţit la Chinatree, l-am tot căutat de atunci. S-ar putea să fie rănit, sau, cine ştie...

Părerea de rău întunecă ochii lui Caroline, dar fu repede înlocuită de încurajare.

— Ei bine, aici nu este, spuse. Am o listă cu toţi pacienţii: nu se află printre ei. Dar sunt sigură că domnul Tait e bine. Probabil e groaznic de îngrijorat din cauza ta.

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi.

— Nu ştiu... Oh, Caro, mi-e aşa de frică!

Caroline o cuprinse pe verişoara ei în braţe, apropiindu-i capul de umărul ei.

— Haide, Laurel, te porţi ca o caraghioasă. Sunt

sigură că domnul Tait ştie să-şi poarte de grijă. S-ar supăra foarte tare să afle că tu îți faci probleme. Ştiu că îl iubeşti, draga mea, şi că îțl este frică, dar dacă o să te îmbolnăveşti nu o să obții nimic. El te iubeşte şi o să vină după tine imediat ce o să poată.

Laurel îşi ridică ochii înroşiți de plâns.

— Mă iubeşte... chiar crezi... ?

— Sigur că te iubeşte. Mi-am dat seama din momentul în care a pus piciorul în salon la noi. Îl iubeai şi tu tot de atunci. Eşti prea încăpățânată să recunoşti, după cum nu vrei să recunoşti cât de mult îl iubeşti.

— Îl iubesc cu adevărat, murmură Laurel, dar poate că acum este prea târziu să i-o spun.

— Te rog să încetezi imediat. Încetează cu vorbele acestea, Laurel. Gândindu-te la ce poate fi mai rău nu rezolvi nimic. Trebuie să sperăm că totul o să fie bine.

Caroline se ridică în picioare şi pocni din palme, privind în jos spre Laurel.

— Acum, dacă nu ai de gând să te duci să mănânci ceva, trebui să te apuci de treabă şi să-mi dai o mână de ajutor.

— Cum doreşti, răspunse Laurel supusă.

Se uitară una la alta şi îşi zâmbiră.

— Ştiu, este un miracol, nu-i aşa? Eu, să am grijă de tine şi de toți oamenii aceştia din spital şi... şi de Peter.

— Peter!

Încremenită, Laurel îşi dădu seama că nici nu se gândise să întrebe de Peter.

— Peter e bine?

— Acum, da. Oh, Laurel, a fost îngrozitor. Ajuta la evacuarea spitalului. O bucată de perete s-a prăbuşit peste el şi l-a prins dedesubt. Cineva l-a scos de acolo.

— Cât de grav a fost rănit?

— Are un braț și câteva coaste fracturate, dar se va face bine. Însă când am văzut cum îl aduceau pe targă, atât de palid... multe lucruri s-au limpezit pentru mine, Laurel. A trebuit să se întâmple multe lucruri, dar acum îmi dau seama ce este important și ce nu. Tu, mama, Peter... și domnul Tait, bineînțeles. Voi sunteți ceea ce este mai important în viața mea. Sunteți familia mea.

Ochii lui Laurel se umplură din nou de lacrimi, dar se străduí să zâmbească.

— Tu nu ai nevoie de mine, Caro. Întotdeauna am crezut altfel, dar cred că te-ai descurca mai bine fără mine. Și sunt foarte mândră de tine.

Caroline se intimidă.

— Soțul tău... domnul Tait, mi-a spus cam aceleași vorbe cândva. Nu l-am înțeles atunci, dar acum înțeleg.

Prinse brațul lui Laurel.

— Vrei să-i facem o vizită lui Peter? Nu mi-a spus ce s-a întâmplat ieri la Chinatree și cred că nici nu vreau să știu; dar știu că își ieșise din minți de grijă. Se învinuia că te-a lăsat singură. Te rog, vino, Laurel. Ar însemna mult pentru el.

Drumul printre paturile înșirate în cort dură foarte mult, pentru că toată lumea părea să aibă un cuvânt de spus Carolinei, iar ea se oprea să întoarcă saluturile sau să îndeplinească dorințele fiecăruia.

— Bună, Miss Caroline.

— Ați trimis vorbă soției mele?

— Vă rog... puțină apă...

— Plec, acum, Miss Caroline. Mulțumesc...

Peter se afla în aripa rezervată celor cu răni mai ușoare. Targa lui se afla pe pământ — paturile fiind rezervate pentru cei mai grav răniți — și stătea în capul oaselor, rezemat de perete. Fața îi era acoperită de zgârieturi și arsuri. Brațul bandajat era prins cu o fașă pe

după gât. Arăta palid şi extenuat, dar când o zări pe Laurel ochii i se luminară.

— Laurel!

Întinse o mână spre ea.

— Slavă Domnului... Nici nu pot să-ţi spun... Slavă Domnului!

O strânse energic de mână şi privi spre Caro.

— Eşti o soră nemaipomenită.

Caroline îngenunche lângă el, zâmbind, şi îi mângâie fruntea cu o tandreţe care nu putea înşela pe nimeni — era mângâierea unei femei îndrăgostite.

— Ştiam eu că revederea va fi cea mai bună doctorie pentru tine.

Peter îi zâmbi.

— Îmi luasem deja doctoria.

Caroline se îmbujoră şi se ridică.

— Eu am o grămadă de treabă. Peter, nu te obosi. Laurel, îl las în grija ta.

Laurel se aşeză lângă el. Amândoi o urmăriră pe Caroline îndepărtându-se.

— E grozavă, nu-i aşa?

— Da, este. Mai grozavă decât ar fi crezut ea însăşi.

— O iubesc, Laurel, şi de data asta o să cădem de acord.

— Cred că aşa va fi, spuse străduindu-se să zâmbească.

— Laurel, murmură el înăbuşit, o să mă poţi ierta vreodată?

— Poate ar fi mai bine să nu discutăm despre ziua de ieri. A trecut atâta vreme de atunci. O viaţă de om.

Încercă să-şi retragă mâna din mâna lui, dar el o strânse şi mai tare.

— Trebuie să vorbesc despre ieri. Singurul lucru de

care mi-a fost teamă, din momentul în care a început cutremurul, a fost că poate am să mor sau... sau o să mori tu, înainte să pot să-ți spun... ce greşeală îngrozitoare am făcut! Laurel, am crezut că procedez cum trebuie. Acum îmi dau seama că voiam să-l îndepărtez pe Tait, numai pentru că tu, Caro şi Miss Sophie îi acordați atâta atenție. De parcă prăbuşirea lui m-ar fi ajutat pe mine să mă ridic. Pentru că el era atât de diferit, şi diferența aceea mă speria într-un fel. Aseară mi-am dat seama ce mult m-am înşelat.

O strânse încă o dată de mână, obligând-o să se uite la el.

— Seth Tait, zise apoi, a fost unul dintre bărbații care au ridicat peretele acela de pe mine.

Lui Laurel i se tăie respirația. Îşi duse mâna la gură dar, înainte să spună ceva, el continuă.

— N-a făcut-o numai pentru mine. A ajutat o mulțime de oameni. Şeriful Henderson a spus că a fost cel mai de nădejde voluntar din noaptea trecută; are darul de a se face ascultat, de a pune lucrurile în mişcare...

— Unde este, Peter? îngăimă Laurel. Am crezut că a murit! Oh, te rog, dacă ştii...

El clătină încet din cap.

— Te căuta pe tine, Laurel. A pornit spre marginea oraşului. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el după aceea. A zis... mi-a spus că dacă nu... dacă te văd înaintea lui, să-ți spun că... te iubeşte.

Laurel respira cu dificultate. Trăia! La un moment dat, seara trecută, trăia şi o iubea.

— Peter, spuse ridicându-se în picioare, trebuie să-l găsesc.

— Înțeleg. Te-aş ajuta şi eu dacă aş putea.

Ea reuşi să schițeze un zâmbet.

— Ştiu... Mulţumesc.

Porni grăbită.

— Doamnă! Doamnă! se auzi strigată.

Întoarse capul şi tresări văzându-l pe soldatul cu care stătuse de vorbă lângă sediul poliţiei. Avea o bucată de hârtie în mână şi păşea cu atenţie printre paturi.

— Nu sunteţi doamna care căuta un prizonier?

Laurel se grăbi să-l întâmpine.

— Da, aţi aflat ceva?

— Tocmai am început să facem lista, spuse el. Înregistrăm toţi deţinuţii şi încercăm să aflăm unde sunt acum. Acum cercetăm spitalele şi adăposturile, dar nu cred să avem o listă completă mai devreme de o zi sau două. Au fost vreo treizeci de prizonieri; avem informaţii cam despre jumătate dintre ei. Dacă vreţi să vă uitaţi...

Se apucă să cerceteze lista, inima bătând să-i spargă pieptul. Dispăruţi: Wilson, Carver... vreo doisprezece. Brady nu era printre ei, nici Tait. Cum să fi fost? Se apucă nerăbdătoare să cerceteze cealaltă listă. Răniţi: Hartford, Wilshire, Kresge, Hammond,... Confirmaţi morţi: Hamilton, Harvey,... Johnson, Willy... Peach Brady...

Peach Brady.

Soldatul continua să vorbească.

— Noi le-am dat drumul prizonierilor, lumea trebuie să ştie asta. Nu i-am ţinut închişi în timpul cutremurului. Am deschis celulele imediat şi cei mai mulţi au reuşit să scape cu viaţă. Dar, ştiţi, noi nu suntem răspunzători pentru ceea ce li s-a întâmplat când se aflau deja afară...

Laurel lăsă hârtiile să-i cadă din mână.

Peach Brady.

— Doamnă, aş putea?... Îmi pare rău... Pot să vă ajut cu ceva?

Laurel să îndepărtă încet, fără să vadă pe unde

calcă. Cineva o atinse pe mână. Altcineva încercă să o oprească, dar ea se smuci şi trecu mai departe. Ieşi afară din cort, în lumina soarelui. Merse aşa până la Battery, apoi pe străzile răvăşite ale oraşului. Continua să meargă...

Capitolul 18

Pământul se cutremură, Charlestonul se clatină, suna titlul. Semnătura de dedesubt: *Peter Barton*.

Şi, într-un articol mărginaş, pe pagina a doua, titlul era: *Proscris notoriu mort în timpul cutremurului*. Semnat, tot Peter Barton.

Peach Brady, un bandit ticălos din vest, a fost capturat de poliție, joi, şi a fost dus la închisoarea din Charleston, în aşteptarea extrădării în statul Wyoming, de unde venise, şi unde, pe numele lui, fusese emis un mandat de arestare pentru jefuirea unor trenuri, bănci şi furt de cai. Pe la ora nouă şi cincisprezece, când a avut loc prima mişcare seismică, celulele au fost deschise şi mulți deținuți, printre care şi Brady, au evadat. Libertatea sa a fost scurtă, însă, pentru că mai târziu s-a confirmat că el a pierit strivit sub un zid, pe strada Meeting.

A fost înmormântat într-o groapă comună, săpată în

apropiere. Mai mult de treizeci de deținuți se aflau în închisoarea din Charleston în momentul cutremurului. Trei au murit în clădire, prinși sub dărâmături. Moartea lui Brady ridică cifra morților la patru.

* *

Laurel stătea în verandă, în amurg, cu ziarul deschis pe genunchi, legănându-se în balansoar. Lumina era prea slabă pentru citit, dar nu avea importanță, Cuvintele i se întipăriseră în minte, ca imprimate cu un fier roşu.

Trecuse o săptămână de la cutremur; ziarele abia începuseră să apară. Pentru restul lumii, povestea lui Peter era probabil prima informație pe care o primeau cu privire la tragedia petrecută şi la drama trăită de Charleston în ultimele şapte zile.

Abia acum situația începea să capete un aspect de normalitate. Cu două zile în urmă, Sophie reuşi să găsească doi băieți care să curețe dărâmăturile, să ridice propte şi să facă din nou locuibilă casa. Ploaia făcuse stricăciuni în salon, iar ferestrele erau acoperite cu hârtie; dar erau acasă.

Dar Laurel nu se mai simțea ca acasă. Nu ca în casa ei.

Caroline şi Sophie nu mai aveau nevoie de ea, poate nu avuseseră niciodată. Cu o săptămână în urmă dovediseră ce erau în stare să facă atunci când era nevoie. Erau mai mult decât capabile să îşi poarte singure de grijă. Caroline încă petrecea multe ore muncind la spital. Sophie organizase adăposturi, secții de croitorie şi comitete de sprijin. Tot ea fusese aceea care supraveghease reparația acoperişului, ca să se poată muta înapoi în casă.

Laurel nu făcuse nimic. Stătuse în balansoar, se

legănase şi îşi amintise. Se gândea mereu la Chinatree şi la felul cum arăta în acea ultimă seară, înainte de a fi răvăşit de cutremur. La felul în care Seth făcuse curăţenie, pentru ca ea să poată vedea cum ar fi trebuit să arate cândva... Şi îşi amintea cum vorbise el odată, despre reconstrucţie, despre ferma de cai. Voise să râdă atunci, dar acum se gândea. "Am fi putut face asta. Am fi putut să o luăm de la capăt, am fi putut să reconstruim.. am fi putut avea un viitor." Dar ea nu voise să renunţe la trecut şi se temuse prea tare să creadă în viitor... până ce devenise prea târziu.

— Laurel, iubito.

Sophie stătea în prag, în spatele ei.

— Haide înăuntru, să mănânci puţin. Stai aici de câteva ore.

Cu un efort uriaş, Laurel reuşi să răspundă:

— Nu, mulţumesc, mătuşă Sophie. Nu mi-e foame.

— Draga mea, trebuie să mănânci ceva.

Sophie intră în verandă neliniştită.

— Nu poţi sta aici să te îmbolnăveşti. Domnul Tait nu ar fi vrut asta.

Laurel schiţă un zâmbet.

— Nu, admise ea. Nu ar fi vrut.

Ştia că mătuşa ei avea dreptate. Era zadarnic să-şi dorească ceea ce ar fi putut avea, să-şi amintească ceea ce nu existase niciodată. Numai că nu avea puterea să facă altceva. Nu acum. Nu, multă vreme de acum înainte.

Zgomotul roţilor unei trăsuri le făcu pe amândouă să tresară. Străzile fuseseră curăţate de curând şi fuseseră redate circulaţiei. Iar zgomotul roţilor era încă o bucurie care atrăgea atenţia.

— Cine ar putea fi? se miră Sophie atunci când trăsura se opri în faţa porţii. Şi chiar acum, la cină. Aşa ni se întâmplă totdeauna. Dar pe cine cunoaştem noi cu o

asemenea caleaşcă?

Laurel se încruntă şi se îndreptă de spate. Era ceva ciudat cu caleaşca aceea, mare, elegantă, acoperită. O singură persoană în oraş avea o asemenea trăsură.

Se ridică încet în picioare. Uimirea fu prima ei senzaţie din ultima săptămână, şi asta pentru că văzu portiera deschizându-se şi pe Peter coborând. Avea braţul bandajat încă, dar în rest părea complet refăcut. Intră pe alee şi veni către ele.

— Vai de mine, murmură Sophie. Mă duc să mai pun un tacâm. Sper că este destulă...

Intră repede în casă.

— Peter, rosti Laurel, privind peste umărul lui, către trăsură. Aceea nu este caleaşca lui Miss Elsie? Ce cauţi tu în trăsura ei?

El o prinse de mână şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Ne-a împrumutat-o. Laurel...

— Ne-a...? Cine mai este cu tine? De ce naiba a trebuit să împrumuţi caleaşca unei matroane de bordel?

Văzu cum se deschide portiera de pe cealaltă parte. Un individ coborî, rămânând încă ascuns.

— Laurel, am adus pe cineva care vrea să te vadă, spuse Peter.

Laurel remarcă abia acum strălucirea feţei lui şi întoarse capul plictisită.

— Oh, Peter, nu. Nu vreau să văd pe nimeni. Ar fi trebuit să te gândeşti înainte să-l aduci cu tine. Nu pot să văd pe nimeni acum.

Ea se întoarse să intre în casă.

— Dacă rămâi la cină, ai face mai bine să o anunţi pe mătuşa Sophie. Transmite-le părerile mele de rău. Spune-le că mă doare capul.

Peter o apucă uşor de braţ.

— Nu cred că vrei să fac asta.

Vocea lui suna aşa de ciudat. Părea aşa de schimbat la faţă, încât curiozitatea o făcu să nu opună rezistenţă atunci când el o răsuci cu faţa spre stradă.

De după colţul trăsurii îşi făcu apariţia şeriful Henderson. Sprijinea un bărbat în cârje, ajutându-l să treacă peste pietrele de pe alee. Faţa bărbatului era acoperită de barbă, părul blond îi era ciufulit, hainele peticite, decolorate şi şifonate. El ridică faţa şi ochii lui îi întâlniră pe ai lui Laurel.

Inima ei se opri din bătaie. Ţipătul care-i izbucni în piept i se opri în gât şi, fără să ştie cum, se repezi pe scări în jos, cu rochia fluturând, cu braţele întinse. Una dintre cârje căzu cu zgomot, iar el o strânse sălbatic la piept. Deşi era ceva mai slab, strânsoarea lui rămăsese la fel de puternică. Suferinţa îl făcuse palid la faţă, un bandaj alb îi înfăşura fruntea, dar trăia!

— Seth! şopti ea cu răsuflarea tăiată.

Îi cuprinse obrajii în palme, îi răvăşi părul şi îşi apăsă buzele pe gura lui, suspinând fericită. Nu-i păsa de cei care îi priveau, nu-i păsa unde se aflau şi cine îi vedea. Se agăţă de gâtul lui. El îi şopti numele şi o sărută de nenumărate ori.

În cele din urmă, Laurel se dădu un pas înapoi, cu faţa udă de lacrimi şi vederea înceţoşată, ca să-l privească.

— Piciorul tău... fu singurul lucru pe care reuşi să-l spună.

— E-n ordine. Doctorul mi l-a bandajat şi acum o să se facă bine.

Ea îi mângâie bandajul de pe frunte, barba moale de pe obraji, buzele care zâmbeau.

— Seth, şopti. Seth...

Şeriful o întrerupse cu blândeţe:

— Miss Laurel, este puțin slăbit, dar o să-şi revină.

Laurel privi spre şerif. Atâtea cuvinte i se învălmăşiră în minte, încât nu reuşi să rostească niciunul. Apoi Henderson îi zâmbi şi se aplecă să ia cârja de jos. În cele din urmă ea reuşi să se adune.

— Tu... am crezut că ai murit! țipă Laurel. Scrie în ziar. Numele tău era pe lista dispăruților!

— Numele lui Peach Brady era pe lista aceea, replică şeriful. Eu l-am pus acolo. În ceea ce mă priveşte — şi asta o să-i spun oricărui om al legii care o să întrebe — Peach Brady a murit la cutremurul din '86. Dar Seth Tait...

Îi întinse cârja lui Seth.

— Este un adevărat erou. Oraşul acesta ar fi norocos să aibă mai mulți bărbați ca el.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— Aş dori mult să rămână cu noi. Dar individul acela de la Pinkerton, Cassidy, ceva mă face să cred că n-o să poată fi la fel de înțelegător ca mine.

Laurel încremeni, plimbându-şi ochii de la şerif la Seth, iar expresia feței soțului ei o sperie. Era îngrijorată, temătoare, tristă. Vocea lui era răguşită.

— Nu am vrut niciodată să-ți fac una ca asta, Laurel. Nu am vrut să fiu obligat să-ți cer... Dar dacă rămân aici, individul acela ne va urmări mai tare decât un uliu ce vânează un iepure... Trebuie să părăsesc Charlestonul. Nici nu pot să spun încotro o să mă îndrept. Trebuie să ştiu... trebuie să te întreb... vrei să vii cu mine?

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi.

— Până la capătul lumii, şopti ea. Îl cuprinse în brațe şi îl strânse din răsputeri, apoi se trase înapoi. Încântarea şi uşurarea de pe fața lui Seth, dragostea lui sinceră, îi tăiară răsuflarea. Bucuria îi explodă în piept.

Ea aruncă o privire spre şerif, apoi spre Peter, care stătea în picioare alături. Apoi i se adresă calmă lui Seth:

— Dar nu e nevoie să plecăm, dacă nu vrei. Cassidy e mort. Cutremurul... nu am putut să-l ajut... A murit.

Fața lui Seth exprima curiozitatea, a lui Peter uimirea. Dar şeriful încuviință uşor din cap.

— Am pierdut atâția oameni de treabă. Cred că ar trebui să-i scriu şefului lui, dacă o să reuşesc să aflu cine este.

Privi spre Laurel, insinuant.

— Dacă nu-ți vine prea greu, Miss Laurel, după ce te mai refaci puțin, poate o să fii de acord să-mi dai câteva detalii.

Peter murmură:

— Şi mie.

Laurel înghiți în sec şi încuviință din cap. Chiar că nu putea vorbi despre povestea aceea tragică astăzi. Azi trebuia să sărbătorească, împreună cu Seth, care era viu şi la fel de puternic.

Apoi se întoarse către ei şi rosti cu severitate:

— Niciunul dintre voi nu mi-a explicat ce căutați în caleaşca... acelei femei.

— Haide, Laurel, nu căuta nod în papură. Miss Elsie a fost aşa de drăguță să-l îngrijească, explică grăbit Peter. Casa ei nu a fost prea grav avariată şi ne-a permis să folosim câteva camere pentru răniți...

Seth rânji către ea, în felul acela familiar, obraznic, minunat.

— Ştiu că mi-ai spus să nu mă duc acolo, spuse. Dar m-am gândit că, fiind numai o dată, o să treci cu vederea.

— Oh, Seth.

Laurel îl îmbrățişă, dar mai atentă de data aceasta,

din cauza piciorului lui rănit.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg nimic.

— Eu o să plec acum, Miss Laurel, spuse Henderson.

Ridică puțin borul pălăriei, salutând-o pe ea, apoi dădu din cap către Seth.

— Tait, vă doresc o viață bună.

Seth îl privi cu un aer serios.

— Mulțumesc.

Laurel repetă şi ea în şoaptă:

— Mulțumesc.

— Miss Caroline trebuie să plece de la spital, spuse Peter. Cred că mă duc să văd dacă nu vrea să o conduc acasă.

Laurel şi Seth rămaseră singuri.

— Laurel, murmură Seth, am atâtea...

— Oh, Seth, rosti Laurel în acelaşi timp, de ce ai riscat atât? Nu ar fi trebuit să rămâi aici, tu...

— Nu am putut să plec...

— Am crezut că te-am pierdut.

— Nu am reuşit până acum să-ți spun...

— Te iubesc, murmură Laurel. Oh, Seth, te iubesc aşa de mult!

— Asta voiam să-ți spun şi eu, şopti Seth. Ei bine, nu am putut să plec fără să ştii asta.

Momentul era prea solemn pentru o îmbrățişare, prea bogat pentru cuvinte. Sufletele lor vibrau, se atingeau, iar tensiunea deveni prea puternică pentru a putea fi suportată.

Laurel îşi plecă încet fruntea pe umărul lui.

— Oh, Seth, şopti ea. Am atâtea să-ți povestesc. Cassidy, aurul...

— Care aur? o întrerupse el senin.

Ea ridică privirea şi înțelese.

— Ştii ce înseamnă asta? murmură ea.

— A doua şansă, rosti el grav. O viaţă nouă pentru amândoi, dacă mă mai vrei.

Ochii ei străluceau.

— Bine ai venit acasă, şopti ea. Apoi zâmbi. Chiar dacă asta nu e casa ta şi nici a mea. Oh, Seth, vreau să reconstruim Chinatree, aşa cum ai spus. Nu la fel cum a fost, dar să ne facem o casă. Casa noastră.

— Casa, spuse Seth, e acolo unde eşti tu.

Ochii lor se întâlniră. Rămaseră aşa, privindu-se, multă vreme. Apoi Laurel îşi petrecu braţul după mijlocul lui, luându-i cârja din mână.

Porniră spre casă împreună.

sfârsit

Cumpărând o singură serie Senzational! veţi primi, de fapt, două

Plătiţi o singură carte şi primiţi două!

Cumpărând următorul roman, din seria romanelor de dragoste a Editurii Cristian Plus,

Şoapte din trecut

de renumita scriitoare Becky Lee Weirich, *regina romanelor paranormale*,
primiţi gratuit un altul,
ALIEN II, Misiune de pedeapsă,
de renumitul scriitor american Alan Dean Foster, autor al mai multor bestseller-uri internaţionale.
Nu rataţi ocazia de a achiziţiona două serii de romane simultan !